

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aşk Ateşi

New York Times
Bestseller

**RACHEL
GIBSON**

nemesis
K İ T A P

Aşk Ateşi/Rachel Gibson
Kitabın orijinal adı: Any Man of Mine

Nemesis Kitap/Roman
Yayın no: 121
Yazan: Rachel Gibson
Çeviri: Gencer Çakır
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak
Kapak Tasarım ve Uygulama: Aytek Yıldırım

ISBN: 978-605-5395-94-0

© Nemesis Kitap
© Rachel Gibson

Bu kitabın yayın hakları, Anadolu Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Nemesis Kitap Çakıtaşı Yayıncılık'ın bir markasıdır.
Sertifika No: 10547

1. Baskı / Kasım 2012

Baskı ve Cilt:
Melisa Matbaası
Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4
Davutpaşa / İstanbul
Tel: 0212 674 97 23 - 670 97 29

Yayımlayan:
NEMESIS KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/1 Kağıthane / İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16

info@nemesiskitap.com
www.nemesiskitap.com

AŞK ATEŞİ

Rachel Gibson

Yayınlanma Tarihi: 1998

Yayın Yeri: İstanbul

Yayınlayan Kurum: ...

Yayın Türü: ...

Yayın Sayısı: ...

Yayın Fiyatı: ...

Yayın İçeriği: ...

Yayın Açıklaması: ...

Yayın Hakkında: ...

Yayın Notları: ...

Yayın İletişim: ...

Yayın Kaynak: ...

Yayın Yorum: ...

Yayın Değerlendirme: ...

Yayın Özet: ...

Yayın İçerik: ...

Yayın Açıklama: ...

Yayın Hakkında: ...

Yayın Notları: ...

Yayın İletişim: ...

Yayın Kaynak: ...

Yayın Yorum: ...

Yayın Değerlendirme: ...

Yayın Özet: ...

Yayın İçerik: ...

Yayın Açıklama: ...

Yayın Hakkında: ...

Yayın Notları: ...

Yayın İletişim: ...

Yayın Kaynak: ...

Yayın Yorum: ...

Yayın Değerlendirme: ...

Yayın Özet: ...

Yayın İçerik: ...

Yayın Açıklama: ...

Yayın Hakkında: ...

Yayın Notları: ...

Yayın İletişim: ...

Yayın Kaynak: ...

Yayın Yorum: ...

Yayın Değerlendirme: ...

Yayın Özet: ...

Yayın İçerik: ...

Yayın Açıklama: ...

Yayın Hakkında: ...

Yayın Notları: ...

Yayın Adı: ...
Yayın Yeri: ...
Yayın Tarihi: ...

Birinci Bölüm

Sam LeClaire

Sam LeClaire, yakışıklı ama bir o kadar da aşağılık bir herifti. Spor yazarlarından tutun, kendisine saçını süpürge eden annesine kadar herkes böyle düşünürdü.

Hatta yatağında yatan genç kız da aynı fikirdeydi. Aslına bakılırsa genç kız denemezdi ona, zira olgun kadındı.

“Neden gidemeyecekmişim, anlamıyorum.”

Mavi çizgili kravatını boynuna bağlarken başını kaldırıp aynaya baktı ve yatağında yatan süper modelle göz göze geldi. Adı Veronica Del Toro’ydu, ama insanlar onu daha çok Veronica diye tanırlardı; aynı Tyra ve Heidi ve Gisele gibi.

“Çünkü şehre ineceğini bilmiyordum,” diye onuncu kere de olsa açıklamaya çalıştı Sam. “Böyle bir zamanda yanımda bir misafir getirmem pek uygun kaçmaz.” Doğruyu söylemek gerekirse, bu asıl sebep değildi.

“Ama ben Veronica’yım.”

İşte şimdi asıl sebebe geliyoruz. Veronica, kaba ve narsist biriydi. Bunu kimseye karşı kullanmış olduğundan değil, zira Sam de pekâlâ kaba ve narsist olabilirdi; ama hakkında yazılıp çizilenlerden farklı olarak, ne zaman tepki gösterileceğini iyi bilirdi o.

“Fazla yemeyeceğim.”

Yeme zaten. Veronica’nın hiç hazzetmediği huylarından biriydi bu. Ağzına tek lokma koymazdı. Her zamanki gibi açlıktan geberiyormuşçasına kendine yemek söylemiş ve tabağına hiç dokunmadan öylece bırakmıştı.

Kravatının düğümünü çekti ve çenesini yana doğru eğerek gömlek yakasını düğmeledi. “Sana taksi çağırdım bile.” Veronica’nın yataktan kalkıp kendisine doğru gelişini izledi ay-nada. Halının üzerinde sanki podyumdaymış gibi yürüyordu. O uzun bacakları, kolları... Büyük göğüsleri hiç kıpırdamıyordu sanki.

Kollarını Sam’in beline dolayıp, “Ne zaman geri döneceksin?” diye sordu. Çenesini omzuna koymuş ve koyu kahve-rengi gözlerinin içinden ona bakmıştı.

“Geç.” Başını yan tarafa eğerek gömleğinin diğer yakasını düğmelemeye başladı. Şifonyerin üzerindeki büyük Stanley Kupası şampiyonluk yüzüğüne kaydı gözleri. Beyaz ve sarı altın yüzüğün üzerinde takımın logosunu şekillendiren 160 elmas, pırlanta ve safir vardı. Stanley Kupası’nın bir tarafına tarih, diğer tarafınaysa adı ve numarası kazınmıştı. Veronica’ya

göstermek için yüzüğü dışarı çıkardı; ama parmağına takmayı düşünmedi. Mücevher takan biri olmasına rağmen –ki aslında değildi- koca yüzük sağ elinin parmağını abartılı bir şekilde kaplamıştı. Abartıyı seven biri olmasına rağmen yine de, onun için bile çok abartılı duruyordu.

“Ne kadar geç?”

Aynaya bakarak komodinin üzerinde duran saati görmeye çalıştı. Saat altı buçuk olmuştu bile ve düğün yedide başlayacaktı. Aslında Veronica’yla görüşmeye pek vakti yoktu. Ancak Veronica şehre sık inmezdi, üstelik kısa keseceğine söz vermişti. Tahmin etmeliydi bunu Sam. Veronica’ydı bu ve hiçbir şeyde elini asla çabuk tuttuğu görülmemişti. “Çok geç. Ne zaman uçuyorsun?”

“Sabahleyin,” diye iç çekti Veronica. Ellerini Sam’in kaslı, sert göğsüne kadar çıkardı. “Bekleyebilirim.”

Sam döndü. Veronica’nın avuç içleri Sam’in beline inmişti.

“Ne zaman geri döneceğimi bilmiyorum. Bu şey gerçekten uzun sürebilir.” Her zamanki sezon açılışı beş gün sonra olmasına rağmen yine de emin olamamıştı. Siyah saçlarını omzunun arkasına attı. “Seattle’a bir daha geldiğinde ararsın beni.”

“Bu, aylar sürebilir ve o zamana kadar sen çoktan hokey oynamaya gitmiş olursun.” Veronica ellerini indirip yatağa doğru yürüdü.

Daracık külotunu giyen Veronica’yı arkadan seyretti Sam. Veronica’da seviyecek pek çok şey vardı. Yüzü. Vücudu.

Derinlikli olmayan, yüzeysel biri olduğu için, o güzel kafasında fazla bir şey olduğu söylenemezdi pek. Yüzeysel olmanın yanlış bir tarafı yoktu tabii. Yüzeyde yaşamının, ayrıntılardan kaçmanın yanlış bir tarafı yoktu; hem bu hayatı daha kolay kılardı. “Yine her zaman olduğu gibi yolda karşılaşabiliriz.”

“Haklısın.” Kot pantolonunu giymeden önce kırmızı tişörtüne uzandı ve üzerine geçirdi. “Ama o sırada gözünü morartmış olabilirler.”

Gülümsedi Sam. “Doğru.” Takım elbisesinin ceketini alıp üzerine geçirdi. Son sezon beraber Pittsburgh’da takılmışlardı. Penguenler’le karşılaştıkları o gece bir gol atmış; ceza sahasında ikinci bir penaltı için beklediği sıra kendisinin ilk ve sezonun da en büyük morluğunu almıştı gözüne.

Belki Veronica kendisine bu yıl aynı türden bir şans getirebilirdi. Cüzdanına uzandı. Alıp hâki renkli pantolonunun arka cebine koydu.

Topuklu ayakkabılarını ayağına giyerken, “Geçen sezon bu harika yüzün berbat görünüyordu,” dedi Veronica.

O kadar berbat sayılmazdı aslında. Sadece birkaç dikiş ve hafif bir çürük izi vardı. NHL’deki¹ on altıncı yılında çok zorluklar çekmişti, bu doğru.

“Modellik yapmalısın bence.”

“Hayır almayayım, teşekkürler.” Birkaç sene evvel Di-esel için bir iç çamaşırı reklâmında yer almıştı Sam. Bu reklâm süreci çok bunaltıcı gelmişti ona. Neredeyse bütün gününü be-

¹ NHL’nin açılımı, “The National Hockey League”dir, yani “Ulusal Hokey Ligi” (ç.n.)

yaz iç çamaşırı ile oturup set ekibinin farklı açılardan görüntü almasını bekleyerek geçirmişti. Sonuç, dev billboardlar ve magazin reklâmlarında bir hayli büyük görünen penisinin iyice ortaya çıktığı pek hoş olmayan görüntüleriydi. Takım arkadaşları kendisiyle günlerce dalga geçmiş ve annesi de bir ay kiliseye gitmeye cesaret edememişti. Bu deneyimden sonra modellik yapmayı bırakmış ve bunu Beckham gibi bu tarz ilgiden hoşlanan kişilere bırakmıştı.

Beraber, Sam'in merkezde bulunan evinin çatı katı da-iresinden dışarı çıktılar. Güneş ışığı yavaşça çekilmeye başlar-ken evin içindeki gri gölge deri mobilyaların üzerine siniyordu.

Sam, ön kapıyı tutup Veronica için açtı. Onunla beraber dışarı çıktıktan sonra kapıyı arkasından kilitledi. Aşağıya indiler. Aklında San Jose ile bir haftadan daha kısa bir süre sonra oynayacakları maç vardı. Köpekbalıkları geçen sezon playoffların ilk turunda elenmişlerdi ama bu, sezonun açılış maçında Chinooks için maçı kazanmanın garantisi değildi. Hem de hiç. Köpekbalıkları şimdi hırshydılar ve Chinooks takımının kimi üyeleri sezon dışı partiler, eğlenmeler derken ölçüyü biraz fazla kaçırmışlardı. Sam de bu partilere katılmış ama öyle fazla içip göbek yapmamıştı. Karaciğeri hâlâ iyi durumdaydı. Johan ve Logan, her ikisi de midelerinde en az on kilo taşıyorlardı. Vlad da izne çıkmış ve sünger gibi içip durmuştu. Kulüp, kaptanlığı Walker Brooks'a vermişti. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Walker geçen birkaç yıldır bu işi yürüten kişilerden biriydi zaten.

Asansöre doğru ilerlerken, "Düğünlerden çok hoşlanı-

rim,” dedi Veronica iç geçirerek.

Herkes Alexander Devereaux’un formasının üzerine A harfi koyacağından emindi ama daha henüz böyle bir şeyin olacağı söylenmemişti. Yedek kaptanlık için Sam’i göstermişlerdi ama o, bu tuzığa düşmedi. Sam, en sorumsuz kişilerden biriydi ve üstelik bundan hiç gocunmuyordu.

Asansörün kapıları açıldı; birlikte içeri girdiler. “Sevmiyor musun?” diye sordu Veronica.

“Neyi sevmiyor muyum?” Giriş katına inmek için asansörün düğmesine bastı.

“Düğünleri.”

“Tam olarak değil.” Düğünler Sam için kupayı havaya kaldırmak kadar eğlenceli şeylerden biri değildi.

Giriş katına ininceye kadar hiç konuşmadılar. Asansörden çıktıktan sonra Sam elini Veronica’nın beline koydu. Cam ve paslanmaz çelikten iki ağır kapı açıldı. Köşede sarı bir taksi bekliyordu.

Veronica’yı yanaklarından öperek, “Geldiğinde beni ararsın. Seninle bir kez daha görüşelim istiyorum,” dedi ve ardından onu taksiye bindirdi.

Sonra köşeyi dönüp Fourth Avenue ve Rainier Club’a doğru yürümeye başladı. Seattle’ın kararar silüetinde puslu bulutlar dolaşıyordu. Şehrin gürültüsü etrafını saran binalarda yankılanmıştı. Mağazanın penceresine yansıyan görüntüsüne baktı bir an. Sessiz esen rüzgâr yakalarını hafiften havaya kaldırmış, alnına düşen sarı saçlarını havalandırmıştı. Elini ceketinin önü-

ne getirip düğmelerini ilikledi.

Bakışlarını kalabalık kaldırıma doğru çevirdi ve birkaç alçak binayı geçtikten sonra, duvarları eski tuğlalarla kaplı ve bahçesindeki çimleri özenle biçilmiş özel, eski bir klübe ilişti gözleri. Caddenin aşağısına doğru yürürken, durup kendisini izleyen insanları fark etti. İçlerinden birkaçı bağırarak ismini söylemişti. Tebessüm ederek elini kaldırdıktan sonra yürümesine ara vermeden devam etti. Bu tür karşılaşmalar konusunda pek tecrübeli sayılmazdı. Evet, kendisini sevenler vardı. Hem de çok. Kendisinin yaptığı işi yapmak isteyenler, formalarının üzerine onun adını ve numarasını yazmak isteyenler... Geçen temmuzda, kupayı kazanmalarından bu yana şöhreti bir hayli artmıştı ve bundan öyle hiç de şikâyetçi görünmüyordu. Hayranlarının istediği sadece imza ya da el sıkışmaydı ve bunlar da onun için pek bir şey sayılmazdı doğrusu.

Binanın orta yerine geldiğinde caddeye bakıp kestirme yola geçti. Hayat Sam için çok güzel gidiyordu. Geçen sezon Seattle Chinooks takımı, Stanley Kupası'nı kazanmış ve adı artık hokeyin en yüksek ödülüne altın harflerle yazılmıştı. Kupayı tutup başının üzerine kaldırdığı an gözlerinin önüne geldiğinde dudaklarında hafif bir tebessüm belirmişti.

Profesyonel yaşamı göklerdeydi kısacası. Kan, ter ve zorlu şartlara rağmen karşısına çıkan fırsatları gole çevirmeyi başarabilmişti. Bir ömür boyunca çalışıp kazanarak elde edebileceğinden daha fazlasına sahipti ve bunu gayrimenkul, klas takım elbiseler, kaliteli şaraplar ile güzel kadınlara harcamaktan

da büyük keyif alıyordu.

Rainier Club'ın siyah tentesinin altına doğru geldi. Kapıdaki kişi kendisini karşıladı. Sam'in kişisel hayatı da benzer şekilde kusursuzdu. Yaşamı boyunca kendisini tek bir kadına bağlamamıştı –ki zaten hoşlandığı şey de buydu. Kadınlar onu severdi ve o da bunları karşılıksız bırakmazdı. Bazen aşırıya kaçmıyor da değildi yine de.

Klübün içi çok resmi görünüyordu. İçerideki kişilerden birkaçı geniş merdivenin altında gezinip duruyordu ve yüzleri hafiften asık bir haldeydi, ama pahalı kıyafetleri ve bronzlaşmış tenlerine bakılacak olursa hiç de fena görünmüyorlardı. İki ay sonra bu adamlardan birkaçı morarmış göz ve yüzlerine de dikiş yaranları almış olacaktı.

“Ne iyi ettiniz de geldiniz,” diye öne çıktı Daniel Holstrom, Sam'a yaklaşarak.

Merdivenin yukarısından arp müziğinin sesi geliyordu. Sam, frak gömleğinin kelepçelerini çözüp kolundaki TAG Heuer saatine göz attı. “On dakikam daha var,” dedi. “Hepiniz ne bekliyorsunuz böyle?”

“Vlad ve Logan daha gelmediler,” diye cevap verdi kaleci Marty Darche.

Sam hem damat hem de Chinooks'un eski kaptanı Ty Savage'i kastederek, “Savage nerede?” diye sordu.

“Yaklaşık on dakika önce görmüştüm onu,” diye cevap verdi Daniel. “Onu ilk sahada böylesine ter dökerken görmüştüm. Gelinden biraz çekiniyor olmalı.”

Marty sesini bir parça alçalttı. “Yukarıda en az dört tane Playboy kızı var.”

Gelin Seattle Chinooks’un sahibiydi; ayrıca yılın *Playboy* kızı seçilmesi de şaşırtıcı sayılmazdı. Sam gülerek, “İyi bir parti olacak,” dedi. Tam o sırada parlak kumral saçlı, iyi görünümlü biri gözlerine takıldı. Başını çevirdi. Gülmesi yarım kalmıştı. Lobinin ön tarafına doğru giden kadını izlerken içindeki her şey bir anda durmuştu. Kadının başında bir kulaklık vardı ve ağzının ucuna gelen ufak mikrofona doğru konuşuyordu. Vücudunu saran siyah bir kazak giymişti. Siyah pantolonunun arkasındaysa küçük bir pil kutusu takılıydı. Midesi yanmaya başlayan Sam kaşlarını aşağıya düşürdü.

Eğer yeryüzünde kendisini sevmeyen tek bir kadın olsaydı – gerçeği söylemek gerekirse içgüdülerinden nefret ederdi- o kadın, az önce ön kapıdan çıkıp kaybolan kadın olurdu.

Daniel elini omzuna vurup, “Hey Sam, bu senin eşin değil mi?” dedi.

“Sen evli misin?” Marty başını öne doğru getirdi.

“Eski eşim.” Midesinde yanan asit Sam’i daha bir rahatsız etmeye başlamıştı.

“Senin evli olduğunu bilmiyordum.”

Daniel, ortada sanki çok komik bir şey varmışçasına bir kahkaha kopardı.

Sam gözlerinin ucuyla Daniel’e bakış attı. Bu sessiz uyarı, takımın kanat oyuncusunun daha fazla gülmesine yaramıştı belki ama en azından ağzını açmamış ve Sam’in kafası

iyiyken Vegas'a yaptığı berbat bir düğün töreni gezisine dair kirli çamaşırlarını ortaya dökmemişti.

Merdivenleri adımlamadan önce bakışlarını ön taraftaki girişe çevirip birkaç saniye daha bekledi. Kadının adı Autumn'dı ve aynı sonbahar mevsimi gibi hiç beklenmedik bir anda ortaya çıkmıştı. Bir gün sıcak, bir gün de insanı donduracak kadar soğuk biri olabilirdi.

İkinci kata çıktı sonra ve arp çalan kızın önünden geçti. Sam sürprizlerden pek hoşlanmazdı. Bir şeye hazırlıksız yakalanmaktan da pek hoşlanmazdı. Darbenin hangi yönden geleceğini bilerek ona göre hareket etmek isterdi.

Düğüne davet edilmiş kişilerle az çok dolu olan bir salona yaklaştı. Bu gece Autumn'u göreceğini hiç hesaba katmamıştı, ama bu kadar şaşırmaması gerektiğini de biliyordu. Düğünü planlayan kişi ya da her zaman söylediği gibi "organizatör"dü Autumn. Hem ne fark ederdi ki canım? Ha planlayıcı ha organizatör, ikisi de aynı halta yaramıyor muydu? Ama işte Autumn için bu tür kıstaslar çok önemliydi.

Küçük yuvarlak masanın arkasında oturan bir kadın, "Misafir defterini imzalamak ister misiniz?" diye sordu. Sam, öyle yanında avukatı falan olmadan imza atmaya can atan biri pek değildi ama iri kahverengi gözleri olan kadın kendisine hafiften bir tebessüm atınca ister istemez masaya yöneldi. Kadının üzerinde göğsünü sıkıca saran kırmızı bir kıyafet vardı ve koyu saçlarının üzerinde de parlak bir saç bandı duruyordu.

Sam işte tam da bu tür parlak ve sıkı şeylerin hastası ol-

duğundan kadının gülüşüne, gülmeyle karşılık verdi. “Elbette.” Kadın, Sam’a üzerinde büyük beyaz bir tüyü olan gülünç bir kalem uzattı. “Güzel bir saç bandı.”

Elini başının kenarına getirdi kadın. Sanki daha önce hiç iltifat almamış gibi yüzü kızarmıştı. “Saç bandım çok mu komik görünüyor?”

“Hayır. Aksine çok yakışmış.”

“Teşekkürler.”

Sam öne doğru eğildi. Kravatı masanın üzerindeki örtüyü süpürdü. “Kimin yakınısın, gelinin mi damadın mı?”

“İkisi de değil. Ben Haven Event Management’ın çalışanıyım.”

Sam’in yüzündeki gülümseme bir anda etkisini kaybetti. Demek ki kadın Autumn için çalışıyordu. Autumn Haven için. Adında sorun yoktu ama soyadı tam anlamıyla bir çelişki içermiyor muydu? Aynı jumbo karides ya da suskun çığlık ya da sevimli çita gibi.

Sam, “Size kolay gelsin,” dedikten sonra kalemi Autumn’ın çalışanına geri uzattı. Masadan ayrılıp büyük odaya doğru yürümeye başladı. Yer gösteren kişi, kendisine oturması için ön tarafa yakın bir sandalye gösterdi. Sam, üzerine beyaz gül yaprakları serpilmiş kırmızı halıya doğru adım attı. Koltukların çoğu hokey oyuncular, eşleri ya da kız arkadaşlarınca önceden tutulmuştu. Gözü Ross ikizlerinden Bo ve Chelsea’ya takıldı. Bo ve Chelsea, eski kaptanları Mark Bressler ile Faith’in asistanı Jules Garcia’nın arasında oturuyorlardı. İkizler daha

çok Mini Pıt ve Bodur Boss olarak bilinirlerdi.

Kalan son koltuklardan birine, takımın nişancısı Fran-
kie Kawczynski'nin yanına geçti. Odanın ön tarafında, üzerinde
mavi takım elbisesi olan ve elinde de İncil tutan bir adam kır-
mızı ve beyaz güllerle süslü büyük şöminenin önünde ayakta
bekliyordu. Bu ya vaiz ya da nikâh memuru olsa gerekti. Ne
olursa olsun adamın çakma bir Elvis olmadığı kesindi.

"Hey Sam. Daniel ile Marty hâlâ alt katta mı?"

"Hi hi." Sam kolundaki saatine baktı. Eğer gelin gel-
meden önce işi yapacaklarsa ellerini biraz çabuk tutsalar iyi
ederlerdi. Bu, yapılacak şeylerden sadece birisiydi. Yani zama-
nında ortaya çıkıp Seattle Chinooks'un sahibi Faith Duffy'nin
düğününü tam anlamıyla havaya uçurmaktı –ki bu seçeneklerin
arasına alınmamıştı. Eğer alınsaydı, Sam koltuğuna oturmaz,
giyinip kuşanmaz ve saatine bakarak gösterinin başlamasını
beklemezdi.

İçerideki ses sisteminden bazı düğün müzikleri duyul-
maya başlandı. Sam, aynı bir kadın gibi omzunun üzerinden ba-
kıp gelinin annesinin odaya girdiğini gördü. Yine her zamanki
gibi üzerine dar kıyafetlerini geçirmiş ve iri takılarını takıp ta-
kıştırmıştı. Kullandığı tek aksesuar elinde tuttuğu minik bir bu-
kel ile beyaz ve sürekli havlayan bir köpekti. Köpeğin diğer tüm
benzerlerinde olduğu gibi kulaklarında büyük fiyonklar vardı.

Ty Savage ve babası Pavel hemen gelinin annesinin
arkasından salona girdiler. Baba ve oğul, her ikisi de hokeyin
efsane oyuncularındı. Hokeyle ilgili öyle ya da böyle bir alaka-

sı olan herkes muhakkak Savage ismini bir yerden duymuştur. Sam, Pavel'in eskiden başlık kullanmadan ve hiçbir dövüş kuralının uygulanmadığı dönemde oynan hokey maçlarını izleyerek büyümüştü. Ardından Pavel, hem oğlu Savage'a karşı, hem de onunla birlikte oynamıştı. Baba ve oğul tartışmasız harika oyuncular. İkisi de üzerine yine her zamanki gibi siyah smokin giymişti. Bir an için Sam'in gözlerinin önüne kendi düğünü geldi. Düğünde smokin yerine Cher'in BELIEVE şarkısına gönderme yapan tişört ile kot pantolon giymişti. Tam olarak bilememişt; düğün mü yoksa tişört müydü yüz kızartıcı olan?

Ty ve Pavel gelinin annesinin önünden geçip şöminenin önünde yerlerini aldılar. Ty, sakın görünüyordu. Hiç öyle gergin ya da korkmuş bir halde değildi. Sam kendi düğününde ne kadar sakın olduğunu anımsadı. Elbette bunda kafasının iyi olmasının da bir etkisi vardı. Bu onun düğünde neden böyle davrandığının belki de tek açıklamasıydı. O dehşet anları bir sonraki sabaha kadar kimsenin aklından çıkmamıştı.

Sarhoş geçirdiği düğün gününün hatıralarından, bir sokak fahişesinin polisten kaçmasına benzer bir halde kaçıyordu. Bunları, aklının tüm o hoş olmayan ve hatırlanması istenmeyen duygularının saklandığı yerine kaldırıp atmıştı.

Ağır çalan arp müziği düğün marşına döndü ve gelinin salona girmesiyle birlikte de herkes ayağa kalktı. Faith Duffy yeryüzündeki en güzel kadınlardan biriydi. Uzun boylu ve sarı-şındı; harika bir yüzü vardı, aynı bir Barbie bebek gibi. Göğüsleri de bir harikaydı. Yılın Playboy güzeli seçilmişti ve salonda-

ki erkeklerin çoğu çıkan fotoğraflarını görmüştü.

Üzerinde, boğazından dizlerine kadar vücudunu sıkıca saran beyaz bir elbise vardı. Faith'in başının üzerindeki tüllü duvağın gölgesinde bir ara Autumn'ın salona girdiğini gördü Sam. Onu en son gördüğünde kendisini çömez ve bencil biri olmakla itham etmişti. Sam'in sorumsuz bir azgın olduğunu söylemiş ve aklı seksten başka bir şeye çalışmayan, penisinde kaşıntısı olan biri olmakla suçlamıştı onu. Aslında bu doğru değildi. Hiçbir yerinde kaşıntı yoktu; penisinde bile. Bu suçlamayı kabul etmemiş, hatta serinkanlılığını kaybedip ona azgın, testis avcısı bir fahişe olduğunu söyleyerek bağırmıştı. Aslında bu, onun tarafından bakıldığında *doğru* bir şeydi; ama işin kötü tarafı bu değildi elbet. Hayır, işin en berbat tarafı, oğlu Conner kanepenin arkasından pat diye çıkıverdiği sırada onun mavi gözlerinde gördükleri o bakışlardı. Öyle ki, sanki anne babası o üç yaşındaki minik yüreğine bir bıçak saplamıştı. İşte işin en boktan tarafı buydu. O geceden sonra ortaklaşa karar vererek bundan sonra aynı mekânda bulunmamaya karar verdiler. İşte bu, onunla aynı mekânda bulunduğu ya da Autumn'ı yaklaşıp, ne kadar desek ... iki yıldan bu yana gördüğü ilk andı.

Yirmi ay, iki hafta ve üç gün. Bu, Autumn'ın dünyada başına gelebilecek o en talihsiz ânı yaşadığından bu *yana* geçen süreydi. Dünyada olmasa bile en azından Pasifik Kıyısı'nda.

Autumn, Rainier Club'ın içindeki montaj odasının arkasında ayakta bekliyordu. Elindeki bir demet beyaz gülü, ortanca otunu ve koyu kırmızı gülleri gelinin annesine uzatırken gözleri

geline sabitlenmişti. Faith damadın tam karşısında yerini alırken damat elini uzatıp ona yardım etti. Daha önceden hiç kararlaştırılmamış bir hareketle gelinin elini alıp dudaklarına getirdi ve öptü. Autumn, geçen birkaç yılda pek çok düğün organize etmişti. Öyle ki, hangi çiftlerin uzun süreli bir birliktelik yaşayacağını önceden tahmin etmede artık bir uzman olmuştu. Çiftlerin konuşmaları ve birbirlerine dokunmalarına, düğün stresinin altından nasıl kalktıklarına bakarak bunu kestirebiliyordu. Bu yüzden Ty ve Faith'in uzun süreli bir birliktelik yaşayacağını da gözlemlemişti.

Herkes oturduğunda nikâh memuru konuşmasına başladı. Autumn gözlerini gelinin hafif şişmeye başlamış karnına çevirdi. Bundan yaklaşık birkaç hafta önce gelinden, gelin-damat masasına şampanya yerine elma şarabı konulması ricasıyla bir telefon almıştı. Üç ay geçmişti ki gebelik zar zor fark edilebiliyordu. Gelin, sağlığı yerinde olan şanslı kadınlardan biriydi.

Aynı şey Autumn için geçerli değil tabii. O, üç aylık hamileyken pantolonunun düğmelerini ilikleyememişti bile, üstelik mide bulantısı, Conner'e hamile kalıp kalmadığının daha farkına varmadığı bir anda geldiğinde yüzü bembeyaz olmuştu. Faith Duffy'den farklı olarak etrafında onun parmaklarını öpen, onu seven ve yalnız bırakmayan biri yoktu. Bunun yerine o yalnız bırakılmış, hastalanmış ve boşanma ile yüz yüze gelmişti.

Sam'a bakmasa bile onun nerede oturduğunu biliyordu. Pahalı takım elbisesinin içindeki geniş omuzlarının farkındaydı ve avizeden gelen ışık da o sarı saçlarını parlatıyordu. Odaya

girer girmez onun koridorun dördüncü sırasındaki koltukta oturduğunu görmüştü. Biliyordu zaten. Bu, aynı bir baş ağrısı gibiydi onun için; ama baş ağrısından farklı olarak Sam LeClaire, öyle bir ağrı kesici içilerek ötelenebilecek bir şey değildi.

Elinde tuttuğu etkinlik dosyasına hafifçe parmağını vurdu. Elbette Sam'in burada bir yerde olduğunu biliyordu. Davetiye zamanında gidip gitmediğinden emin olmak istiyordu ve bunun için davetilerin adlarını inceledi. Gelin ve damadın oturacağı yemek masasını gözden geçirip yedi numaralı masadaki Sam'in yanına, bekâr olan diğer üç hokey oyuncusu ile ortak tanıdıkları diğer oyun arkadaşlarını yerleştirdi.

Alt dudağını ısıırıyordu. Şüphe yok Sam bundan çok hoşlanacaktı.

Bir ara Autumn'ın kulaklığının sinyali ötmeye başladı, Ty ve Faith geleneksel yeminlerini ederken düğmesine basıp sesini kıstı. Tören kısa sürmüş ve sorunsuz geçmişti. Damat gelini öpmek için ayağa kalktığında Autumn kıpırdamadan yerinde durdu. Geçen birkaç yıldır onca düğün organize etmiş biri olarak hiç yerinden kıpırdamadı. Yeryüzündeki en romantik kadınlardan biri sayılmazdı belki ama bu birkaç saniyelik bölüm için beklemişti. Damadın gelini öpmesinden önceki o kısacık büyü an, bundan sonraki tüm yaşamı boyunca bir erkeği eşine bağlayan tek andı.

Ty ve Faith'in dudakları birbirine değdiği an Autumn yüreğinin köşesinde bir yerde küçük bir acı hissetti. Aptalın tekiydi o. Ne istatistikler ne hoşanmanın verdiği o acı ne de kafa-

sındaki o alaycı ses umrundaydı; o, mutlu ve mesut bir aptaldı.
Hâlâ öyleydi.

O kısacık andan sonra Autumn'ın bakışları Sam'in sarı saçlarının arkasına sabitlendi. Şakakları sağ gözünü zorlamaya başladığı anda odadan dışarı çıktı. Uzun yıllar Sam'den, onun azgınca cinsel isteğinden nefret etmişti; ama onu yiyip bitiren tüm bu nefret, hislerini çekip almıştı adeta. Onunla yaptığı son tartışmadan sonra, oğlunun iyiliği ve kendi akıl sağlığı için sinirlerine, Sam'e karşı olan bu kinine hâkim olacağına söz vermişti. Ayrıca bu, en sevdiği fantezilerinden feragat edeceği anlamına da geliyordu.

Sam'i öldürmeyi hiç hayal etmemişti, uzun sürecek bir şekilde sakat bırakmayı da... Ya da Sam'i bir silindir veya tırla ezip geçmeyi de aklına getirmemişti. Hayır, hayır bu kadar şiddete gerek yoktu. Conner'ın, ne kadar boktan da olsa bir babaya ihtiyacı vardı ve Sam'in bacak arasına tekme atma fantezisini saymazsak, öyle hiç de şiddet seven biri sayılmazdı Autumn.

Sam'e karşı beslediği bu kininden vazgeçmek öyle hiç de kolay olmadı. Özellikle de Conner ile bir plan yapıp sonra iptal ettiğinde. Ya da çocukla ilgilenme sırası Sam'e geçtiğinde, arkadaşlarıyla takılıp Conner'ın kalbini kırdığında. İşte bunlar olduğu zaman içindeki öfkesini bastırmak için kendisini çok zorlamış, üstelik bunda başarı da sağlamıştı. Sam'la neredeyse yirmi ay, iki hafta ve üç gün boyunca hiç görüşmemişlerdi. Onunla hiç karşılaşmamıştı.

Salona inip Cascade Odası'na geçtiği sırada Autumn'ın

arkasında bir alkış koptu. Üzerine beyaz masa örtüleri serili ve Çin seramikleri içine katlanıp konmuş kırmızı peçetelerle süslü yirmi yuvarlak masanın arasından geçti. Avizeden gelen ışıklar ve konik mumlardan titreyerek çıkan alevler kristal bardakları parlatıyor; gümüş, yassı tabak takımlarına çarpıp yansiyordu.

Faith'le karşılaştığı o ilk gün, fazla abartıya kaçmayan bir güzellik istediğini ifade etmişti gelin. Göz kamaştırıcı çiçekler, özenle hazırlanmış masalar ve leziz yemekler olsun istemişti. Faith'in açık olmaktan yoksunluğu hiç sorun değildi; işte bu sebeplerden ötürü Faith, Autumn'ın en favori gelinlerinden biri haline gelmişti.

Hem ağzının tadını bilen hem de bütçesi kısıtlı olmayan bir gelin. Ortaya çıkan tek zorluk zamandan kaynaklı kısıtlamalardı. Düğünlerin çoğu sekiz ayı bulan bir planlama gerektirirdi; ama Faith her şeyin üç ay içerisinde yapılmasını istemişti. Şöyle bir etrafına bakıp, aralarına beyaz hanımeli çiçekleri karıştırılmış gül süslemelerini gördüğünde, gelinin ve arkadaşlarının birlikte başardığı şeyler karşısında şaşkınlığını gizleyememişti Autumn.

Eğer Faith yerel ve ulusal medyanın içeri girmesine müsaade edip de fotoğraflar çektirseydi ve bunlar gazetelerde boy gösterseydi, belki düğün kusursuz olacaktı. Takımın sahibi haline gelmiş eski Playboy kızı ile evlenmek için sporu bırakan seçkin oyuncu Ty Savage'ın evliliği basında büyük yankı uyandırmaz mıydı? Özellikle de spor dünyasında. Bu belki Autumn için, paraya kıysa bile yapamayacağı türden bir reklâm olurdu.

Mesleki kariyerini bir üst seviyeye çıkaracak türden bir reklâm. Ne zamandır yolunu gözlediği türden bir şey yani; ama gelin görün ki Faith düğününe basının girip çekim yapmasına müsaade etmemişti. Şatafatsız bir düğün olmasını istiyordu. Bu yüzden düğüne dair hiçbir fotoğraf çekilmedi.

Autumn ağzının ucundaki minik mikrofona doğru bir şeyler söyledi. Üzerinde smokinleri olan ikram servisi çalışanları üst kattaki mutfakın merdivenlerini doldurmuşlardı. Her biri, içlerinde Moët & Chandon şampanyaları olan kadehler, soğuk ve sıcak mezeler taşıyordu. Geniş salona yürüyüp davetlilerin arasından geçtiler.

Autumn, fotoğrafçı Fletcher Corbin ile asistanı Chuck'ın açık kapıdan içeri girip ânı yakalayarak doğal birkaç kare almalarını izlemişti. Fletcher uzun boylu ve sıska biriydi ve saçında da ince bir atkuyruğu vardı. Sektördeki en iyi fotoğrafçılardan biriydi ve Autumn da, eğer gelin karşılayabilecek güçteyse, her zaman Fletcher'ı çağırırdı. Onunla çalışmayı severdi çünkü ne yapılacağını ya da gelinin ne türden kareler istediğini ona söylemesine gerek yoktu. Fletcher'ın bu, işini bilen tutumunu her zaman takdir ederdi. Fletcher ve Fletcher gibi profesyoneller işlerini çok iyi yaparlardı. Konuya ânında odaklanır, uyum sağlar ve hiçbir faciaya sebep olmazlardı.

Gelin ve damat, etrafı davetlilerle çevrili geniş salonun tam orta yerinde bekliyordu. Autumn, bileğini ters çevirdi ve Seattle'ın o en sevdiği butik mağazalarından aldığı eski tip siyah kazağının kolunu yukarı doğru sıyırdı.

Saatine baktıktan sonra sıyırdığı kolunu eski haline geri getirdi. Deneyimli bir kişi olarak, işe başladığı ilk günden bu yana kristal camı çizilmesin diye saatini bileğinin iç tarafında olacak şekilde kullanıyordu. Geçen beş yıldır, tamamıyla farklı sebeplerden ötürü, büyük camlı ve geniş kordonu olan saatler takmıştı koluna.

Düğün, eldeki plana bakılırsa beş dakika gecikmişti. Pek fena sayılmazdı bu. Ama Autumn şunu çok iyi biliyordu ki, bu beş dakika hiç anlamadan on dakikaya, hatta yirmiye çıkabilir ve bu da mutfakla ilgili ciddi koordinasyon problemlerine yol açabilirdi.

Belindeki kemerine bağlı alıcının üzerindeki düğmeye basıp odanın arka tarafına doğru yürümeye başladı. Klasörünün kolunun altına alıp gelinin masasındaki gümüş buz kovanının içinde parlayıp duran armut şarabı şişesine uzandı.

Asistanı Shiloh Turner kafasındaki kulaklıktan, "Buradayım," diye seslendi.

"Nerede?" Mantarın üzerindeki altın folyoyu sıyırıp şişeyi eline aldı.

"Montaj odasında."

"Boşta gezinen birileri var mı etrafta?"

"Gelinin nedimesi ile en yakın arkadaşı hemen şöminenin yanında çene çalıyorlar. Hiç de öyle birazdan ayrılacak gibi bir halleri yok."

Gelinin annesinin o geveze minik köpeğinin düğün töreninde illa da yer alsın diye tutturduğu gün, bu kadının başına

bela olabileceğini sezmişti. Geçen gece prova yemeğinde gelinin annesi pembe bir tayt ve striptiz ayakkabılarıyla ortaya çıktığında Autumn sezgilerinde yanılmadığını fark etti. “Şunlara birkaç dakika daha ver; sonra icabına bakarsın,” dedi ve ardından, şişenin mantarını çıkardı.

Armut şarabını iki kristal bardağa dökerken şişeden çıkan minik karbonatlı köpükler hafiften havaya fışkırmıştı. Yapılacak pek çok şey vardı ve o, akıllıca olanı yaparak listesine göz attı ilk. Bir düğün hazırlığı yapılırken yapılacak pek çok şey vardır; bu, en küçük törenler için de geçerlidir. Her şeyin zamanlaması tam yapılmalıdır. Gözden kaçan en küçük detay bile düğünü berbat edebilir.

Aklındaki yapılacaklar listesinden giderek, ilk önce şişeyi kovaşına geri koydu ve sonra eline bardakları aldı. Odaya doğru döndü ve başını kaldırıp kalabalığı adeta yararcasına yürümeye başladı. Kolunun altında deri bir klasör taşıyordu. Dört köşeli çenesi ve bronz dudakları; çarpık burnunun hafif eğik kıvrımı üzerinden bir bakış attı.

Yakından bakıldığında Sam, kesinlikle uzaktan görüldüğünden daha yakışıklıydı. Onunla ilk Las Vegas’ta kalabalık bir barda karşılaştığı o gecedeki gibi yakışıklıydı yine. Cennetten gönderilmiş uzun boylu, sarı saçlı, mavi gözlü bir ilahtı sanki. Ama burnu, elmacık kemiğinin üzerindeki yarası ve gülüşündeki o hinlik, melek olmadığının bariz bir kanıtıydı.

Autumn, midesi düğümlense de, bunun öyle çok büyütlecek türden bir şey olmadığını fark ettiğinde derin bir oh çekti.

Ayrıca Sam'i kasıklarından tekmeleme arzusu da duymamıştı. Ondan uzaklaşmaya başladığı sırada aslında Sam'in kendisine hayattaki en güzel şeyi verdiğini fark etti. Conner olmasaydı acaba yaşamı nasıl olacaktı, hiç düşünmemişti. Hatta bunu aklinin ucundan bile geçirmemişti; bu sebepten –sadece bu sebepten– dolayı yapmacık da olsa yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Beyaz kaplanlar ya da koridorda pembe bir tahtın üzerinde taşınmayı isteyen gelinlere karşı takındığı gülümsemenin aynı takınıyor yüzüne yine. Bu şeyonu öldürse bile, yine de mutlu görünmeye zorlayacaktı kendisini.

Ve yaptı da.

İkinci Bölüm

Egosu Kendinden Büyük

Sam arkasına döndü. Autumn'ın pembe dudaklarının kenarından görülen o sıcak gülümsemeyi görmeyeli bir hayli olmuştu. Kendisine asla böyle gülümsemeyeceğini biliyordu.

Odada başka kimse kalmamıştı. Geriye dönüp başını öne doğru eğerek Autumn'ın buna ne tür bir tepki vereceğini ölçmeye çalıştı. "Merhaba Autumn."

Yüzündeki tebessüm biraz azalmıştı. "Sam."

"Görüşmeyeli bayağı oldu."

"Evet, yaklaşık iki sene."

Koyu yeşil gözlerinden yansıyan bir derdi, sıkıntısı olup olmadığına baktı.

"Sanırım biraz daha uzun." Gözlerinde patlamak üzere olan bir fırtına sezilmiyordu ve bu yüzden kasıklarını saklama ihtiyacı da hissetmedi. "Seni daha önce de gördüm ve burada olduğumu bilesin diye el sallayacaktım sana." Onunla konuş-

mak istemişti, vereceği tepkiyi ölçmeye çalışıyor; ayrıca çıkması muhtemel problemlere karşı da temkini elden bırakmıyordu.

“Biliyorum. İsmi katılımcılar listesinde vardı.”

“Oh. Tabii ya.” Öne doğru eğilip not defterini aldı eline

“Kendine bir içki mi dolduruyorsun,” diye espri yaptı doğrulurken.

“Armut şarabı bu, kendim için almıyorum.”

“Conner ne yapıyor bu akşam?”

“Vince ile çıkacaklar.”

Vince. Autumn’ın erkek versiyonu. Sadece onun bir numara büyüğü. Kavgacı ve öldürmek için eğitilmiş biri. Autumn’ın erkek kardeşi olan Vince’den hiç hoşlanmazdı Sam. “Sen nasılsın peki görüşmeyeli?”

“İyi.” Autumn’ın bileğindeki, tam nabzının üzerinde duran büyük gümüş saatine baktı Sam. İsmi hâlâ orada var mı, yoksa silinmiş mi diye görmek için meraklı gözlerle saati inceliyordu. “Burada seninle kalıp tüm gece boyunca konuşmak isterdim ama biliyorsun çalışıyorum,” dedi Autumn o yüzündeki aynı tebessümle. Dirseğini kaldırdı ve Sam de elindeki deri klasörü tutup aldığı yere, Autumn’ın kolunun altına geri koydu. “Teşekkürler. Sana, gecende iyi eğlenceler.” Autumn, Sam’in yanından ayrılıp salondan çıktı. Sam başını çevirerek Autumn’ın gidişini seyretti. Çok iyi geçmişti, hem de çok; ama kendisini gafil avlayıp avlamadığından ya da yemeğine arsenik katıp katmadığından pek emin olamamıştı. Belki ölümü için her iki yol da uygun değildi.

Bakışları kızıl atkuyruğundan ince sırtına, oradan da hafif kıvrımlı beline doğru indi. Pantolonunun arka ceplerinin kanatları bakışlarını yuvarlak kalçasına doğru çekmişti. Güzel bir kadındı Autumn. Buna şüphe yoktu; ama öyle abartılacak bir güzelliği olduğu da söylenemezdi. Sağ tarafında hafif kıvrımları vardı. Autumn'ın kalçaları ve güzel göğüslerinin kendisini bu kadar sapıkça düşüncelere sevk edeceğini hiç düşünmemişti. Daha önce onu çıplak görmüştü ama vücudunda öyle hiç de çekici bir şey yoktu. Sam'ın tipi değildi yani. O; uzun boylu, büyük göğüslü zayıf kadınlardan hoşlanırdı. Aşırıları hep ilgisini çekmişti. Madem öyle, Vegas'ta geçirdiği birkaç günde niçin böylesine sıradan bir kadın bulmuştu peki?

Sam, salondan dışarı çıktı, gelin ve damatla birlikte şampanya içip bir şeyler atıştıran kalabalığın yanına geldi. Autumn'daki bu sıra dışı halleri belki Vegas şehrine bağlayabilirdi. Çünkü Vegas'ta hiçbir şey görüldüğü gibi olmazdı. Bunu bir yandan, kafasının iyi olmasına da yorabilirdi. Yani pek çok şey söylenebilirdi. İçinde bulundukları haziran ayına bile bağlayabilirdi bunu. Haziran ayında her zaman biraz tırlattığı olurdu; ama yine de hangisinin asıl sebep olduğu konusunda emin olduğu pek söylenemezdi.

Garsonların tepsisinden temiz bir şampanya bardağı alarak boş olanı yerine bıraktı. Açık olan, doğruluğundan emin olduğu bir şey vardı ki o da, barda kızıl saçlı bir kızla tanışmış ve tanıştıktan birkaç gün sonra da evlenmişti. Hemen ertesi sabah da onu, aynı bir peçeteyi kullanıp attığı gibi Caesars'ta bira-

kıp çekip g m     . Autumn'ın kendisinden niçin nefret ettiğini anlayabiliyordu. Onu bundan dolayı suçlamıyordu. Bu yapt  ı davranış iyi sayılmazdı ve acıdır ki bu onun yapt  ı en k        ey de değildi.

Ty ve Faith'in etrafındaki kalabal  ın içinden bir ara Autumn'ın o kızıl atkuyru unu gördü. Kalabalık çekilmiş ve o da Autumn'ın, gelin ile damadın içki kadehlerine uzanan elini seyretilmi ti. Ty ve Faith'in kadehlerindeki  ampanya değildi; ve kendi d   nlerinde  ampanya i memelerinin tek bir sebebi olabilir. Elbette bu sebep, onların dindar olmaları değildi.

Autumn kenara çekildiğinde Sam onu gözden kaybetti. Ty ve Faith'in  ocuk sahibi olunca mutluluktan u acaklarını düşündü.  u halleriyle bile gayet mutlu görünüyorlardı.

Sam, kristal  i eden kendine bir içki doldurdu.

Altı yıl önce, baba olacağını   rendi inde buna pek sevinmemi ti; ama oğlunu bir kere kucağına aldıktan sonra b   n düşünceleri de i mi ti.

  Merhaba Sam.  

Omzunun üzerinden, takımın çiçeği burnunda asistan ko u Mark Bressler'a baktı.    eki .  

Mark, daha önceleri Chinooks'un seçkin bir oyuncusu ve kaptanı olarak görev yapmıştı. Ama geçen kı  geçirdiği o talihsiz araba kazasından sonra kariyeri sona ermi ti ve yerini Ty Savage'a bırakmıştı.   Anla ılan, kaptan takımın sahibini bayağı terletmi  . Barda ını mutlu  ifte doğru kaldırdı.    nce hokey.  

  Aman Tanrım, LeClaire. Sözlerine biraz dikkat et,  

dedi Mark.

“N’olmuş ki?”

“Etrafımızda kadınlar var.”

Söylediği tek şey *terletmek*. Ne zamandan beri *terletmek* “kötü söz” olmuştu? Ve ne zamandan beri Bressler buna böyle takar hale gelmişti? Sam bakışlarını Mark’ın yanındaki sarışın kadına çevirdi; Bressler’in eli kadının sırtının tam orta yerinde duruyordu. Ah! “Selam, Bodur Boss.”

“Merhaba Sam,” dedi Chelsea, bakışları gelinin üzerine sabitlenmişti. “Faith hamile mi?”

Sam omzunu silktilti. “Ty ve Faith’in daha sert şeyler içmek varken böyle boktan bir armut şarabı içmelerine başka bir anlam veremiyorum.”

“Aman Tanrım!” mavi gözleri ışıldadı ve saçlarını kulaklarının arkasına itti. “İlk defa bir şeyi kız kardeşimden önce öğreniyorum.”

Chelsea’nin sol elindeki yüzük, Sam’in gözlerini kör edebilecek kadar parlaktı.

“Bu o yüzük mü?”

Chelsea kendi elini tutup gülümsedi. “Demek fark ediliyor ha?”

“Fark edilmemesi neredeyse imkânsız.” Yüzüğü, yanındaki o dengesiz Mark’ın ona verdiğinden adı gibi emindi.

Sam, Chelsea’nin elini aldı ve yüzüğün üzerindeki dev pırlantaya baktı. “Bu gerçek mi yoksa şakacının biri sana sahtesini mi yaptırmış?”

"Tabii ki gerçek, kaz kafa."

Sam, Mark'ı hatırlatarak "Kelimelerine dikkat et ama," dedi ve Chelsea'nin elini bıraktı. "Etrafımızda kadınlar var." Gözleri Chelsea'nin ikizini arıyordu. "Kardeşin buralarda mı hâlâ? Belki senin kadar güzel değil ama-"

"O da bundan hoşlanırdı," diye araya girdi Mark.

"Kahretsin," Sam gülümsedi ve elini eski takım arkadaşı ve dostunun omzuna vurup, "Tebrik ederim, şanslı adamsın," dedi.

Mark, Chelsea'nin belini sarıp onu kendi yanına çekerek Sam'le tokalaştı. "Evet, öyleyim." Chelsea, Mark'a baktı; birlikte gülmeye başladılar. Sanki aralarında, yaptıkları bir şakayı paylaşıyor gibiydiler. Hani âşıkların birbirlerine yaptıkları türden şakalar.

Sam bardağını havaya kaldırdı. Bu, aptalca ve üstelik de hiç hoşlaşmadığı şeylerden biriydi. Mark nasıl olmuştu da o gerçeklerden birine dönüşmüştü. Mark ve Chelsea yiyişmeye ya da artık her ne yapacaklarsa ona başlamadan önce, "Sonra görüşürüz çocuklar," diyerek yanlarından ayrıldı Sam.

Kalabalığı yapıp gelinle damadın yanına geldi. "Tebrikler Ty," deyip damadın elini sıktı. Faith'in hamileliğiyle ilgili söylentilerin kesinliğinden emin olmadığı için bundan söz etmemeye karar verdi.

"Geldiğin için teşekkürler."

"Sam." Gelin eğilip Sam'e sıkıca sarıldı. Çok güzel bir kadındı Faith. Teni yumuşacıktı ve kokusu da bir harikaydı. Ty'a

kesinlikle çok iyi bir eş olacaktı. Yalnızca Ty'a değil elbette, herhangi başka bir erkeğe de olurdu. Fakat Sam'e değil. Sam, kesinlikle evlenilecek türden bir adam değildi. Burası kesindi.

"Harika bir gelin olmuşsun," dedi Sam ve bir adım geriye çekilip geline baktı.

"Teşekkürler," diyerek gülümsedi Faith. "Sakin St. Paul'de yaptığımız konuşmayı unuttuğumu sanma."

Konuşma mı? Faith gülümsüyordu; Sam asla açık vermemeliydi.

"Köşkteki partiye hepinizi davet edemedim ama en azından bu gece birkaç arkadaşınızı çağırdım."

Oh, şu konuşma. Faith, Stanley Kupası'nı kazanmaları durumunda Sam ve arkadaşlarını Playboy köşküne davet edeceği sözünü vermişti. "Fark ettim."

"Şaşırmadım," diye güldü Faith. "Düğünü organize eden kadına seni kızların masalarına eklemesini söyledim."

Normal şartlar altında bu güzel bir haber sayılabilirdi. Sam sevinerek, "Bu harika bir haber, teşekkürler," dedi.

"Umarım bu, daha önce tutamadığım sözlerin bir telafisi olur."

"Anlaştık," diyerek bir adım geri çekildi. Genel müdür Darby Hogue ve eşi, gelin ve damada tebriklerini iletmek için öne çıkmışlardı.

Sam kendisine bir içki doldurdu. Bardağına yansıyan görüntülerden Playboy kızlarını görmüştü. Kalabalıkta onları ayırt etmek pek zor olmamıştı. Uzun saçları ve büyük göğüsleri

olan, etrafı Blake, Andre ve Vlad'la çevrili dört kız vardı. Dörde karşı üç, pek adil bir oyun değildi.

Gıdip takımını dengelemek artık kendisine düşüyordu. Bardağını aşağıya indirdi, ama hemen harekete geçmedi.

Autumn vardı. Mini etekli ve dekolte kıyafetli kadınların yanına gidip konuşma isteği duyamadı içinde o an. Öylece kalakaldı. Çocuğunun annesi etrafta gezinirken böyle bir şey yapıp, Autumn'ın ondan daha da fazla nefret etmesine neden olmak istemiyordu. -Üstelik Autumn'ın ondan daha fazla nefret etmesi neredeyse imkânsızken.

Kızların yanına gitmek yerine, Walker, Smithie ve onların eşleriyle bir sohbete daldı Sam. Kadınlar kendi düğünlerini ve çocuklarının doğum anlarını anlatırlarken gülümseyip kafa salladı. Çok şükür ki Walker, eşi tam bebeğin altını değiştirme konusuna girmeye başladığında araya girip, "Ön büronun Richardson'ı transfer edeceğini duydun mu?" diye sordu.

Evet, Sam bunu duymuştu. Richardson'ı severdi. İyi, güvenilir bir kanat oyuncusuydu; ama Ty emekli olunca kulüp, daha becerikli, hem penaltıları engelleyebilecek hem de kanat oyunculluğu yapabilecek birini aramıştı. "Kime baktıklarını biliyor musun?"

"En başta Bergen."

"Şu adalı olan mı?" Bergen'e dair son duyduğu şey ekonomik durumunun çok kötü olduğuydu.

"Ne diyordum," Walker'ın eşi araya girdi gülerek, "ağlayıp da 'lazımlığa kakamı yapıyorum anneee,' diye bağırmasın mı?"

Çok da umrundaydı Sam'in. Sam, "Sonra görüşürüz," diyerek arkadaşlarının yanına doğru yürümeye başladı. Autumn'ın ne düşüneceği umurunda değildi artık. Hem o, azgın bir testis avcısının tekiydi. Ayrıca bu dört güzel bayanla az da olsa laflamanın neresi kötüydü ki?

* * *

Autumn, gelin ve damadın tam ortasında çömelip programını gözden geçirdi. Gerek yaşamında gerekse de işinde tam bir liste uzmanıydı o. Düğün mü olacak; ne yapılması gerektiğini ezbere bilirdi. Yine de her ihtimale karşı unutmaması için tüm detayları dosyasına yazmayı ihmal etmezdi.

Saat sekizi geçiyordu; yemek ve mezeler tükenmek üzereydi. Faith çok yorgun görünüyordu. Ama yine de düğün pastasını kesip damıatla beraber gecenin ilk dansını yapabildi.

Autumn, eğer şansı yaver giderse eve kendi başına dönebilirdi.

"Teşekkürler," dedi Faith. "Her şeyi çok iyi düşünmüşsün."

"Ve zamanı da," diye ekledi Ty, küçük bir düğün de olsa elinden geleni ardına koymamıştı; ama çoğu damat gibi o da gelinin hırslarına teslim olmuştu.

"Rica ederim." Saatine baktı Autumn. "Yaklaşık beş dakika sonra, Shiloh herkesi Rainier Club'a çağırıp sizle tanıştıracak."

“Bunu şimdi yapabilir misin?” diye sordu Ty. Bu, sorudan ziyade bir talepti.

“Kimse yemek yemeyecek ama,” diye karşı çıktı Faith.

“Hiç önemli değil. Yorgunsunuz zaten.”

“İnsanların apar topar kalkıp gitmesini bekleyemezsin ama.”

“Açık büfeyi söyleyin,” diye Autumn’a öneride bulundu Ty.

“Bedava içkiyi duyduklarında birbirlerinin üzerine çıkacaklar.”

Autumn güldü buna. Asistanını yanına çağırıp; konukları, Faith ve Ty’a katılmaları için diğer odaya davet edeceği zaman onlara açık büfeden bahsetmesini söyledi. Gelin ve damat masasının arkasından ayrılırken gözleri Sam’in üzerine kaydı. Kızlı ve erkekli grubun ortasında insanları etkileyen karizmatik bir duruşu vardı. Gülüp omzuna vuruyorlar ve ona adeta bir tannymışçasına bakıp duruyorlardı.

Sam’in bir ya da iki güzel kadınla olan görüntüsü, Autumn’ın yüreğini deşmeye yetmişti. Ama kıskançlıktan kendini yediği o günler artık geride kalmıştı. Sam ne istiyorsa yapabiliirdi; oğlunun önünde yapmadığı sürece bir sorun yoktu. Autumn’a göre Sam bunu yapıyordu çünkü o, seksten başka bir şey düşünmeyen abazanın tekiydi.

Shiloh eline mikrofonu alıp duyuruyu yaptığında odadan dışarı çıktı. Listesine baktı ve sonra bir daha baktı. Düğün pastası kesilebilir, müzik başlayabilir ve barmenler içkileri durdurabiliirdi. Birkaç dakikalığına kadınlar tuvaletine kaçtı. Ellerini yıkarken yumuşak aydınlatmanın altında aynadan kendine baktı. Genç bir kızken kızıl saçları ve yeşil gözlerinden nefret

ederdi. Soluk ten rengiyle karşılaştırıldığında saç ve göz renkleri çok uyumsuz kaçıyordu; ama şimdi düşünceleri değişmişti. Artık büyümüş ve olgunlaşmıştı. Şu anki halinden de çok memnundu. Otuz yaşındaydı; evini çekip çevirebildiği, oğlunu büyütebildiği iyi bir işi vardı. Sam'den aldığı nafaka çocuğunun bakım masraflarını hayli hayli karşılıyordu. Bu aynı zamanda ev ve arabasının masraflarına da tatile çıkmasına da yetiyordu. Eğer zorunda kalsaydı parasal açıdan oğlu Conner'a kendi başına da bakabilirdi.

Ellerini kurulayıp kapıyı açtı. Ekonomi, işini her zaman etkilerdi; işte bu yüzden kendini düğün organizasyonlarıyla sınırlamak yerine başka türden organizasyonlara da girişmiş ve işini genişletmişti. Şu sıralar gelecek ay olması planlanan on yaşına ayak basacak yirmi kişi için Willy Wonka doğum günü partisini organize etmekle meşguldü. Parti için, tüm o sahne işleri için uğraşmak her ne kadar zor olsa da eğleniyordu –düğünler kadar olmasa da. Düğün organize etmek severek yaptığı işlerin başında geliyordu; hem bu ironik bir şekilde geçmişini hatırlamasına da vesile oluyordu.

Rainier Club'a doğru yürürken kalabalığın arasından geçip salona indi. O geceki etkinlikte, çok sayıda hali vakti yerinde olan zengin davetli vardı. Bunda ters olan bir şey yoktu tabii. Autumn, varlıklı kişiler için de durumu çok iyi olmayan kişiler için de hizmet verirdi. Her ikisinden de hoşlanırdı ve şunu çok iyi bilirdi ki insanların zengin olması her zaman cömert oldukları ya da hesaplarını zamanında ödedikleri anlamına gelmiyordu.

Tam onıların yanından geçerken, Sam kendini takım arkadaşları ve Playboy kızlarından ayırıp kenara çekilmişti.

"Autumn Bir dakika bakabilir misin?"

Sam'in önünden geçerken durakladı Autumn. "Maalesef. Hiç vaktim yok." Her ne kadar çocukları olsa da, Autumn hangi konu hakkında konuşacaklarını anlayamamıştı.

"Ne oldu?"

Tam cevap vermeye başlamıştı ki, belindeki kemerine bağlı cep telefonu çalan Autumn işaret parmağını kaldırarak Sam'i susturdu. Telefonundaki "Anchors Aweigh" zil sesi tek bir kişiye aitti; kardeşi Vince'e. Vince bir sorun olmadıkça asla aramazdı.

Vince, "Alo, az önce Carly aradı," dedi. "Hastaymış ve Conner'a bakamayacakmış. Benim de yarım saat sonra işte olmam gerekecek."

Autumn bu saatte işten ayrılamazdı. Salonun kuytu bir köşesine gidip, "Tara'yı bir arayayım," dedi.

"Aradım onu ben ama cevap vermedi."

Autumn hızla kafasındaki diğer seçenekleri gözden geçirdi "Kreşi arayıp Conner'ı alıp alamayacaklarını... Oo hayır, birkaç saat önce kapandı orası."

"Dina'ya ne dersin?"

"Dina taşındı."

"Sanırım işyerinden izin alabilirim."

"Hayır." Vince daha geçen hafta işe başlamıştı. "Başka bir şey düşünceğim" Autumn gözlerini kapadı ve kafasını salladı.

ladı. Çocuk bakımı, tek başına yaşayan ve çalışan kadınlar için her zaman zor olmuştur. Bu, Autumn gibi organizatör olarak çalışanlar için ise, bazen bir kâbusa dönüşebiliyordu. “Bilmiyorum. Sanırım Conner’ı buraya getirmek zorunda kalacaksın. Burada bir arkadaşımız onunla birkaç saatliğine ilgilenabilir.”

“Ben getiririm.”

Autumn omzunun üzerinden Sam’e baktı. Neredeyse unutmuştu onu. “Bekle bir dakika.” Telefonunu aşağı indirdi. “N’oldu?”

“Gidip Conner’ı alacağım.”

“Sen alkol aldın ama.”

Sam kaşlarını çatı. “İstersen, Natalie’den gidip onu almasını isteyebilirim.”

Natalie. ‘Sam’in kişisel asistanı.’ Autumn’ın, Sam’in sevgililerini “asistanı” olarak adlandırmasını gülünç bulması bir tarafa bırakılırsa, bu en son “asistanı”na karşı hiçbir şey hissetmemiştii içinde. Kafasını salladı. “Bilmiyorum.”

“Başka bir çözüm bulmak için uğraşmana değer mi gerçekten?”

Conner, ya bildiği yer olan baba evine Sam’in “asistanı” ile birlikte gidecekti ya da Rainier Club’a gelip annesi Autumn onu eve götürene kadar burada oyalanacaktı. Görünüşte bu üzerinde öyle fazla düşünülmesi gereken bir karar değildi ama Autumn, Conner’la olmak istiyordu. Onun, hemen karşısındaki odada huzur içinde uyuduğunu görmesi Autumn’a yetecekti.

“Unut gitsin.” Sam kafasını sallayıp yanından ayrıldı.

Ama iyi bir ebeveyn olmak sadece kendisini ilgilendiren bir durum değildi. Uzanıp hemen kolunu tuttu Sam'in.

"Bekle." Sam'in mavi gözleriyle buluştu. Yumuşak spor ceketinin içindeki vücudunun sıcaklığı avuç içini yakmıştı. Elini koyduğu yerdeki kasların sertleştiğini hissetti. Çekti elini sonra. Telefonunu ağzına yaklaştırıp, "Conner'ı Sam alacak," dedi kardeşi Vince'e.

"N'apıyor o salak orada?"

Autumn, gülmek için dudaklarının ucunu ısırmıştı "Düğünde."

Elini cebine sokup telefonunu çıkarırken, "Vince'e selam söyle." dedi Sam. Sonra telefonunda bir numara tuşlamaya başladı. "Alo, Nat. Biliyorum bu gece izindesin ama rica etsem gidip Conner'ı alabilir misin?" Gülerек Autumn'a *oldu* anlamına gelen bir işaret yaptı. "Evet, alıp benim eve bırakacaksın. Ben de zaten birkaç saate evde olurum."

Autumn telefonunu kapattı ve kemerindeki yerine geri koydu. "Teşekkürler Sam."

"Ne?"

Hafiften gülümseyen Sam'in yüzüne baktı. "Beni duydu." "Güldü Sam

"Evet, duydum. Bu, bana uzun süreden beri söylediğin tek güzel sözdü."

"Sabah Vince'e gidip Conner'ı almasını söyleyeceğim" Sam'in gülmesi yarım kalmıştı. Suratını düşürdü. "Vince aptalın teki bir kere "

Vince aptal derken kendisinin ne olabileceğiyle ilgili hiç düşünmüyor muydu bu adam?

“Nat’e onu eve bırakmasını söylerim.” Sam’in takım arkadaşlarından birkaçı salona doğru gelmişti. Kollarında da birbirinden güzel, zarif kadınlar vardı. İşte Sam’in yaşamı bundan ibaretti. Güzel kadınlar, şık kıyafetler. Rainier Club’ta düğünlere gelmeler. Aşk, meşk vs.

Autumn, “Teşekkürler tekrar,” dedi ve oradan ayrıldı. Bir zamanlar Sam’le evliydi ve ona bir çocuk vermişti ama buna rağmen onu tanıyamamıştı, hem de hiç. Onun o büyük, şatafatlı yaşamına ayak uyduramazdı ve uyduramadı da. Alışveriş yapmak için Neiman Marcus, Nordstorm ya da Saks gibi mağazalara gitmemişti. Onun yerine ikinci el kıyafetlerin satıldığı mağazalardan alışveriş yapmış ya da kendisine yeni bir kıyafet alacaksa Old Navy, Gap ya da Target gibi mağazalara gitmişti.

Rainier Club’a, dört katlı düğün pastasına doğru yürümeye başladı. Kendine ait bir yaşamı vardı Autumn’m. Ve Conner’ı saymazsak eğer, hayatının Sam LeClaire’le hiç ama hiç ilgisi yoktu.

Üçüncü Bölüm

Çocukları Sever

Autumn, saat gece yarısını biraz geçtiği sırada Subaru Out-back'ini garaja çekmişti. Ortalık derlenip toparlanıp orkestra ekibine son paraları ödenene kadar Rainier Club'da kalmıştı.

Yanındaki koltukta duran çantasını alıp eve doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Oturduğu Kirkland'deki bu evi bir yıl önce satın almıştı; ev tam bir çıkmaz sokakta bulunuyordu ve geniş, çitleri olan, üstelik sık yeşilliklerle çevrili bir bahçeye sahipti. Geçen üç yıl boyunca Conner için aldığı nafaka parasının bir kısmını biriktirmiş ve evin bedelini peşin olarak ödemişti. Bu türden bir güvenceye, bu türden bir rahata ihtiyacı vardı. İşiyse ya da Sam'la ilgili başına ne gelirse gelsin, önemli olan Conner için bir evinin olmasıydı; evet tek düşüncesi buydu.

Evin tabii ki çok fazla gideri olmuyordu. Yetmişli yıllarda inşa edilmişti. Boya badana ya da onarım işleri için üzerinde

çok fazla çalışmak gerekmemiştir. Evin önceki sahibi, çiçekli desenleri olan duvar kâğıtlarına, ahşap kaplamalarına ve yapay kiremitlere son derece düşkün biriydi. Dolayısıyla bunların hepsinin sökülüp atılması gerekmişti ama gelin görün ki Autumn'ın evi için bir şeyler yapmaya pek vakti olmamıştı; ayrıca evi yeni baştan dizayn etmek de öyle eline kalem alıp liste yapmaya benzemiyordu. Kardeşi Vince yardım edeceğini söylemişti belki ama o da buna vakit ayıramamıştı.

Oturma odasında tepe ışığı yanıyordu, televizyonda da Discovery Channel açıktı. Nerf Recon Blaster ve iki plastik golf sopasının bulunduğu yeşil plastik golf çantasına doğru yürümeye başladı. Omzundaki çantası biraz ağırlık yapmıştı. Televizyonu kapatıp, ışığın düğmesini kapatmadan önce sürgülü cam kapının ahşap pimini kontrol etti.

Blaster, Vince'in Conner'a aldığı en son oyuncaktı. Oyuncağı almak Vince'in fikriydi; çünkü Conner kızlarla çok fazla vakit geçiriyordu ve artık kendisini biraz erkek hissedebileceği oyuncaklarla oynamaya ihtiyacı vardı. Autumn, böyle düşünen Vince'in saçmaladığını söylemişti -ama her neyse, unutmuştu bu konuyu daha sonra. Conner, Vince'i severdi ve onunla vakit geçirmekten büyük keyif alırdı. Hatta babasıyla bile bu kadar fazla vakit geçirmiyordu Conner.

Evin sessizliğinde ayaklarının altındaki merdivenler gıcırdamaya başladı. Normalde sessizliği ve huzuru severdi. Conner'ı yatağına yatırdıktan sonraki sessiz geçen o birkaç saat çok hoşuna giderdi. İşe gitmediği, akşam yemeğini hazırlama-

dığı ya da beş yaşındaki oğluna bakmadığı zamanlarda küvetinde yıkanırken dergi okumaktan büyük keyif duyardı; ama Conner'ın evde olmadığı zamanlardan hiç hoşlanmazdı. Geçen yıllara rağmen, Conner, babasıyla dışarı çıktığında bebeğinin yanında olmadığını bilmek Autumn'ı sinirlendirmeye yetiyordu.

Karanlık salona doğru geçip, oradan ışığın açık olduğu mutfığa yöneldi. Elindeki çantayı masanın üzerine koydu. Buzdolabının kapağını açarak dışarı biraz dil peyniri çıkardı. Dolabın kapağının arka yüzünde Conner'ın mıknaatıslı harflerle yazdığı "merhaba anne" yazısı vardı. Ve annesi isteyken kendi başına çizdiği resmi de yine aynı yere tutturmuştu. Boya kalemleri ile kızıl saçları ve yeşil gözleri olan bir şekil çizmişti; kollardan birisi diğerinden uzundu ve hemen yanındaki sarı saçlı, yüzünde de kocaman bir gülümsemesi olan birinin elini tutuyordu. Portakala benzer parlak bir güneş figürü ile yeşil çimler de çizilmişti. Hemen diğer köşede ise uzun bacakları ve sarı saçları olan bir başka figür vardı.

Sam'di bu.

Autumn, peyniri açıp kabını çöpe attı. Uzun bir parça aldı ağzına. Conner, son birkaç aydır yaptığı aile resimlerinde babasını da gelişigüzel bir şekilde araya katıyordu; ama Sam her zaman resmin kenarında oluyordu. Autumn'a göre bu, oğlunun babasıyla olan ilişkisinin doğru bir yansımasıydı. Gelişigüzel ve resmin kenarında.

Dolaptan bir bardak çekti ve içine arıtılmış sudan koydu. Sam'ı ilk gördüğünde ona karşı hissettiği hayranlığı uyan-

dıran şeyin ne olduğunu hatırlaması nedense kolay olmamıştı. Ah, aslında hâlâ göz kamaştırıcı, varlıklı ve hiç olmadığı kadar da çekiciydi. Yapılı ve kaslıydı, üstelik efsanevi bir görünüşü vardı; ama Autumn şu an otuz yaşındaydı ve artık o yirmi beş yaşındaki saf kadın hallerinde değildi.

Bardağı dudaklarına getirdi ve suyu içti. Ama gerçekle yüzleşmek ona gerçekten yüz kızartıcı geliyordu. Her ne kadar kendini avutsa da, zamanında o saflığı yapmıştı bir kere. Sam'la onu tanıdıktan sadece beş gün sonra evlenmişti; çünkü ona delicesine âşık olmuştu. Belki aptalcaydı ama olmuştu bir kere.

Hemen lavabonun üzerindeki pencereye yansıyan görüntüsüne baktı. Elindeki bardağı yere indirdi. Yaşamındaki o âna geri döndüğünde, bu şeyleri yaşadığına bir türlü inanası gelmiyordu. Düşünsenize, sadece birkaç gündür tanıdığı bir adamla evlenmişti. İnanması belki güçtü; ama onunla ilk tanıştığında yüreği yumuşamış, ona bir anda âşık olmuştu. Böylesine düşüncesizce hareket eden bir kadın olduğuna inanmak istemiyordu bir türlü.

Belki de bu, o zamanlar en kötü dönemlerinden birini yaşadığı için başına gelmişti. Annesini, o uğursuz geziden sadece birkaç ay önce kolon kanserinden kaybetmişti. Vince, donanmaya katılmıştı ve iki yıldır ilk defa kendisini öylesine yalnız hissetmişti. Doktor randevularına, kemoterapi ya da radyasyon terapilerine koşturacak kimsesi kalmamıştı yanında. Her şeyle tek başına ilgilenmek zorunda kalmıştı.

Annesinin cenazesinden ve ortada annesine ait ne varsa

toplayıp bir bir kutuya doldurup kaldırdıktan sonra ona yapacak pek fazla bir şey kalmamıştı. Yaşamında ilk kez kendisini bu kadar *yalnız* hissediyordu. O uzun yapılacaklar listesinde olan sadece iki şey vardı: evi satmak ve biraz geç kalmış da olsa Vegas'a gidip dinlenmek.

Sam'le hayatta ilk defa böylesine yalnız kaldığı için evlendiğini düşünmek istiyordu. Yalnız başına kalmıştı, çok içiyordu ve aptalca davranışlar sergiliyordu. Sam'le evlenmişti çünkü ona sırsıklam, delicesine âşık olmuştu. Bugün bile nasıl bu kadar hızlı davrandığını bir türlü anlayamıyordu doğrusu.

Buna karşılık Sam onu sevmemişti. Autumn'la sanki öylesine, şakaymışçasına bir evlilik yapmıştı. Sanki Autumn kendisi için bir anlam –hatta hiçbir anlam- ifade etmiyormuş gibi onu terk edip gitmişti sonra da. Arkasına bile bakmadan çekip gitmişti.

Autumn, elindeki bardağı lavabonun içine koydu. Bardaktan çıkan ses boş mutfakta yankılanmıştı. Sam onu harap edecek, bir başına kalmış hissetmesine neden olacak pek çok duygu ile bırakıp, çekip gitmişti. Vegas'ta tek başına kalmıştı. Evlendiği erkek tarafından terk edilmiş ve yalnız bırakılmış bir haldeydi. Bir başına kalmıştı. İlk gebelik testini yaptırdığında çok korkmuştu. Karnında bebeğinin o ilk hafif hareketlerini ve ilk kalp atışlarını hissettiğinde yalnız başınaydı ve korkmuştu. Bir erkek çocuğu olacağını öğrendiğinde de yalnız başınaydı ve korkmuştu. Conner'ı, yanında sadece bir doktor ve iki hemşire varken doğurduğu sırada da yalnız başınaydı ve korkmuştu.

Conner'ın doğumundan bir hafta sonra Sam'in avukatını arayıp ona, Sam'in bir oğlu olduğunu söylemişti. Birkaç gün sonra Conner babalık testinden geçmiş ve bir hafta sonra da Sam ilk kez bebeğini görebilmişti.

Mutfağın ışıklarını söndürüp salona geçti. Autumn kendisini artık yalnız hissetmiyor ve korkmuyordu; ama paramparça olmuş hayatını tamir etmek onun birkaç yılını almıştı. Conner'ın yaşayacağı güvenli bir ortam yaratmış ve kalbinin etrafına koruyucu bir kalkan germişti.

Conner'ın bilmesini istemediği bir şey vardı Autumn'ın içinde. Conner'ın kendisine ait olmasını, kendisinde kalmasını istiyordu. Sam'in, güzel oğluna yakışır bir baba olduğunu düşünmüyordu ama yine de Conner'ın bir babasının olduğunu bilmesi iyi olur diye düşünmüştü. Autumn kendi babasını zar zor hatırlıyordu ve deneyimlerinden biliyordu ki, Conner'ın babasını, yani Sam'i bilerek büyümesi onun için en iyisi olacaktı. Her ne kadar Autumn Sam'i ve onun yaşam tarzını çok tasvip etmese de, Sam her şeyden önce Conner'ın babasıydı.

Conner'ın yatak odasının kapısına geldiğinde durakladı bir an ve boş yatağına baktı. Barney'li yastığı, kendisinin diktiği Barney'li yorganın üzerinde duruyordu. Yüreği burkulmuştu biraz. Conner şu an yatağında yatıyor ve Barney yastığına sarılıyor olmalıydı. Sam Conner'a layık bir baba değildi. Onu Rainier Club'dan, hokey takımından bir grup arkadaşı ile çıkarken görmüştü. Bir çocuk, Sam gibi birinin yaşam tarzına uyamazdı. Sam, hem bir sporcu hem de gece hayatına düşkün bir zampa-

raydı, üstelik gecelerini barlarda tanıştığı kadınlardan biriyle bir yerlerde geçiriyordu. Kahretsin, Autumn yatağına yalnız başına giderken Sam geceyi belki de bir değil birkaç kadınla birlikte geçiriyordu.

Autumn, her gece bir başına yatağına girmek zorundaydı.

Yalnız kalmayı önemseydiğinden değildi bu. Aslında birini tanımaya öyle çok vakti de olmuyordu, ama ... ama kimi zaman, örneğin bugün Faith ve Ty'ın düğününde olduğu gibi bir düğün organize ettikten sonra içini bir hüznün kaplıyordu. Bazen içinde bir yerlerde bir istek uyanıyordu işte. Bir erkeğı olsaydı ve ona Ty'ın Faith'e baktığı gözlerle baksaydı keşke. Kendisini sevecek bir erkeğı olsun isterdi. Onun midesini ağrıtabilecek, uykularını kaçırarak bir sebep olmak isterdi.

Sam'le evlenmişti ama Sam ona karşı bu duyguları hiç hissetmemişti. Ve eğer bir daha evlenecek olsaydı -ki böyle bir seçeneğı bütünüyle dışarıda bırakmış değildi- yakışıklılık ve etkileyicilikten başının bu kadar dönmesine müsaade etmeyecekti. Sadece bir an için değil bütün yaşamı boyunca yanında olup elini tutacak biri olsun istiyordu.

İşi ve oğıu arasında koşturup dururken başka şeylere ayıracak vakti de enerjisi de kalmıyordu. Birkaç kere biriyle çıkmayı denemişti ama erkekler kendileri için vakit ayıracak kadınlar istiyorlardı. Birkaç saatlik bir boşluğu olduğunda, erkek arkadaş için değil, rahatlatıcı bir masaj ya da ayak ve tırnak bakımı için özlem duyardı. Kendi kendine orgazm olabiliirdi ama kendi başına şöyle rahatlatıcı, derinlemesine bir masaj ya

da ayak tırnaklarına bakım yapamazdı.

Conner'ın odasının önünden ayrılıp salona geçti. Flört etmek, listesinde sıraladığı öncelikleri arasında sonlarda geliyordu. Belki günün birinde Conner biraz daha büyüdüğünde ve işi de daha az zahmetli olmaya başladığında flört etmeye fırsat bulabilirdi.

Işık, açık kapıdan içeri süzülüp bej renkli halı ile lacivert ve bordo yorganın üzerine doğru uzanıyordu. Sam zeminin üzerinde yürürken kravatını gevşetti. Gömleğinin yakasını çözüp oğlunun yatağının başucundaki abajurun yanına geldi. Conner omzunun üzerine yatmıştı; gözleri kapalıydı ve ağır ağır nefes alıyordu. Aynı Sam gibi Conner da ağır bir uykucuydu ve top atsan bile uyanmazdı.

Sam, Conner'ı ilk gördüğünde ona dokunmaya bile çekinmişti. Onu incitebileceğini, düşürebileceğini ya da bir şekilde ona zarar verebileceğini düşünmüştü. Conner yaklaşık üç kilo ağırlığındaydı ve ayaklarına da mavi renkli bir şey geçirilmişti. Sam'in omuzlarında kaldıramayacağı bir yük vardı artık. Kendini baba olmaya henüz hazır hissetmiyordu. İyi biliyordu ki bunun altından kalkamayacaktı ve işin kötü olan tarafı da bundan kaçamayacağı gerçeğiydi. Kendisini ilgilendiren her türlü sorumluluktan mümkün olduğunca kaçmaya, uzak durmaya çalışan biri olarak, hayatının en büyük sorumluluğunu

omuzlarına almıştı. Tüm o sorumsuzca davranışlarının cezasını çekiyordu şimdi.

Son bir kez kapıda durup oğluna baktıktan sonra odadan dışarı çıktı. Oğlunu seviyordu. Daha önce farkına varamadığı türden bir sevgiyi ilk olarak oğlunun yüzünde görmüştü; ama Conner'la ne yapacağını hiçbir zaman bilememişti.

Yakasını çözdü ve kravatını boynundan çıkardı. Conner'ı öğrendiğinde hızlıca babalık testi yaptırmıştı ama çocuğun ona ait olduğunu anlaması için böyle bir teste gerek yoktu aslında. Conner tıpatıp Sam'e benziyordu; saçları sarı, gözleri maviydi.

Conner yaşma göre biraz uzun boyluydu. Sam oğluna hep buz pateni öğretmeyi hayal etmişti. Ama Conner her ne kadar babası LeClaire'e benzese de buz pateninden hiç hoşlanmıyordu ki bu, LeClaire'in oğlu olduğu ve yarı-Kanadalı olduğu düşünüldüğünde tamamıyla akıl almaz bir şeydi.

Sam birkaç defa ona nasıl olacağını göstermeye çalışmıştı ama Conner yere düştüğü her seferde ağlamaya başlamıştı. Hokeyde asla ağlanmazdı. Yaklaşık beşinci denemeden sonra Sam artık bundan vazgeçti. İnanılır gibi değildi; Conner geçen sezon Sam, Stanley Kupası'nı başının üzerine kaldırdığında bile orada, tribünde değildi. *Nezle* olmuştu ve evde yatak döşek yatıyordu. Evet, Conner belki sadece beş yaşındaydı ama Sam beş yaşındayken iki yıldır kayıyordu bile; üstelik kendisini playoffların final maçına katılmaktan alıkoyacak, böyle nezle olmak gibi küçük bir şeye de asla müsaade etmeyen bir çocuktuktu. Sam, Conner'ın bu halı için Autumn'ı suçladı. O, hokeyin şiddet içe-

ren bir oyun olduğunu anlatıp durmuştu Conner'a.

Ceketini çıkarıp salona doğru geçti. Geçen yazki tüm o Stanley Kupası maçları nedeniyle oğluyla yeteri kadar ilgilenememişti. Şimdi, hem onun okul hem de hokey sezonu derken onu daha da seyrek görecekti. Conner bundan etkilenmiş görünmüyordu ama yapabileceği başka bir şey de yoktu doğrusu.

Diğer yatak odasının kapısı aralık kalmıştı. Gidip kapattı. İçeride en son asistanı Natalie uyuyordu. Natalie genç ve güzel bir kadındı, üstelik işinde de iyi biriydi. En önemlisi de Conner onu sevmişti.

Ana yatak odasına gölgeler düşmüş ve Seattle'ın silüeti, ışığını evin zeminine ve çift kişilik yatağın üzerine boca etmişti. Odanın ışığını açtığında yatağının üzerindeki beyaz-mavi renkli yorganının üzerinde küçük bir not gördü Sam. Natalie tarafından yazılmıştı ve sabah saat 6:00'da, Conner'ı bırakmak için evden çıkacağını söylüyordu. Natalie akşamın o saatinde hiç karşı çıkmadan işe geldiğinden Sam, onun sabah erken kalkmasına izin vermeyecekti. Notu katladı. Yatağının başucundaki komodininin üzerindeki saate baktı. Gece yarısını biraz geçmişti. Natalie, Conner'ı eve bırakmak için sabahın beş buçuğunda kalkmak zorunda kalacaktı. Sam, komodinin çekmecesine uzanıp bir kalem aldı; kâğıda *Conner'ı eve ben bırakırım* diye yazdı ve ardından notu Natalie'nin kapısının altından içeri attı. Odasına doğru giderken Conner'ın bugünlerde nerede kaldığından haberdar olmadığını anımsadı. Geçen yıl Kirkland'e taşındıklarını duymuştu; bunu hayal meyal hatırlıyordu, zaten o eve

hiç gitmemişti de.

Soyunma odasına girdi ve boynundaki kravatı çıkarıp attı. Autumn'ın düşündüğünün aksine -ne yazık ki başkaları da böyle düşünüyordu- Sam, asistanlarıyla birlikte uyumazdı. Asistanlarının çoğu ekstra paraya ihtiyacı olan, yarı zamanlı çalışan öğrencilerdi ve Sam de onlara yaptıkları işin karşılığında iyi para verirdi. Yaptıkları iş genel olarak ayak işlerinden dadılık yapmaya kadar değişirdi ve bunlar öyle hiç de önemsiz işler sayılmazdı; üstelik Sam bu tür şeylere çok muhtaç biri olduğu için asistanlarıyla kurduğu ilişkilerinde seksi pek düşünmezdi.

Ayağından ayakkabılarını çıkarırken pantolonu yere düştü. Neden herkesin böyle düşündüğünü de biliyordu, çünkü asistanlarının hepsi çok güzeldi. Eğer onlardan herhangi biri çirkin olmuş olsaydı kimse bunun hakkında bir şey düşünmeyecekti. Ama insanların ne düşündüğü öyle çok da umurunda değildi. Söz konusu kendisiyse eğer, bu, başkasını değil kendisini ilgilendirirdi. Güzeli bir kadın dururken neden evine, yüzüne bakılmayacak çirkin bir kadın alacaktı ki? Doğruya doğru.

Dar boxer şortunu çıkardı. Natalie hemen salonun yakınındaki odada uyuduğundan üzerine pijamalarını geçirdi. Aslında kısıtlayıcı şeylerden hiç hoşlanmazdı. Yatağa öyle çıırılçıplak girmeyi tercih ederdi.

Çıplak göğsünü kaşdı ve ardından da ışıkları söndürdü. Sabah Autumn'ı arayıp ona haber verecekti. Conner'ı eve bırakması konusunda Autumn'ın kendisine sorun çıkaracağını zannetmiyordu. Evet, aynı odada bile bulunmama kararı almışlardı.

ama ne var ki bu gece aynı odada bulunmuşlardı ve birbirlerini boğazlamaları bir kenara, bunu akıllarının ucundan bile geçir-memişlerdi. Elbette bunu daha çok kendisi için söyleyebilirdi Sam.

Yatağına girmeye hazırlanırken gölgeler hafiften inmeye başlamıştı. Daniel, Blake ve onlarla birlikte birkaç kişi daha, düğünden sonra ortadan kaybolmuştu. Bu, sezon başlamadan önceki son hafta sonuydu ve muhtemelen bütün gece boyunca vur patlasın çal oynasın eğleneceklerdi.

Yastığı başının altına iyice yerleştirdi ve Autumn'ı düşünmeye başladı. Onu iki yıldır görmemişti, ama yine de Autumn'ı Vegas'taki otel odasında yalnız başına bırakarak çekip gittiği günkü suçluluk duygusunun aynısını hissetmişti. Aslında bu şeyleri hatırlamak istemiyordu artık ve elinden geldiğince kaçmaya çalışıyordu.

Tüm suçluluk duygularını bir kenara itip bir sonraki gün yapacağı şeyleri ve San Jose'ye karşı verecekleri sezonun açış maçını düşünmeye zorladı kendini. Köpekbalıkları'nın güçlü ve zayıf yanlarını tartıyordu kafasında. Onlarla uğraşmak ne de güzel olacaktı. Birkaç dakika geçmeden de deliksiz bir uykuya dalmıştı. Ertesi sabah kalktığında karşısında kendisini izleyen biri duruyordu.

"Uyanmışsın," dedi Conner, Sam gözlerini açarken. Üzerinde Incredible Hulk pijamalarıyla yatağın kenarında bekliyordu; açık sarı saçları da başının bir kenarına toplanmıştı. Sanki babasını uyandırmaya çalışıyormuşçasına gözlerini

Sam'e dikmiş bakıyordu. Sabah güneşı panjurları aydınlatmıştı ama odada hâlâ loş bir ışık vardı.

Göz kapaklarının altından saate baktı Sam. Sekizi biraz geçiyordu. Boğazını temizledi. "Ne kadardır bekliyorsun orada?"

"Bayağıdır."

Bu, bir saat de olabilirdi bir dakika da. "Yanıma gelmek ister misin?"

"Hayır. Toaster Sticks istiyorum ben."

"Yanıma gelip uyumak istemediğinden emin misin?"

Pazar günleri, Sam'in yatağına yatıp uyuduğu tek gündü. Haftanın geri kalanında ya antrenman yapar ya da oyun oynardı, ama daha çok ikisini de beraber yaptığı günler olurdu. "İstersen televizyonu açabilirim."

Kumandayı odanın karşısındaki büyük ekrana doğru tuttu.

"Hayır. Karnım aç benim." Conner'a dair bildiği tek şey buydu. Çocuklar illa yemek yemek diye tutturlardı.

İnleyip sızlayarak yatağında doğruldu Sam. "Ben tuvalete giderken sen de tost makinesini dışarı çıkar olur mu?"

Conner gülümseyerek odadan çıktı. Ahşap zemindeki halının üzerinde koşuşturan minik ayakları ortalığı gümbürdetmişti. Pijamalarının paçaları, ayak bilekleri yerine dizlerinin üzerine denk geliyordu. Sam, Conner'ı hep uzun boylu hatırlıyordu ama onu görmediği yaz boyunca sanki biraz daha uzamıştı. Yataktan kalktı, banyoya gitmeden önce mutfaktaki oğlunun yanına uğradı.

Geçen yıl bir çatı katı satın almıştı ve mutfağı da nikel,

cam ve İtalyan mermerleri ile dizayn ettirmişti. Geleneksel duvardan ziyade mutfak ve yemek odasını ikiye bölen bir şelale vardı ortada. Tavandan aşağıya doğru inen ince bir camın üzerinden sürekli su akıyor ve bu da bir şelale görünümü veriyordu. Tasarımı yapan içmimar burayı “pınar başı” diye adlandırmıştı ve burası Conner’ın oyunlarını oynadığı en favori yerlerden biriydi.

Çatı katındaki her şey modern ve erkeksi olarak dizayn edilmişti; yani tam Sam’e göre idi. Derin dondurucunun kapağını açtı ve başını içeri doğru uzattı. Gözleri içeride ne var ne yok diye sağa sola bakınırken dondurucunun soğuk buharı çıplak göğsüne çarpmıştı. İçeride buzlu meyve suyu, buz torbaları ve sayısız bezelye torbası vardı. “Üzgünüm, hiç Toaster Sticks kalmamış.”

“Annem bana krep yapardı.”

Anlatmaktan dilinde tüy bitmişti adeta. “Elimde krep yapacak malzeme yok maalesef.” Kendisine fazla iş çıkaracağından değildi bu itirazı Sam’in.

“O zaman yumurtalı sandviç olsun,” dedi Conner.

“Annen sana bu çerçöplerden mi yediriyor?”

“Acelelerimiz olduğu zamanlarda, evet.”

“Ee, bence o şeylerden bir daha yeme. Sağlığın için hiç yararlı değil.” Kileri açtı. “Sabahları, güne iyi başlamak için yüzde 80 karbonhidrat, yüzde 20 de protein alınması gerekir.”

Conner iç çekti. Bunu daha önce de duymuştu. “Yulaf ezmesinden nefret ediyorum.”

Bunu biliyordu Sam ve eline bir kutu Cheerios aldı. "Yulaf ezmesi doymanı sağlar ve sana enerji verir, dahası göğsünün kılınmasına da yardımcı olur."

"Anasınıfına gidiyorum ben."

Sam gülmüş ve dönüp oğluna bakmıştı. Yüksek taburenin üzerinde oturuyordu Conner. Mavi gözleri pırıl pırıl ve cin gibi açıktı. "İlkokula başladığında göğsünde kılları olan tek çocuk olmak istemiyor musun yani?"

Gözleri daha da bir açılmıştı Conner'ın. "Hayır!"

Sütü buzdolabından dışarı çıkardı. Sonra eline bir kâse aldı. "Ee, belki bir sonraki yıl."

"Belki altıncı sınıfta." Conner, istemli bir şekilde, bakışlarını Sam'in göğsünde çıkmış koyu sarı kıllara doğru çevirdi. Ardından pijamasının boyun kısmını çekip içeri baktı. "Kaşınıyor mu?"

"İlk çıkmaya başladıklarında, evet." Sam kâseyi Conner'ın önüne koydu, içine de biraz mısır gevreği döktü.

"Taşaklarım ara ara kaşınıyor." Yanağını yumruğunun üzerine koydu. "Ama henüz kılınmış değiller. Annem öyle herkesin yanında taşaklarımı ellememem gerektiğini söylüyor"

Sam güldü. Bu, erkeklerin özeli olan bir konuydu. Bazen Autumn'ın oğlunu aynı bir kız gibi yetiştirdiğinden endişeleniyordu. Onu iyice pısırk biri yapmıştı. Yine de Conner'ın bir erkek olduğunu düşünerek kendisini teselli ediyordu.

"Ellerini yıkadın mı?"

Sam kafasını kâsedan kaldırdı. "Ne?"

“Yemek yapmadan önce ellerini yıkamalısın.”

Sam, ilgisizce gözlerini yukarı kaldırdı, ardından lavaboya doğru yöneldi. “Anlaşılan annen seni kız gibi yetiştirmiş.” Musluğu çevirdi ve avucunun içine biraz antibakteriyel sabun sıktı.

“Annem, Vince dayıya bu konu hakkında sürekli söyle-nip durur.”

Güzel. Birileri o aptala ara sıra bağırmalı.

Bir kâğıt havlu koparıp ellerini kurulamaya başladı.

“Acıyor mu?”

“Ne?”

Sam’in çıplak kolunu işaret etti. “O mu?”

“Bu?” Sam parmağını, derisinin üzerindeki *veni vidi vici* dövmesi üzerinden, dirseğinin iç tarafına ve bileğine doğru kay-dırdı. “Hayır. Ama ilk yaptırdığımda, evet, biraz acımişti.”

“Ne yazıyor peki?”

Bir zamanlar üzerinde annesinin adı yazıyordu. Artık unutulmaya yüz tutmuş bir şeydi bu. “Yazı Latince ve şu anla-ma geliyor: Geldim, Gördüm ve şimdi de kışına tekmeyi basa-cağım.” Acaba Autumn bileğinin iç tarafına Sam’in adını yazar mıydı, doğrusu Sam bunu bilmek isterdi.

Conner, minik beyaz dişlerini göstererek güldü buna.

“Kıç. Bu, çok hoş bir kelime değil ama.”

“Kıç mı?” Conner konuşmalarına dikkat ederdi. Hep öyle yapmıştı. Sam kafasını salladı ve elindeki kâğıt havluyu çöp kutusuna attı. “Sen olsan *kıç* yerine ne derdin peki?”

“*Popo-popo.*”

“*Popo-popo* mu?” Al işte, Conner’ın bir kadının yanından kaldığının başka bir kanıtı daha!

“*Kıç*, kötü bir kelime değil ki.”

“Ama annem öyle söylemiyor.”

“Annenin bir kadın olması her zaman doğru söylediği anlamına gelmiyor ki. *Popo-popo*, süt çocuklarının kullandığı bir kelimedir ve bu seni herkesin yanında komik duruma düşürür. Bunun yerine *kıç* de sen, boş ver anneni.”

Üzerinde biraz düşündükten sonra kafasını salladı Conner. “Bir resim çizdim ben.” Taburesinden fırladığı gibi mutfaktan çıktı. Geri döndüğünde oturduğu taburenin üzerine bir defterden koparılmış beyaz renkli bir yaprak koydu.

“Bunu sen mi çizdin?” Sam, kâseye mısır gevreği ile süt koyuyordu.

“Hı hı. Resim işinde fena sayılmam.” Taburesine geri döndü ve kâğıdın üzerine orantısızca resmedilmiş sarı saçlı ve mavi gözlü iki figürü işaret etti. Biri diğerinden daha küçüktü ve sanki bir yumurtanın üzerindelermiş gibi duruyorlardı. “Buradaki sensin ve şu da benim. Balık tutuyoruz.”

“Balık mı tutuyoruz?” Eline bir muz alıp soymaya başladı Sam.

“Hı hi.”

Sam sadece bir kere balık tutmuştu ve o da Cabo’daydı. Üstelik bu, balık tutmaktan ziyade daha çok takımdan arkadaşlarla kafaları çekmekti. Elindeki muzun yarısını Conner’ın kasesine, diğer yarısını da karıştırıcının içine koydu. Bir kaşık

alıp kâseyi oğlunun önüne getirdi. Conner kahvaltısını ederken karıştırıcının içine biraz donmuş çilek, süt, protein tozu, lesitin ve birkaç damla keten yağı koydu. Tüm bunları karıştırdıktan sonra karışımı büyük bir bardağın içine döktü.

“Seni teknenin içinde görmüştüm.”

“Ne teknesi?” Bu gezilerde kimsenin fotoğraf çekmediğinden adı gibi emindi Sam. Takım arkadaşları arasında yazılı olmayan bir kuraldı bu. Dönüp bardağını dudaklarına getirdi.

“Fotoğraftaki tekne işte.” Conner’ın dişleri arasına bir Cheerio sıkışmıştı; bunu elinin tersiyle bastırarak ittirdi.

Ah. Şu fotoğraf. Geçen yıl haziran ayında Stanley Kupası’nı kazandıktan sonra yatta şu bikinili mankenlerle bira içerken çekilmiş fotoğraf.

“O kızlardan hoşlanmadım ben.”

“Çünkü sen daha beş yaşındasın.” Sam, elindeki bardağı aşağı indirip üst dudağını yalamaya başladı. “Günün birinde sen de onlardan hoşlanacaksın.”

Conner başını iki yana salladı. Babasının bu sözü karşısında kaşları çatılmıştı. Bakışları nasıl da annesine benziyordu! “Teknene alacaksan, beni al, bu kızları değil!”

“Benim tekнем değil ki o.”

“Oh.” Conner koca bir lokma alıp çiğnemeye başladı. “Josh F’nin babası onu alıp anaokuluna götürüyor,” dedi ağzı Cheerios ile doluyken. “Babalar bazen çocuklarını okula götürmeliler.”

“Annen götürmüyor mu seni okula?”

Conner ağızındaki parçayı zorla yutmuştu. "Sen de götürebilirsin beni "

"Burada olduğumda neden olmasın." Sam, karışımından bir yudum aldı. "Nasıl, okulunu seviyor musun?"

"Fena değil. Bir öğretmenimiz var, Bayan Rich, çok seviyorum onu. Bize hep kitap okuyor. Ve Josh F'yi de seviyorum tabii "

"Arkadaşın mı o?"

Conner başını salladı. "Evet. Ama Josh R'yi sevmiyorum; o aptalın teki çünkü. Onu hiç sevmiyorum." Yanağını gösterdi "Hem o bana yumruk atmıştı."

"Neden?"

Conner, ip gibi incecik omzunu silkti. "Çünkü onun Barney sırt çantasına dokunmuştum."

"Barney dediğin, şu mor dinozor değil mi?"

"Evet."

Sam üst dudağını yalıyordu. "Peki, sen de ona vurdun mu?"

"Oh hayır." Conner başını iki yana salladı. "İnsanlara vurmayı sevmiyorum. Bu hiç hoş değil."

Sam ise, sırf kavga çıksın diye geçen sezon ceza sahasında oyalanıp vakit öldüren bir adamdı. "Barney'nin bebekler için olduğunu zannederdim."

Conner bir an durakladı; sonra başını salladı. "Ben Barney'yle geçen yıla kadar oynuyordum."

"Barney meme emiyor ama."

Conner, o beyaz dişlerini bir kez daha göstererek, "Doğru, Barney meme emiyor," diye güldü.

Dördüncü Bölüm

Sorumlu Bir Baba?

Saat yarımaya yaklaşıyordu. Autumn, üzerine kotunu ve düz beyaz tişörtünü geçirdi. Saçlarını pürüzsüz ve parlak bir görüntü elde edene kadar düzleştirdi. Kirpiklerine maskara sürüp dudaklarını parlattı. Evet, gösterişli olmak için biraz gayret göstermişti, çünkü az önce Sam aramış ve Conner'ı saat yarımaya doğru bırakacağı haberini vermişti. Hayır, Sam'i etkilemekle falan alakası yoktu bunun... -her neyse, ama yine de kapıyı yorgun ve insanı korkutan bir yüzle açmak istemezdi. Hem zaten pazar günleri genelde hep böyle giyinip kuşanırdı.

Saat on iki buçuğa geliyordu. Oturma odasına geçerek büyük pencereden dışarıya baktı. Tekrar baktığında saat bire geliyordu; cep telefonunu eline alıp Sam'in numarasını tuşladı. Cevap vermedi Sam. O anda aklından olur olmadık kötü senaryolar geçmeye başladı; bir araba kazasından adam kaçırmaya

kadar akla gelebilecek her şeyi düşündü. Uzaktan gelen bir araç sesi duyduğu her an kafasını pencereye dayayarak sokağa baktı; ama her seferinde gelen Sam değildi. Sinirleri iyice gerilmeye başlamıştı.

Sonunda o büyük kırmızı kamyon saat tam bir buçukta, evin garajını sokağa bağlayan yola girdiğinde Autumn, Sam daha aracını park etmeden kendini kapıdan dışarı attı.

“Nerede kaldınız?” diye sordu merdivenlerden inerken. Gözleri aracın içini taramaya başlamıştı; neyse ki içeride emniyet kemerine sarılı bir şekilde oturuyordu Conner. Oğlunu görür görmez tüm o endişe ve kaygısı birden sinire dönüştü.

Sam uzun bacaklarını araçtan dışarı attı. Koşu ayakkabısıyla kaldırma bastı. Üzerinde kot pantolonu ve koyu mavi, yünden bir kazak vardı. Acelesi yokmuş gibiydi. Bir saat geç kalan ve telefonunu açmayan başka birisiymiş gibi davranıyordu.

“Merhaba Autumn.” O hafiften eğri burnunun üzerinde eski tip bir Ray-Ban gözlüğü duruyor, öğle güneşinin ışığı da altından bir savaşıymışçasına patlayan saçlarına vuruyordu.

Autumn'ın yanakları kızardı ve bağırmmamak için derin derin nefes aldı. “Saatin kaç olduğunun farkında mısın?” Evet, ortalık şimdi sessizleşmişti.

Sam, North Face kazağının kollarını dirseklerine doğru sıyrıp bileğindeki büyük platin saatine baktı. “Elbette, saat şu an bir buçuk,” diye cevap verdi. Aracın içine uzanarak Conner'in minik SüngerBob sırt çantasını dışarı çıkardı.

“Merhaba anne,” dedi Conner araçtan inerken.

“Nerede kaldınız?” diye sordu Autumn tekrar.

Conner kaldırıma doğru zıplayıp babasının yanına geldi.

“Shorty’deydik.”

Bir tür bar mıydı acaba bu? Ya da bir striptiz kulübü? Neden olmasın, Sam severdi böyle yerleri. “Neredeydiniz?”

“Şehrin merkezinde bir atari salonu,” diye açıklamaya çalıştı Sam. “Bizim evden hemen birkaç blok ötede.”

“Sosisli sandviç yedik.” Conner’ın mavi gözleri coşkuyula açılmıştı. “Orada pinbol oynadım; bir sürü puan kazandım.”

Autumn, ne zaman Sam’le uğraşsa hep ortaya çıkan o tiki şimdi sağ gözünde tekrardan belirmişti. Bunun atardamar genişlemesinden mi yoksa kan pıhtılaşmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu; iyi bir şey olup olmadığını da... “Harika. Aferin sana.” Conner’ın hatırına zorla gülümsemeye çalıştı Autumn. “Hadi bakalım, şimdi babana ‘hoşça kal’ de.”

Sam yere çömeldi. Conner, babasının genişçe açılmış dizleri arasına girerek, “Güle güle baba,” dedi. Kollarını boynuna dolayıp sıkıca sardı Sam’i. “Belki istersen Shorty’ye bir kere daha gidebiliriz.”

“Olur tabii.” Oğluna iyice sarıldı; ardından geriye çekilip yüzüne baktı. “İstersen birlikte sinemaya da gidebiliriz ya da daha önce konuştuğumuz gibi maçlarımızı izlemeye de gelebilirsin.”

Autumn’ın, oğlunun babasına, bir çikolatalı keke bakar gibi ilgiyle baktığını görmesi için Conner’ın yüzüne bakmasına gerek yoktu.

Conner, olur anlamında başını salladı. "Ve balık tutmaya da."

Sam, ayağa kalkarken gülümsedi. "Belki önümüzdeki yaza."

Yerde duran sırt çantasını eline aldı Conner. "Anlaştık."

"Hadi bakalım, şimdi içeri girip üzerindikileri çıkar."

Autumn, elini oğlunun güzel, yumuşak saçlarının üzerine koydu. "Bir dakikaya kalmaz geliyorum."

Annesine baktı Conner, sonra da babası Sam'e.

"Görüşürüz evlat."

"Görüşürüz baba." Babasının bacağına doğru sarılıverdi, ardından evin giriş kapısındaki merdivenlere doğru koştu.

Autumn, kollarını göğsünün altında bağlamış ve Conner içeri girene kadar da beklemişti. Sonra Sam'e döndü. Bağırarak, ortalığı velveleye vermek ya da Sam'in kafasına yumruk indirmek istememişti. Daha önceleri yaptığıının tersine böylesine çıldırmak istemedi. Kendisini kontrol edebilen bir insan olmuştu artık. "Bana Conner'ı buraya saat yarımda getireceğini söylemiştin."

"Yarım gibi demiştim."

"Ne?"

"Dedim ki yarım *gibi*."

Gözündeki tik alınının ortasına gelmişti. "Ne demek bu? Sam'in kendisine göre oluşturduğu bir zaman mı? Dünyanın geri kalanı zaman dilimlerinde yaşar ve çalışırken, sen kendine ait özel bir zaman diliminde mi yaşıyorsun yoksa?"

Autumn'ın komik olduğunu düşünerek güldü Sam. "Sa-

dece onunla birazcık daha vakit geçirmek istedim Autumn. Oğlumla biraz daha vakit geçirmenin nesi yanlış?”

Makul bir ölçüde açıklamaya çalışmıştı Sam. “Tam bir saat geç kaldınız. Başınıza bir şeyler gelmiş olabileceğini düşündüm.”

“Seni endişelendirdiğimiz için kusura bakma.”

Bu da yetmemişti; dahası Sam’e inanmamıştı. Bir şeyler söylüyor ama sanki başka bir şeyi ima ediyor gibiydi. Sam yaptığı kötü bir şey yüzünden üzgün olduğunu asla söylemezdi. “Sana telefon da ettim.”

Sam başını öne eğdi. “Telefonumu evde unutmuşum. Buraya gelmeden önce eve uğradığımızda gördüm beni aradığını.”

“Ne? Beni geri aramayı düşünmedin mi yani? En azından arayıp Conner’ın iyi olduğunu söyleyebilirdin.”

Uzun kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu Sam. “Aklıma geldi elbette, ama zaten sen üst üste çağrılarla telefonumu şişirmiş bir haldeydin ve itiraf etmeliyim ki eğer arasaydım bana söylemediğini bırakmazdın, aynen şimdi yaptığın gibi. Ve işin aslı, ben öyle bana fırça atacak birini bilerek asla aramam.”

Autumn, derin bir nefes alıp bakışlarını evin penceresine, Conner’ın cama değen minik yüzüne çevirdi. Öfkesine gem vurup sakın bir tonda, “Sen hâlâ akıllanmamış sorumsuz adamın tekisin,” dedi.

“Ee, tatlım, ben sorumsuz biri olmadığımı söylemedim ki. Bazen aşırıya kaçtığının farkında mısın?”

“O benim oğlum ama.”

“O benim de oğlum.”

“Boş vakit bulduğunda ya da müsait olduğunda senin oğlun o.”

“Ee, evet bugün müsaittim. Ama geçelim bunları artık.”

Geçelim bunları artık mı? GEÇELİM bunları artık ha?

Autumn’ın alnındaki tik beynine vurdu bu sefer ve o an kontrolünü kaybetti. “Bir sonraki sefere ne demeli peki? Conner’i önümüzdeki ya da ondan sonraki hafta satışa getirirsen ne olacak? Seni görmeyi dört gözle beklerken, onu, bir parti için unuttuğunda ne olacak peki?”

“Katılmam gereken kimi etkinlikler var ama.”

“Yarı çıplak hatunlarla şu tekne gezisine katılman da mı zorunluydu? Peki ya Vegas’a kumar ve şu kucak dansları için yaptığın seyahatlere ne demeli?”

Sam, topukları üzerinde geriye doğru sallandı. “Ne oldu, alındın mı yoksa?”

Autumn, gözlerini yukarı kaldırdı. Ağrısı burun kemiğini sıkıştırmıştı ve bir anda mahcup duruma düşmüştü. “Çizmeyi aşma Sam! Belki güneşin sadece senin için doğup battığını düşünüyorsun ama şunu bilmeni isterim ki yanılıyorsun.” Autumn, Conner’in kendisini dikkatle izlediğini gördü. “Conner senin için deli divane oluyor, ama sen onu hep boşluyorsun.”

“Elimden gelse inan onunla daha çok birlikte olurum. Sen de biliyorsun ki programım buna müsaade etmiyor.”

“Eğer yaşamının öncelikleri arasında yer alsaydı emin

ol buna vakit ayırabilirdin.” Saçlarını kulaklarının arkasına itti. “Bu geçtiğimiz yaz boşta duruyordun, fakat sen Conner’a sadece üç haftanı ayırabildin. En az sekiz kez onunla olan programını iptal ettin ve bunu her yaptığında da ona bir bahane bulmaya çalıştım ben. Onu hayal kırıklığına uğrattığın her seferinde, senin onu sevdiğini ve bir dahakı sefere mutlaka yanında olacağını anlattım. Evet, senin yüzünden ona yalan söylemek zorunda kaldım.”

“Onu seviyorum ben.”

“Evet, hepimiz senin sevginin kaç paralık olduğunu çok iyi biliyoruz.” Autumn başını iki yana salladı. “Sen ortalıkta yokken, diğer binlerce çocuğa kahramanlık yaparken, senin oğlun yatağında kendi başına ağlayarak uyuyordu.”

Sam’ın kolları iki yanına düştü; Autumn sanki kendisini itmiş gibi topukları üzerinde geriye doğru sallandı. “Ben kimse-
nin kahramanı değilim.”

“Ben biliyorum bunu.” Oğluyla göz göze gelmeden eliyle pencereyi işaret etti. “Ama oğlun bilmiyor; en azından şimdi-
lik. Senin, sadece kendini düşünen aşağılık biri olduğunu bilmi-
yor; ama emin ol bunu günün birinde öğrenecek.” Soluk soluğa kalmıştı neredeyse. Elini alnına getirdi. “Kahretsin! Bunu yap-
mayacaktım. Bunu yapmak istemiyorum. Elim ayağım birbiri-
ne dolaşsın istemiyorum. Sınırlanmek, sövüp saymak istemiyor-
um; her ne kadar haklı olsam da.”

Sam, sadece Autumn’ın duyabileceği bir tonda, “Yata-
ğında kendi başına ağlayarak uyuyor mu dedin?” dedi.

“Ne?” Autumn yüzünü pencereye, onlara doğru bakmakta olan oğluna çevirdi. Üzölmüş bir hali yoktu Conner’ın. Autumn’ın Sam’e neler dediğini duymamıştı. “Evet.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Nereden bileceksin ki?” Saçını arkaya doğru itip derin bir nefes aldı. Birdenbire bitkinleşmişti. “Yanında olup arkasını topladığın mı var ki? Eminim bunu bir kerecik olsun aklına bile getirmemişsindir.”

“Conner’dan mı bahsediyorsun?”

“Başka kim olacak?”

“Yaptıklarının benim oğlumun yaşamını nasıl etkilediğinden başka seni hiç ama hiç umursamıyorum Sam. Sana ayıracak zamanım yok. Benim için önemli olan tek şey Conner.”

“Seninle aynı fikri paylaşıyorum.”

“Bence ihtiyacı olan her şeye sahip o.”

“Biraz erkek gibi davranmaya ihtiyacı var bence.”

“Onun yanında dayısı Vince var.”

“Vince; şu dallama herif.”

“Sen de öylesin, ama en azından Vince verdiği sözleri tutuyor. Conner, Vince’e gözü kapalı güvenebileceğini bilir.”

Sanki Autumn onu bezdirmiş gibi, burnundan derin bir nefes alıp dışarı verdi Sam. “Conner’a maçlarıma gelebileceğini söyledim, üstelik tribünde ona güzel bir yer de ayarlayacağım.”

“O kadar uzun süre kalamaz o, yoksa okulda uyuklar.”

“Cumartesi günleri olan maçlara gelirse ertesi gün okul berdi olmaz.” Sam, aracının içine girip kapıyı çekti. “Natalie’ye

scni aramasını söylerim.”

Conner hokeyi sevmiyordu. Bu konuda biraz çekimser kalmıştı; ama yine de, olur da maça gitmek isterse Natalie'nin gelip onu almasına ses çıkarmazdı tabii. Ayrıca Sam bu konuda ilgisini kaybetse de, bu öyle çok büyük bir sorun yaratmazdı.

Sam, Autumn'ın vereceği cevabı beklemedi. Aracını park ettiği yerden çıkardı. Conner pencereden babasına el sallamıştı ama her zamanki halinden olsa gerek Sam bunu fark etmedi. Autumn ise bunu gördüğünde, bir taraftan kaşlarını çatmış bir taraftan da kafasını sallamıştı kızgınlıkla. Bir süre sonra Sam iyice uzaklaştı. Arabasıyla ilerliyordu.

Harika. Vince. Sanki başında başka facia yokmuş gibi motoruyla geliyordu.

Autumn eve girmek üzereydi ki, merdivenin son basamağında durakladı. Elini, yüzüne gelen öğle güneşine karşı kal kan olsun diye gözlerine getirdi. Vince ve Sam arasındaki bu nefret bir sır değildi; üstelik Autumn bunun böyle sürmesini ve ikisinin Morning Glory Drive'da kozlarını paylaşmalarını umut ediyordu.

Verandaya çıkıp bekledi Vince'i seviyordu. Bunun pek çok farklı sebebi vardı, ama daha çok, ona arka çıkmasından dolayıydı bu sevgisi. Ne olduğu çok önemli değildi. Sevgi dolu ve evine de son derece sadık biriydi Vince. Ablası için savaşırdı, kı bunu yapmıştı da, ama bazen bu ailenin büyük erkeği olma ve dayılık rolünü biraz abartıya kaçırıldığı anlar da oluyordu. Ne de olsa Vince'ti bu. Zamanında deniz kuvvetlerinde askerlik

yapmış ve uzlaşmaya hiç yanaşmayan bir tipti o. Askerdeyken koyu renk bir F-3 jet uçağı kullanmıştı; gerçi pek konuşmazdı bu konu hakkında. Hayattaki tek düsturu ise şuydu: “Bazen bir sineğı öldürmek için balyoz kullanmak mübahtır.”

Harley’ini az önce Sam’in aracını park ettiğı yere çekip durdurdu. Uzun bacaklarından birini motosikletin üzerinden attı, ayağı dikildi, parmaklarını kısa ve koyu saçlarının arasından geçirdi.

“Bu kaz kafalının senden uzak durması gerektiğini sanıyordum,” dedi merdivenleri çıkarken. Ayağındaki çizmelen çıkarıp yere, betonun üzerine bıraktı gürültüyle.

“Sadece gelip Conner’ı bıraktı. Büyütülecek bir şey yok yani.” Sam’in gecikmeli olarak gelip kendisini üzdüğünden bahsetmesinc ve Vince’i kızdırmasına gerek yoktu şimdi. “Evet, anlat bakalım niye geldin?” Ki bunun cevabını biliyordu, ama yine de sormuştu işte.

“Diyelim ki canım bugün seni görmek istedi.”

“Ama daha dün görüşmüştük.” Eliyle bir hareket yaptı “Hadi bakalım, çıkar şu ağzındaki baklayı.”

Vince gülmüştü. Alt dişleri hafif eğri ama bembeyazdı. “Geçen gecedен sonra, senin iyi olup olmadığını bilmek istedim.”

“Telefonla arayıp sorabilirdin.”

“Yalan söylemeyeceğın ne malum?” Eğilip Autumn’ın gözlerinin içine baktı. “Onu öldürmemi ister misin?”

Onun bu konuda şaka yaptığına yüzde yüz emin olsay-

dı buna gülebilirdi. Tam emin olamamıştı, ama yine de yüzüne vurmadı bunu. Sam'ı öldürmek için can atan muhtemelen pek çok kişi vardı. Onu hokey oynarken izlemiş ve sadece birkaç dakika önce de kendi elleriyle boğazlamak istemişti. "Hayır. Geçen gece onu görmedim bile." Bu söylediği, teknik olarak zaten doğru değildi. Odaya her girdiğinde onun sarı kafasını görmüştü. "Çok fazla konuşmadık." Hah, bu doğrudu işte.

"Bir sıkıntı yok diyorsun yani?" Autumn, Sam ve Vince'in birbirlerinden aşırı derecede nefret ettiklerini biliyordu ama birbirlerine bu kadar benzerken, nasıl olup da böylesine nefret ettiklerini anlayamadığını fark etti. İkisi de yakışıklı ve kibirli insanlardı; dahası çok ateşli tiplerdi. Aralarındaki fark, Vince'in ailesini her şeyin önüne koymasında yatıyordu.

Conner daha ufakken, Autumn'ın büyük ölçüde erkek kardeşine yaslandığı bir dönem olmuştu; ama şimdi kendini güçlü hissediyordu. Kardeşi Vince'i seviyor ve ona hâlâ ihtiyaç duyuyor olmasına rağmen kimi zaman onun güzel bir kız bulup, evlenip kendi yuvasını kurmasını diliyordu içinden. Vince'ten kesinlikle harika bir baba olurdu; ama ne yazık ki onun gibi yaşayan tüm o ateşli tipler hep şu ciddi ilişki meselesinde takılıp kalırlardı. "Buralara kadar gelip kendini hırpalamana hiç gerek yoktu."

"Bir kere gelmiş bulundum artık."

Evet. Autumn kapıyı açtı, Vince de onun peşinden girdi. "Ben artık koca bir kız oldum. Sam'le kendi kendime başa çıkabilirim." Merdivenleri çıkıp Conner'ın odasına gittiler. Yata-

ğının yanında durmuş, kirli pijamalarını sırt çantasından dışarı çıkarıyordu Conner.

Yanına çömelip saçlarını elleyerek, "Hey, Nugget," dedi Vince. Conner'a, onun takma adıyla seslenmişti.

"Hey, Vince dayı." Conner, minik iç çamaşırlarını çantasından dışarı çıkarıyordu. "Babamla pinbol oynadım."

"Sahi mi? Çok güzel."

Başını salladı. "Sosisli sandviç de yedim." Ardından annesine döndü. "Bana temiz bir yorgan verebilir misin anne?"

"Barney yorganının nesi var?"

"Barney meme emiyor bir kere."

Autumn'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Ama -ama- sen Barney'yi seviyordun. O senin mor renkli dostundu."

Başını iki yana salladı Conner. Burnunu çekerek, "Barney, bebeklere göre bir oyuncaktır," dedi.

"Ne zamandan beri?"

İlgilenmiyormuş gibi omzunu silkti Conner. "Ben anaokuluna başladığımdan beri; artık büyüdüm ben."

Yaptığı şey Autumn'ın yüreğini sızlatmaya yetmişti. Sonra hep beraber yorganı değiştirdiler; tabii yastığı da. "Barney yastığını da mı istemiyorsun?" Yorganı olduğu gibi Barney yastığını da çok severdi.

"Hayır."

Autumn yine şaşırmıştı. Eliyle kalbinin üzerindeki tişörtü sıktı. Tüm bunlar Sam'in başının altından çıkıyordu Ama bunu Conner ı sorguya çekmeden kanıtlayamazdı. Yine

de Conner'ın bu birdenbire değişen tavırlarının altında Sam'in yattığını çok iyi biliyordu.

Vince ayağa kalktı ve yüzünü Autumn'a çevirdi. "Çocuk doğru söylüyor," dedi. Conner'ın tarafına geçmişti hemen. "Barney kıllı dinozor taşakları emiyor bir kere."

"Hey, konuşmana dikkat et!"

Conner güldü buna. Autumn ise bu işten hiç ama hiç hoşlanmamıştı.

Sen ortalıkta yokken, diğer binlerce çocuğa kahramanlık yaparken, senin oğlun yatağında kendi başına ağlayarak uyuyordu.

Sam balkona çıkıp Seattle ve Elliott körfezine doğru baktı. İçi araç ve yolcu dolu 2:05 feribotu Bainbridge Adası'na doğru yol almış gidiyordu. Hemen aşağıdan trafiğin sesi geliyordu. Canlı bir esinti, beraberinde egzoz dumanı ve Puget Sound koyunun kokusunu taşıyarak yüzünü yaladı.

Sen ortalıkta yokken, diğer binlerce çocuğa kahramanlık yaparken...

Tırabzanın önünden ayrılıp yumuşak bir teras sandalyesine oturdu. Hemen yanındaki masanın üzerinde duran Beck's birasına uzandı. İçindeki suçluluk duygusunu hep, Conner büyüdüğünde bunu telafi edeceğini, onunla daha fazla vakit geçi-

receğini, baba-oğul birlikte hovardalık yapacaklarını söyleyerek bastırmaya çalışırdı.

Birayı dudaklarına götürüp başını arkaya yasladı. Babasıyla karşılaştığında kendisi daha kötü bir babaydı. Bunun böyle olabileceği hiç aklına gelmezdi. Yabancılarla, kendi ailesinden daha iyi davranan adamlardan biri olmak istemediğini biliyordu Sam. Kentteki herkes onun harika olduğunu düşünün de istemiyordu. Bir kahraman olmak istiyordu, eve gidip üzerindeki üniformasını çıkarana kadar ailesi için elinden gelen her şeyi yapıp kazanan ve kazandıklarını ailesi için kullanmaya hazır bir kahraman.

Sam, içinde bunun nasıl yankılandığını çok iyi biliyordu. Otuz beşindeydi. İhtiyar babası yirmi yıldır hayatta değildi; ama o, babasının eve gelmesini beklediği anları hâlâ hatırlıyordu. Hokeye nasıl atıldığını, kendini nasıl geliştirdiğini ve bir yıldız olarak nasıl yükseldiğini hatırlıyordu. Yıldız olmasında belki de, oyunu güzel oynarsa babasının gelip kendisini izleyebileceği fikri etkili olmuştur.

Senin, sadece kendini düşünen aşağılık biri olduğunu bilmiyor; ama emin ol bunu günün birinde öğrenecek. Beklemekten ve babası maçlarından birine gelir mi diye düşünmekten usandığı o geceyi hatırladı. Diğer çocukların babasında gördüğü şeyleri kendi babasında hiç görmediğini fark ettiğinde on yaşlarında bir çocuktü. Babası, kendisiyle buz hokeyi oynamamış ya da hiçbir maçına gelmemişti. Babasını, tribünde annesi ve kız kardeşi ile oturup kendisini izlerken görmemişti hiç.

Başparmağını soğuk bira şişesinde gezdirerek eriyen su damlacıkları üzerinde dairesel hareketler yaptı. İş programının çok katı olduğu doğrudu. Sezon boyunca zamanının yarısını yollarda geçirmişti, ama oğluyula ilgilenme sorumluluğunu yerine getirmedeği konusunda Autumn haklıydı. Şehir merkezine inip Conner'la biraz nitelikli vakit geçirmek pek tabii mümkün olabilirdi. Autumn kesinlikle kendisinden daha fazla sorumluluk sahibi birisiydi. Öyle ki, kimi zaman Vegas'ta tanıştığı kadının o olduğuna inanamıyordu.

Serin ve nemli hava yüzüne vurmuş ve boynunun kenarını sıyrıp geçmişti. Kendisine her zaman, niteliğin nicelikten daha önemli olduğunu söylemişti. Doğru değil miydi? Bir haber programında, çocuk psikiyatrlarının bunu söylediğini çok iyi hatırlıyordu ve bu geçtiğimiz yaz her zamankinden daha fazla görev ve sorumlulukları olmuştü. Şu kazandıkları kupa nedeniyle taraftar ve basın etkinliklerine daha fazla katılması gerekmişti.

Birayı dudaklarına yaklaştırıp kafasına dikti. Vegas'ta hafta sonları ve takımdan arkadaşlarıyla vur patlasın çal oynasın partileri, görev ve sorumlulukları içinde sayılmazdı tabii. Ve evet, Conner'la olan programlarını birkaç kez ertelemesi biraz da bu partiler yüzündendi. Kim bilir, bu ertelemeler belki de daha fazlaydı; ama Conner'ın bundan öyle çok kötü etkileneceğini hiç düşünmemişti. Ayrıca oğlunun yatağında ağlayarak uyuduğunu da hayal etmemişti hiç.

Şişeyi indirdi ve onu sandalyenin kolunun üzerine koy-

du. Yeryüzündeki tüm erkeklerden farklı olarak bunu iyi bilmedi. Aynı zamanda bazen hiç istemediği şeylerin olduğunu ve olduğunda da artık çok geç kaldığının farkındaydı.

İki polisin bir gün kapıya gelip annesine, kocasının Moose Jaw'daki bir çiftliğe düzenlenen baskında ölü ele geçirildiği haberini verdiklerini hatırlıyordu. Polis memuru LeClaire çiftliğe giren ilk kişiydi ve ne yazık ki, dört arkadaşı içinde ilk ölen de yine o olmuştu. Babasının, diğer üç tabutun önünde giden tabutuna baktığı anı hatırlamıştı. Onu, o çok sevdiği ve ailesine tercih ettiği kırmızı üniforması içindeyken gördüğü anı hatırladı. Babalarını kaybetmiş tüm diğer çocukların çığlıklarını işittiğini hatırladı. Kardeşi Ella'nın ağladığı ve annesinin hıçkırıklara boğulduğu anı hatırladı. Utanç duyduğu o anı hatırladı; çünkü herkesin sevip saydığı ve bir kahraman olduğunu düşündüğü babası için, o neredeyse hiç gözyaşı dökmemiş, dökememişti.

Ölen babasının yerini almak zorunda kaldığında henüz on dört yaşındaydı, on beşinci doğum gününü kutlamasına sadece bir ayıcık kalmıştı. Söz konusu olan on yaşındaki kız kardeşi olunca sorumluluklarına dört elle sarılmak zorundaydı. Her zaman onu korudu, peşinde oldu ve o da abisini aynı bir gölge gibi takip etti. Başında sarı atkuyruğu olan, yerinde duramayan kıpır kıpır bir gölge. Ella'nın büyük mavi gözlerinde o, babasının yerini almıştı.

Sam şişeyi tutup sandalyenin ahşap kolu üzerinde yavaşça çevirdi. O, kimsenin kahramanı olmayacaktı; ama yine de kendi çocuğunun, geceleri, babasının kendisini sevdiğinin

bilincinde olarak uyumasını istiyordu.

Sam'in düşünceleri Conner'in annesine kaymıştı. Belki de Autumn'ı arayıp geç kalacaklarını söylemeliydi. Açık olmak gerekirse, Autumn'ın yaptığı sayısız cevapsız aramayı görene kadar da bunu aklına getirmemişti. Zaten o zamana kadar da olan olmuştu. Başının belada olduğunu bilmesi için Autumn'ın merdivenleri inen o halini görmesine gerek yoktu. Kahretsın, evinin bulunduğu caddeye girmeden önce bunu tahmin etmişti aslında. Hesaplayamadığı şey, Autumn'ın bu kadar vahşi ve hırslı gözlerle kendisine bakıyor olmasıydı. O kadar ki, kızıl saçları uçuşuyor ve yeşil gözlerinden de ateş püskürüyordu. Eğer ağzını açmamış ve dır dır etmeye başlamamış olsaydı, kendisini, Autumn'ın ona en son sefer böylesine yakın baktığı andaki gibi uygun olmayan bir durumda bulabilirdi. -Sinirli olmadığı nadir anlardan birisiydi o an. Autumn, tamamen çıplak bırakana kadar Sam'in üzerindeki kıyafetleri parçalamış, dudaklarını Sam'in vücudunda gezdirmiş, Sam'i nefes nefese bırakmış ve daha fazlasını ister hale getirmişti.

Sam onu ilk gördüğünde Autumn kendi halinde dans ediyordu. Bir elini başına diğerini de karnına koymuş, kalçasını ağırdan ağırdan hareket ettiriyor; kendisine bakanları tahrik ediyordu. Kafasında iyice düşünüp taşındıktan sonra yavaşça ona doğru yürümüştü Sam. Arkasına gelip ellerini onun beline dolamıştı. Ardından dokunmuştu ona. Ama o da ne? Autumn'ın belinde Sam'in eline sert bir şey çarpmıştı.

Autumn dirseğinin ucuyla Sam'e sert bir darbe indir-

miş ve ardından ona doğru dönmüştü. Gözlerinde bir korku belirmişti; sanki bıraksanız koşup gidecek gibiydi. Sam onu bu yüzden suçlamadı tabii, ama bunun böyle olacağını hiç tahmin etmemişti.

Autumn, o ilk gece onunla hemen yatağa girmede, ama bir kere kendisini oraya götürdüğünde de birbirlerinden ayrılmadılar. Bugün Autumn'ın pantolonunun ön kısmını gördüğünde onun çıplak halinin hatıraları canlanmıştı kafasında. Elleri ve dudaklarıyla dokunduğu o beyaz teninin ve sert göğüslerinin hatıraları. Autumn belki onun tipi değildi ama yine de harika bir vücudu vardı. Ve Vegas'ta geçen bu birkaç günde, hiçbir şey gerçek değilken bile harika görünüyordu.

Sam şişeyi kaldırıp başına dikti. Gözlerini açtığında akşamdan kalma o baş ağrısıyla ne halt ettiğine baktı. Sadece birkaç gündür tanıştığı ve hakkında çok şey bilmediği bir kızla evlenivermişti. Kahretsin, daha nerede yaşadığını bile bilmiyordu Autumn'ın.

Vegas'taki bu faciadan bir ay önce Chinooks takımıyla üç yıllıkına, beş milyon dolarlık bir kontrat imzalamıştı. Yaptığı bu aptalca hareketle kendisini ciddi bir riske atmıştı. Düşüncesizce yaptığı bu davranışı bundan sonraki yaşamını mutlaka etkileyecekti ve tabii ki Autumn'ın yaşamını da.

Autumn'ı en çok uyuz eden şeyin ne olduğunu asla bilemedi -Caesars'ta elveda bile demeden onu bir başına bırakıp gitmesi mi, boşanmayı katakulliye getirmesi mi yoksa babalık testindeki ısrarı mı? Bir diğer şey ise, onu bir başına terk edip

gitme şekliydi. Biraz erkek gibi davranıp güle güle diyebilirdi pekâlâ. Belki zordu ama en nihayetinde yapılması gereken bir şeydi.

Ellerini sandalyenin kollarına bastırarak ayağa kalktı Sam. Autumn'ın resmettiği gibi öyle kötü bir baba değildi, fakat olması gerektiği gibi olduğu da öyle pek söylenemezdi. Değişmesi gereken pek çok şey vardı. Olması gereken şeyi yapmak zorundaydı. Nasıl ki hokey maçları için vaktini ayırıyorsa, oğluna da vakit ayırmalı, onu daha sık görmeye gayret etmeliydi. Saatine baktı ve birasından son bir yudum daha aldı. Çocuklardan birkaçı poker gecesi için Daniel'da buluşacaklardı. Sam, geçen sefer üç bin kaybetmişti ve bunu telafi etme fırsatını hiç de kaçırmak istemiyordu.

Kişisel yaşamını düzene koymak konusunda bu kadar ciddi olması başka her şeyden feragat edeceği anlamına gelmiyordu elbette ve bu, poker gecesi için de geçerliydi.

Beşinci Bölüm

Açık Büfe Sever

“Ben düğünümde Rönesans panayırı istiyorum. Kale, hendek ve büyücüler de olmalı.”

Autumn, başını öne eğip tükenmez kaleminin tepesine baktı ve tema başlığı Rönesans panayırı olan bir şeyler yazmaya zorladı kendini. Cumartesi gecesi idi ve saat de altıyı biraz geçiyordu. Ofisinde oturmuş, kendini Henson ve Franklin’in düğününü organize etmeye vermişti. Ofisin hemen yanındaki odada bilgisayar başında oturan Shiloh’un telefonla konuşması duyulabiliyordu. “Şunu aklından çıkarma, seçtiğin yer çok küçük.” Oturduğu yerden kalktı ve geçen sefer Conner’la beraber California’ya tatile gittiklerinde Santa Cruz’un merkezindeki ikinci el mağazadan satın aldığı kırmızı-siyah ve çiçek desenli elbisesini düzeltti. Kapıyı kapatmak için ayağa kalktığı anda, kırmızı derili topuksuz ayakkabısının tabanından güçlükle ses çık-

mıştı. Shiloh harika bir asistandı, lakin heyecanlandığında ses tonunu pek ayarlayamıyordu. “Hendek için boşluğumuzun olup olmadığını bilemiyorum.” Bu, onun yeni evlenecek bir çiftle yaptığı ilk yüz yüze görüşmeydi, fakat önceden gelinle birkaç telefon görüşmesi yapmıştı.

“Oh. Peki, yılan oynatma gösterisi ve soytarılar nasıl olur?”

Koltuğuna geri oturdu ve tam karşısında oturan genç kadına baktı. Carmen, açık mavi gözleri ve düz siyah saçları ile oldukça normal görünüyordu. Üzerinde bir süveter ile minik bir broş vardı, ama kulaklarından sarkan ve aynı bir çiviye benzeyen şu küpeleri, üzerindeki süveterin içinde bir gariplik yattığını söylüyordu sanki. “Düğün yerinde egzotik hayvanlar için izin alıp alamayacağımızdan tam emin değilim.”

“Tüh.” Carmen parmaklarını şıklattı. “Evet, hokkabaz cüceler. Bunu Portland’deki bir başka panayırda da görmüştük.”

“Hokkabaz getirme konusunda belki daha şanslı olabiliriz.”

Carmen yanındaki müstakbel eşi Jerry’ye döndü. “Korsanlara ne dersin?”

“Korsanlar eğlenceli olabilir belki ama bunların sağı solu belli olmaz,” diye cevap verdi kocası, sanki gerçek korsanlar hakkında konuşuyorlarmış gibilerdi. “Büyükanne Dotti ve Wanda halanın tansiyonları var, korsanlardan kötü etkilenebilirler.”

Neyse ki hala ile büyükannenin tansiyonları vardı. Au-

tumn tüm gelin ve damatların düğünlerini kendi istedikleri şekilde planlamalarından yana olmuştu hep. Her şeyin *kendi* istedikleri gibi olmasını isterdi, ama tecrübelerinden biliyordu ki, basit olan her zaman en iyisiydi. "Eğer çok abartırsanız sizin üzerinizde olması gereken dikkati başka yerlere dağıtabilirsiniz. Bu sizin gününüz ve her ikiniz de dikkatin tam merkezinde olmalısınız."

Carmen gülümsedi. "Doğru. Bu yaşıma kadar neredeyse her gün kendi düğünümün hayali ile yaşamış biriym." Geleceksel ya da alternatif; bu, tüm genç kızların ortak paylaştıkları bir şeydi.

"Davetteki servislerin komik şapka ve maskalarla verilmesini istiyoruz," diye ekledi Jerry.

"Ve bizim gibi düğün kıyafetlerinin renklerinde giymiş olmalılar."

Kıyafetler mavi ve altın sarısı olacaktı. Başını, sanki ciddi bir şey söyleyecekmiş gibi öne doğru eğdi. Gelin ve damadın istedikleri şeyi vermek istemesine karşın bunu karşı tarafın bütçesine göre ayarlamaya çalışmak da üzerine düşen bir vazifeydi. "Ee, bu tarz kostümler kiralamaya çalışılsa bile, bütçeniz..." Sanki unutmuş ve bir hatırlatıcıya ihtiyaç duymuşçasına önündeki defterin sayfasını çevirdi. "Yirmi bin. Yirmi bin, sizin yeme-içme, çiçek, fotoğraf ve düğün mekânınızın masraflarını ucuna karşılar. Eğer servis elemanlarının üzerinde özel kostümler olsun derseniz, bunu yemeklerden biraz kısarak yapabiliriz isterseniz. Mesela kızarmış domuz yerine tavuk koyabiliriz."

Gelin, oturduğu koltukta arkasına yaslanıp dudaklarını ısırmaaya başladı. "Jerry ve ben Gig Harbor'daki Rönesans panayırında karşılaşmıştık. Düğünümüzü hep Rönesans temalı ve kızarmış domuz eti servisi yapılacak şekilde hayal etmiştik."

Autumn, çifte en güven verici tebessümlerinden birini gösterdi. "Rönesans temalı harika bir düğüne sahip olabilirsiniz ve olacaksınız da. İrtibatta olduğum kişilerle konuşup verebilecekleri fiyatı öğreneceğim. Bugünkü şartlarda indirim yapma konusunda her zamankinden daha açıklar. Herkesi etkileyecek bir şeyle ortaya çıkıp bütçenizi de aşmadan bu işin altından kalkabiliriz diye düşünüyorum. Sizlere bu düğünde yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Hiç merak etmeyin, her şey çok güzel olacak." En azından pembe prenses temalı -ki Autumn bundan pek hoşlanmazdı- bir şey olmayacaktı. Carmen'e, "Kendinize kıyafet seçtiniz mi?" diye sordu ve gelinle damat ofisten ayrılmadan bir sözleşme imzalayıp biraz kapora aldı. Ofisi terk ettiklerinde gelin ve damat haziran ayındaki düğünleri için son derece neşeli ve pozitif bir haldeydiler.

Autumn kalemini havaya atıp ellerini kaşlarının üzerine bastırdı. Yirmi bin dolarlık bütçesi olan düğünler organize ederek asla zengin olamazdı. Bunların az da olsa bir getirisi oluyordu ve yaptığı her işe minnettardı. Fakat komisyon almadan yapacağı Carmen ve Jerry'nin düğünü ofisinin iki aylık kira bedelini ucu ucuna ödemeye yetecekti. Zaten bu sebeplerden ötürü pek çok organizatör -Autumn bunlardan değildi- evlerinde çalışırdı. Başarının resminin başarıyı peşinden sürüklediğine inanırdı o.

Ofisi öyle çok büyük, rengârenk ve ısıt ısıt değildi; evine yakın bir alışveriş merkezinde kiraladığı küçük bir alanda çalışıyordu. Bu, kendisine, müşterileriyle olan görüşmelerini evinde yapmadığına dair bir profesyonellik görüntüsü veriyordu.

Autumn, dar zamanlardan çıkmak ve işinin sürekliliğini sağlamak için büyük organizasyonlara, Savage'larınki gibi büyük düğünlere bel bağlardı, eve ekmek getirmesi, elektrik, su gibi giderlerini karşılaması için de tabii. İtiraf etmesi güç olsa da her ay Sam'den aldığı para kişisel harcamalarını karşılamaya yardım etmenin ötesine geçiyordu. Kendisi ve Conner mütevazı bir hayat sürdürüyorlardı. Sam'in verdiği nafakanın hiçbir parçasını harcamadığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirdi. Fırsat geçse, bu parayı alıp Sam'in yüzüne fırlatmak isterdi; ama o kadar düşmemişti ve çocuk yetiştirmek de sanıldığıının aksine hayli masraflı bir işti. Parayı Conner'ın eğitimi için kenara koyduğunu söylemek daha doğru olurdu belki, ama zaten Sam bunu da karşılıyordu.

Sam'in tek bir çocuk için ödediği nafaka miktarı gülünç derecede yüksekti, ama bunun öyle olduğunu bir tek Autumn düşünüyor gibiydi. Ne kendi avukatı ne de Sam'inki hatta ve hatta Sam'in kendisi bile normal ölçüde ödeme yapıldığı fikrindeydi. Autumn, o miktarın yarısını bile harcamazdı normalde. Dolayısıyla paranın büyük çoğunluğunu, ev alabilmek için gereken parayı ödeyebilmek adına bir kenara koymuştu. Oturdıkları ev otuz beş yaşındaydı ve kiralık değildi, kendisine ve Conner'a aitti, dolayısıyla hiç evsiz kalmamışlardı. Çocukluğunda olduğu

gibi, evi tahliye etmek ya da ev sahibine görünmemek için kaçmak gibi bir şey yaşamamışlardı neyse ki.

Eğer Autumn'ın bir zayıflığı varsa bu, seyahat etmektir. Her yıl Conner'ı alırdı ve harika bir seyahate çıkarlardı. Genelde ocak ayında olurdu bu; çünkü ocak ayları organizasyon sektöründe herkesin bildiği gibi işlerin yavaş olduğu zamanlardı. Ama artık Conner okula gidiyordu ve mini seyahatler yapıp, St. Barts ya da Atlantis'e gitmek için yaz tatiline kadar beklemek zorunda kalacaklardı.

"Hey, Autumn." Autumn'ın yirmi beş yaşındaki asistanı Shiloh kafasını uzatıp seslenmişti. "Tasty Cakes ile konuştum ve eğer Peterson'ın doğum günü partisi için onlarla iş yaparsak bize Kramer'in yıldönümü pastasını bin dolara yapabileceklerini söylediler."

"Harika." Kramer'in ellinci evlilik yıldönümü, kasımın ikinci haftası için planlanmıştı ve törene üç yüz aile üyesi ile beş katlı bir düğün pastası getirtilecekti. "Eldeki paraları daha iyi şaraplar için değerlendirebiliriz." Bileğini ters çevirip saatine baktı. Saat yedi otuzdu. Haftasonlarında boş kaldığı zamanlar nadirdi. "Biriyle randevun falan yok mu?"

Shiloh kahverengi gözlerinin üzerindeki kaşlarını kaldırıp, "Ya senin?" diye karşılık verdi.

Autumn gülerek tepki verdi buna. "Evet, doğru. Benim beş yaşında olan bir oğlum var."

Shiloh omzunu kapının kenarına yasladı. "Bu akşam çıkmıyorsun yani."

Çıkmıyordu, Conner hokey maçındaydı ve babasını kayarken ve insanların kafalarına yumruk atarken izliyordu. "Akşam için kimse bana bir şey söylemedi."

"Şu erkeksavardan dolayı olmasın?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Şu erkeksavarından işte."

Gözlerini kırpıttı. "Neyim, neyim?"

Shiloh'un ağzı açılmıştı. "Bildiğini zannediyordum. Bunu bilerek yaptığını zannetmiştim."

"Neyi bilerek yapmışım?"

"Şu şeyi kullanmayı işte; hani üzerine 'benden uzak dur' spreyi sıkarsın ya. Örneğin arkadaşlarım ve ben dışarı çıktığımızda, rahatsız edilmemek için erkeksavar sıkarsız."

"Benim erkeksavarım mı varmış?" Elini göğsüne getirdi.

Başını salladı Shiloh. Odadaki ışık saç bandında parlamıştı. "Hayır! Aman ya, affedersin." Odanın içine yürüdü. "Unut gitsin. Unut tüm söylediklerimi."

"Bu aynı, yüzümün bir it kıkına benzediğini söyleyip ardından unut gitsin, boş ver demek gibi bir şey."

"Yüzün öyle it kıkına falan benzemiyor bir kere. Çok harika bir yüzün ve açık bir vücudun var –yanlış anlama tamamıyla lezbiyenlik çağrıştırmayan bir anlamda söyledim." Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Ki zaten bu yüzden erkeksavar sıkıldığını düşünmüştüm. Bilinçli bir şekilde erkekleri korkutup kaçırmak için. Bunu hepimiz ara sıra yaparız."

Erkekleri korkutup kaçırmak mı? Sahi mi? Ne zaman

olmuştu bu? Bilerek böyle bir şey yaptığı yoktu; ama uzun süreden beri kimseyle çıktığı falan da yoktu.

“Çooooooooook özür dilerim Autumn. Sen iyisin değil mi?”

“Elbette.” Evet iyiydi. Sadece birazcık şok olmuştu ve kafası karışmıştı. Hatta en son bir erkekle ne zaman flört ettiğini bile hatırlayamamıştı.

Shiloh hafiften tebessüm etti ve konuyu değiştirmek için araya girip, rahatsız edici sessizliğe bir son verdi. “Ee, kardeşin ne yapıyor bu akşam?”

Autumn, boş klasöre uzanıp mandallarını açtı. “Dışarı, bir yerlere gidecek işte.” Vince’e gidip erkeksavarı olup olmadığını öğrenebilirdi pekâlâ; kim bilir belki kendisine gerçeği söyleyebilirdi. “Hayrola?”

“Onu arayacaktım da.”

“Onun bir serseri olduğunu biliyorsun dimi?” Masasının çekmecesine uzanıp dışarı bir planlama cetveli çıkardı. Kafasını kaldırıp, “Sen ciddi misin?” dedi.

“Elbette.” Shiloh omuzlarını silkti. “Onunla evlenmeyeceğim ki, sadece bir akşam yemeği.”

Ah-hah. Vince akşam yemeği yemek için çıkmazdı kızlarla. “Shi...” Asistanını uyarmalıydı. Shiloh’u seviyordu ve Vince de düzgün bir ilişki için iyi bir tercih değildi. Sorunları olan biriydi o.

“Evet?”

Shiloh hoş ve güzel bir kadındı ve Autumn da asistanını

kaybetmek istemiyordu, her ne kadar kendisi hakkında üzerine erkeksavar spreyi sıkıldığını düşünse de. Ama o kim oluyordu da el âleme nasihat veriyordu? "Bi'sey yok. İyi geceler."

Odanın dışarı çıkarken, omzunun üzerinden bakıp, "Pazartesi görüşürüz," dedi.

"Çıkarken kapıyı kapatmayı unutma." Klasörün içindeki cebe bir kartvizit koydu ve mandallarını kapattı. Gerçekten de uzun süredir bir ilişkisi olmamıştı. Bunun nedenini işinin yoğunluğuna bağlıyordu. Yani kendini hazır hissetmiyordu ve bu, onun kendi tercihiydi. Daha başka ne olabilirdi ki? Şu spreyden kullandığı doğru muydu yoksa?

Hayır. Evet. Belki de. Masasının bir başka çekmecesine uzanıp uzaktan kumandayı aldı eline. *Tanrım, bilmiyorum.* Oda'nın tam karşısında duran televizyonu açtı. Chinooks'un maçını bulana kadar kanalları gezdi bir bir. Kalabalığın içinde oğlu Conner'ın yüzünü bulabilme umuduyla birkaç dakika boyunca maçı izledi baktı. Bekâr bir kadındı o. Küçük bir işletmenin sahibiydi ve çok meşgul bir kadındı. Bir ilişkiye ayıracak vakti yoktu; ama bu, erkeklerden kaçtığı, onlardan hazzetmediği anlamına da gelmiyordu elbette.

"Karşısındaki Holstrom'u geçmeye çalışan LeClaire vurduğu diskten buz çıkardı," maçın spikeri düdükle çalmadan önce bunları söylemişti. *"Oyunun ikinci periyodunda beş dakika ve bir çeyreklik zaman geçmiş ve maç düdüğü çalmıştı."* Kamera Sam'in formasına zoom yaptı, ardından kolları hizasında duran beyaz başlığının altındaki yüzünü gösterdi. Mavi gözleri

skorborda bakıyordu. Dallas Stars, atılan golle ayağa kalkmıştı. "Sağda geçen sezon Chinooks a kupayı kazandıran takımın en büyük oyuncusunu görüyorsunuz," diye devam etti spiker. "Buzlu sahaların en büyük ve en korkutucu oyuncusu."

İkinci spiker kahkaha attı. "Eğer LeClaire size doğru geliyorsa, karşısına çıkmayın. Takımı bir puan gerideyken birine şöyle esaslı bir yumruk indirmenin fırsatını kolluyor."

Sam, kayarak kendi kalesinin sol tarafına doğru geldi. Sopasını buza koyup bekledi. Çelikten gözlerini karşısındaki rakibine yöneltmişti. Düşen diski almaya çalışarak öne doğru atıldı. Yerden buz kaldırarak diske vurmuştu, ama bu, Chinooks'un kalesine doğru gelme cüretini gösterebilen Dallas takımından bir oyuncu ile durdurulmuştu. "Büyük acı" Sam patenini kaldırıp bir tekme atmış ve plastik camı tıtretmişti. Karşı takımın oyuncusu, dönüp Sam'e doğru yumruk salladı. Her iki takımdan da birkaç oyuncu başlarına üşüştüler. Autumn televizyon karşısında, oyuncular birbirlerine vuruyorlar mı yoksa birbirlerini tutuyorlar mı pek anlayamadı. Eldivenler ve sopalar buza vuruyordu. Maçın iki hakemi sonunda düdüklerini çalıp kavganın cereyan ettiği yere geldiler. Sam sol tarafını işaret ediyor ve hakemlerden biri ile tartışıyordu, ama sonunda beyaz formasını düzeltti, eldiven ve sopasını yerden alıp ceza sahasına doğru geldi. Gözleri iyice kısılmıştı, ama dudaklarında hafif bir tebessüm seziliyordu. Hiç öyle üzgün bir hali yoktu.

Tabii ki yoktu, çünkü Sam konu ne olursa olsun nadiren üzüntü duyan biriydi.

Autumn, Sam'in mavi gözlerine baktığı o ilk ânı hatırladı. Akıl almaz derecede naifti Autumn; ve Sam ise inanılmaz kadar yakışıklı. Bir süredir tek başına Vegas'taydı. Bu günah şehrinde bir başıyandı. Küçük bir kasaba kıızıydı o ve Vegas şehrinde biraz yabancı hissediyordu kendini; üstelik burası daha önce hiç görmediği, yaşamadığı bir yerdi. Kim bilir, yalnız olmasaydı belki Sam'e karşı bu kadar hassas olmayacak ve kendini ona bu kadar fena kaptırmayacaktı.

Eğer Caesars Palace'a yedi gün, beş gecelik tatil paketi için geri ödemesi olmayan bir ödeme yapmamış olsaydı, bu harika gözlerdeki uçarılığa bir seferlik bakıp giderdi. Kim bilir, eğer annesi Vegas'taki bataklık ve çürümüşlük hakkında kendisini uyarmamış olsaydı görmek için bu kadar meraklı olmazdı belki de.

Son iki yılını annesine bakarak geçirmişti. Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı; bir tatile mesela. Vegas'ta yapmak istediği her şeyin bir listesini çıkardı. Bu tatili son zerresine kadar tadına vararak geçirmekte kararlıydı.

Yalnız başına geçirdiği o ilk gün, vaktini Strip'i yukarı aşağı doğru adımlayarak tüketmiş, insanların yüzlerine bakıp striptizci kartları toplamıştı. Fendi, Versace ve Louis Vuitton mağazalarının vitrinlerine bakıp durmuştu. Kaldırımın üzerindeki satış makinesinde pembe bir boncuk bilezik görmüş ve içine birkaç jeton atarak oynamaya koyulmuştu. Oyunda tam yirmi dolarını kaybetmişti.

Bir süre sonra havuz başına gelip yatmıştı ve o gece

Helena'daki WalMart mağazasından aldığı beyaz renkli, sırtı açık ve kolsuz yazlık elbiseyi üzerine giyip Pure'a girmişti. Caesars'ın içindeki gece kulüpleri hakkında daha önce bir şeyler duymuştu. *People* ve *Star* dergilerinde ünlülerin barda eğlendiğini, partiler düzenlediğini okumuştı.

Başlangıçta Pure'daki her şey normal görünüyordu. İçeride, soluk renkli lambaların sallanıp durduğu ıssız, beyaz salonda oturdu. Birkaç bardak içki içtikten sonra, "Bu mudur yani?" diye sormaya başladı kendi kendine. Üzerinde herkesin ileri geri konuştuğu yer burası mıydı yani? Ama saat on bire doğru bar dolmaya başlamış ve gece yarısına doğru da Autumn kendisini dans edip eğlenirken bulmuştu. Saat gece yarısı bire doğru, dans pisti ateşli vücutlarla dolup taşmıştı, Autumn da bunların tam ortasında duruyordu. Poposunu oynatıyor, gevşiyor ve yıllardır hiç olmadığı kadar eğleniyor, gecenin tadını çıkarıyordu.

Sıcak tekila bardaklarının parıltıları ve ateşli vücutlar arasındayken bir ara belinde bir çift el hissetti. Başlangıçta pek aldırış etmedi buna. Pist kalabalıktı ve insanlar birbirlerine çarpıp duruyorlardı. İlk önce bunun bir kaza olduğunu düşündü, ama zil zurna sarhoş kafasında bunun bir kaza olmadığı düşüncesi kesinlik kazanınca arkasındaki bu şeye dirseğiyle vurdu ve omzunun üzerinden geriye doğru baktı. Sam'ın bebeksi mavi gözleri ile yüzü karşısında şaşkına dönmüştü. Sarı ışık saçına vurmuş ve onu altından bir tanrı gibi ıslıl ıslıl parlatmıştı.

Ne bir tebessüm etmiş ne de bir şey söylemişti; hatta

"merhaba" bile dememişti Sam. Sadece ona bakmış ve elleriyle belini kavramıştı. Autumn'a izin almadığı halde böylesine dokunmasından dolayı yüzünde azıcık olsun bir utanma hissi bile okunmuyordu. Yüzünde parlayan mavi yeşil ışıklar onu seksin sıcak dalgalarının içine çekiyordu adeta. Gözleri gözlerini yakaladı. Kendisine böyle bakıldığında başına gelecekleri biliyordu. Bunu midesindeki kargaşadan ve nefesindeki tutukluktan biliyordu. Oradan kaçıp gitmesi gerektiğini biliyordu.

Ama bunu yapmadı. Bunun yerine orada kaldı; müziğin ritmini, nabız atışlarında, parmak uçlarından kalbine kadar hissetmeye çalıştı. Orada kaldı; sanki garip, baş döndürücü bir şeye takılıp kalmışçasına bu büyüleyici mavi gözlerden kendisini sıyıramamıştı. Ya o gözler yüzünden bu haldeydi, ya da hiç hesap etmediği kadar çok tekila içmesi yüzünden.

Sam, başını indirip Autumn'ın kulağına fısıldadı: "Korktun mu?" İçten gelen o sert sesi boğazında hissetmiş ve ensesindeki küçük tüylerin ürperdiğini fark etmişti.

O muydu?

Hayır, ama kesinlikle o olmalı. Belki alkolden, Vegas'tan ya da Sam'den. Muhtemelen her üçü de. Başını salladı ve Sam de geri çekilip sakın, kendinden emin bir gülüşle Autumn'ın yüzüne baktı.

"Güzel." Autumn'ın ellerinden birini omzunun üzerine kaldırdı ve avuç içlerini bir kere daha onun beline doladı. "Şimdi çok güzel oldu."

Böyle cüsseli bir adama göre kıvrak hareket edebil-

mişti. Esnek ve vücudunu da kolay hareket ettirebilen biriydi o. Autumn'ı, üzerindeki elbisesi mavi tişörtüne değecek kadar kendine çekti. Autumn, Sam'in göğsündeki sıcaklığını hissetmiş; sabun, deri ve bira kokusunu içine çekmişti. Sam, kalçasını onunkilerle birlikte oynatıyor, dizini uylukları arasına geçiriyordu. Autumn ellerini Sam'in sert omuzlarından geniş ensesine doğru kaydırdı. Bu olamazdı. Böyle bir şey hissetmemişti daha önce. Ne kalbindeki atış ne de kasıklarındaki sıcaklık... Bu gerçek olamazdı. Sam gerçek olamazdı. O, kesinlikle Autumn'ın yapılacaklar listesinde yazılı değildi.

Sam başını aşağı eğip Autumn'a bakınca göz kapakları bir parça kapandı. "Seni görmüştüm," dedi Sam. Autumn'ın kulağına eğilerek, "ve dans edişin hoşuma gitti."

Gerçi Autumn da onun dans edişini beğenmişti. Onun gibi dans pisti üzerinde sevişircesine hareket edebilen biri yatakta da sevişileceğini pekâlâ iyi bilirdi. Autumn'ın daha önce birkaç erkek arkadaşı olmuştu ki bunlardan bazıları yatakta da fena değillerdi; ama Sam'de diğerlerinde olmayan bir şey vardı. Bu adamın *bildiği* bir şeyler olmalıydı; o şeyler de. Autumn'ın içindeki arzuyu dışarı çıkarıyordu.

"Dansçı mısın?"

Autumn tokat yemiş gibi hissetti kendini: ama nihayetinde burası Vegas'tı. "Yoksa striptizci mi?"

"Hayır. Sen?"

Güldü Sam. Boğazında hafif bir gürleme duyulmuştu. "Hayır, ama olsaydım eğer sana bedavadan bir kucak dansı ve-

nırdırı

“Tüh, şansa bak. Benim hiç kucak dansı deneyimim olmadı ama.” Sam’in aynısını söyleyemeyeceği bir şey doğmuştu içine.

“Daha önce hiç yapmadım bunu ama senin için denemeye hazırım.”

Autumn geriye çekilip Sam’in yüzüne bakarken Sam’in dudakları onun yanağında kayıyor ve dudağının ucunu öpüyordu. Nefesi kesilmiş ve göğüsleri sertleşmişti Autumn’ın.

“Hayır, burada olmaz,” dedi. “Gel benimle.”

Sam’i tanıımıyordu; hatta adını bile bilmiyordu ama yine de istemişti bunu. Her şeyi bilmek istiyordu ona dair. Onun kendisini götürmek istediği her yere gitmeye hazırdı.

Aslında koşup kaçmalıydı oradan.

Kendini zorlayarak kulak verdi içindeki sese. Bir adım geri çekti kendini.

Sam’in elleri iki yanına düştü. Kaşını kaldırdı. Elini uzatıp Autumn’a dokunmaya çalıştı. Kolunda onun elini hissetti Autumn, ama yine de durmadı. Sam’den bir adım önde altıncı kata doğru yürümeye koyuldu. Kendisini odasına kapatıp kapıyı kilitledi. Ancak o an dışarıda kalan Sam mi yoksa kendisi mi anlayamadı.

Daha önce hiç bu türden bir şey yaşamamıştı. Öyle kim olduğunu bilmediği kişilerle dans etmemişti. Onların dudaklarına bakmamış ve öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu da hiç merak etmemişti.

Annesi haklıydı. Las Vegas batık ve ahlaken tehlikeli bir yerdi, annesinin bu uyarısına kulak vermeliydi. Vegas'ta hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Ne Venetian'daki su yolu ne Mirage'daki volkan ne de Pure'daki insanlar. Yakışıklı erkekler, sanki bardaki tek güzel kadın kendisiymişçesine Autumn Haven'e bakmamışlardı. Ve o, Autumn Haven, öyle tanımadığı yabancılarla seks yapmayı aklından geçirmemişti; hatta bardaki o adama benzeyen kişilerle bile.

Çantalarını hazırlamıştı gece. Ama bir sonraki sabaha uyandığında kafasını toparladı ve aşırı tepki gösterdiğine karar verdi. Çok fazla içmiş ve durumu haddinden fazla abartmıştı. Gece hakkında hatırladıkları biraz belirsizdi; ne var ki öyle önüne gelen biriyle ilişkiye girmeyi aklına getirmediklerinden çok emindi. Sam'in beline dokunuşu öyle ateşli değildi ve üstelik Sam, hatırlayabildiği kadarıyla öyle katlanılmaz derecede ya kışıklı biri de değildi. Ama tüm bunlar doğru olsa bile onu bir daha görme ihtimali samanlıkta iğne aramakla aynı şeydi.

Sabah saatlerini odasında, bir gece öncesinden kalma baş ağrısından kurtulmaya çalışarak geçirdi. Öğle yemeğinden sonra, önceki gün Fashion Show Mall'dan aldığı, üzerinde altın sarısı kalpleri olan siyah bikinisini giydi. Vücuduna bol miktarda güneş losyonu sürdükten sonra havuza doğru yöneldi.

Otelin broşüründen bildiği kadarıyla havuza *Çölde Serap Bahçesi* deniyordu. İsminden de belli olduğu gibi gösterişli havuzlar, heybetli sütunlar, ayaklı vazolar, sıra sıra palmiye ağaçları ve etkileyici aslanlar vardı. Autumn'a göre broşürde

eksik kalmış tek bilgi Las Vegas'ın biraz dejenere bir yer olduğuydu. Ceasars broşüre bu bilgiyi de eklerse yeni isim şöyle olacaktı: *Çölde Dejenere Serap Bahçesi*.

Havuza gittiğinde saat öğlen birden sadece birkaç dakika önceydi. Başına güneş geçer gibi olunca çantasından bir hasır şapka çıkarıp başına taktı ve palmiye ağaçlarının hemen alt köşesinde bir şezlonga yerleşti. Doğal kızıl saçları yakıcı güneşle karşılaşmamalıydı. Zaten ya cildi güneş yanığı olacak ya da çillenecekti -ki her iki seçenek de pek çekici sayılmazdı.

Kamarota içki siparişini verdi ve sonra uzun boylu bir bardakta gelen çayın keyfini çıkardı. Başındaki şapkayı sol gözünün üzerine indirdi ve eline bir *Cosmo* dergisi alıp arkasına doğru yaslandı. Dergide yer alan, erkeklerdeki en aşırı cinsel istek uyandıran bölgeler üzerine bir makaleyi okumaya koyuldu. Makaleye göre bu, adına frenulum denen penis başının hemen altında kalan bir bölgeydi. Autumn bunu daha önce duymamıştı ve sayfadaki diyagramı daha iyi görebilmek için dergiyi kendine doğru yaklaştırdı.

"İşte buradasın, Sindrella."

Dergiyi hızla kapatıp hasır şapkasını hafiften yukarıya kaldırdı. Tam karşısında Oakley güneş gözlüklerinin iki siyah camı duruyordu. Güneş ışığında daha bir büyük daha bir yakışıklıydı. Üzerinde gri Quicksilver şort vardı.

"Ne okuyorsun?"

"Makyaj tüyoları." *Cosmo* dergisini çantasına sokuştu-
rurken olabildiğince soğukkanlı davranmaya çalışmıştı. Sanki

az önce penisler hakkında makale okuyan kendisi değilmiş gibi ve sanki kendisini hiç heyecanlandırmayan, çok çirkin bir adamla konuşuyormuş gibi, "Beni mi izliyordun?" dedi ilgisizce.

Sam güldü. Ardından, hemen Autumn'ın yanındaki şezlonga oturdu. "Gözlerim seni izliyor."

"Neden?"

Elini arka cebine sokup, Autumn'ın geçen gece taktığı pembe boncuklu bileziği çıkardı. "Bunu düşürmüşsün."

Burası Vegas'tı. Vegas'ta hiçbir şey görüldüğü gibi olmazdı. Avucunu açtı. Sam bileziği onun eline bıraktı. Boncuklarda hâlâ vücudunun sıcaklığı vardı. "Teşekkürler."

"Dün gece bir hayli sarhoştum." Kaşlarını düşürdü ve sağa sola bakındı. "Ee, özür dilemem gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır."

"Kahretsin. Başımızın belada olduğunu sanmıştım ben de." Gözlerini Autumn'ın kollarına çevirdi. "Neden o köşede öyle saklanıp duruyorsun?"

"Saklanmıyorum. Sadece güneşten uzak durmaya çalışıyorum."

"Akşamdan mı kalmasın?"

Autumn başını iki yana salladı. "Yanıyorum."

Ona, geçen gece gördüğü o utangaç gülümsemesiyle sırıttı. "Sırtına güneş losyonu sürebilirim."

Elini şapkasının kenarından aşağı indirip ona bakmak için başını eğdi. Buna verilecek tek mantıklı cevap vardı: başını belaya sokmadan oradan kaçıp gitmek.

Sanki bütünüyle zararsızmış gibi ellerini yukarı kaldırdı Sam. Autumn bunları yutacak kadar aptal değildi. "Dokunulmasını istemediğin yerlerine elimi sürmem."

Ama Autumn kaçamıyordu. Burada tatilini yapıyordu Ve Vegas'ta hiçbir şey önceden kestirilemezdi. Hem zaten Vegas için söylenen o meşhur slogan da vardı: Vegas ta olan Vegas'ta kalır -mı? "Affedersin. Ben zaten biraz sürmüştüm."

Kavurucu güneşe bakıp ürkekçe kenara doğru çekildi "Tenimin çıtır çıtır yandığını hissedebiliyorum."

Üzerindeki palmye ağaçlarını işaret etti Autumn. "Gölgede mi?"

"Benim tenim çok duyarlı."

"Ah-hah." Autumn plaj çantasına doğru uzanıp dışarı bir tüp güneş losyonu çıkardı. "Bu 40 faktör ve..." Üzerindeki gömleğini öyle hızla çıkardı ki Sam, Autumn az daha oturduğu yerden düşecekti. Yok artık! Geniş göğüs kasları, omuzları ve öldürücü altılı karın kası vardı. Daha önce onun gibi birini görmemişti ve muhtemelen bir daha da göremeyecekti. Nereden gelmişti böyle? Yaşamak için ne iş yapıyordu? Küçük binaları mı kaldırıyordu yoksa? "Adın ne senin?"

"Sam."

Sam ismi yakışıyordu ona. "Autumn," dedi o da ve bacıklarını oturduğu şezlongun üzerinden aşağıya doğru sallandırdı. "Autumn Haven."

Sam gülümsedi. "Bu senin gerçek adın mı? Benle kafa bulmuyorsun dimi?"

“Hayır, kafa bulmuyorum.” Adından hep nefret etmişti zaten. “Biliyorum. Kulağa sanki huzur evi ismiymiş gibi geliyor. Aynı Meadow Lakes ya da Summer Village gibi.” Gözlerini Sam’dan ayırmadı. “Evet, başla bakalım.” Elindeki güneş losyonunu Sam’e doğru uzattı.

Sam losyonu almak yerine şezlongda geriye doğru yaslanmıştı. “Adın hiç de huzur evi ismini anımsatmıyor; daha çok şu cennet tatil mekânlarından birinin ismi gibi.”

Altılı karın kasının orta yerinden aşağıya bir şey kaymış, göbeğinde daire çizip şortunun belinin altında, onun cennet mekânını işaret edencesine gözden kaybolup gitmişti Tanrı yardımcısı olsun. Mantıklı bir şey söylemek istemişti; şık ve seksi bir şey, ama hiçbir şey düşünemedi.

“Her şeyi kapsayan türden yani,” diye ekledi sonra “İnsanlara sonu olmayan lezzetler vaat eden, açık büfe yemekler sunan türden tail mekânları gibi...”

Autumn’ın tek bir seçeneği vardı; arkasına hakmadan kaçıp gitmek. Yine. Kaçmak ve kendisini önüne serilmiş sonu olmayan lezzet ve açık büfeden kurtarmak.

Oturduğu şezlongdan kalktı. Karşısındaki baştan çıkarıcı adama baktı ve ardından Coppertone güneş losyonunun kapağını kapattı.

Altıncı Bölüm

Hayatıma Giriyor

Sam aracından inmiş ve koşup Conner'ı yattığı yerden kaldırıp kucağına almıştı. Bunu yaparken biraz zorlandığı söylenebilirdi. Belinin etrafını saran neopren buz torbası altındaki sırt kasları gerilmişti ve hâlâ Modano'nun kendisine indirdiği darbeye direnç gösteriyorlardı. Yaşlandığı bir gerçektir artık. Vücudu, yirmi beşindeyken çektiği eziyetin aynısını şu an, otuz beşindeyken kaldıramıyordu.

Kapı ziline yönelirken zayıf veranda ışığı saçlarında parlamıştı. Serin gece havası, ince gri kazağının sıkı örgüleri arasından ve beyaz tişörtünün altından içine girmişti. Natalie'den, Autumn'ı arayıp, oyundan sonra Conner'ı, kendisinin eve bırakacağını söylemesini istemişti.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Autumn girişte bekliyordu. Üzerinde wiener köpeği desenli sarı bir tişört, sarı-beyaz flanel

bir pantolon ve beyaz renkli wiener köpekli terlik vardı. Saçları pirinç avizenin altında ateş gibi parlıyordu. Sam'i gördüğüne hiç de sevinmiş bir halde değildi.

“Yaklaşık on dakika önce uykuya daldı.”

Autumn kapıyı biraz daha araladı ve Sam'in içeri girmesine müsaade etti. Sam, Autumn'ın peşinden merdivenleri çıkıp, duvarında çerçeveli fotoğrafların sıralandığı salondan geçti. Ev tam bir yuva gibi kokuyordu. Pişmiş yemek, ahşap cilasız ya da eski bir halı gibi. Bu, içinde oğluyla beraber yaşamayı umduğu türden bir ev değildi Sam'in. Kötü bir ev sayılmazdı aslında. Kendisinin çocukken içinde yaşadığı evden öyle çok farklı değildi belki ama Autumn daha iyisini de pek tabii satın alabilirdi.

Duvarları çizgi film karakterleri ve kendisinin kaslı posterleriyle süslü yatak odasına doğru geçtiler. Sam oğlunu, üzerinde Barney resmi olan yorgana doğru yatırdı. Conner Barney'den nefret ederdi. Yalan mı?

Sam ayağa kalktı; onun yerini Autumn devraldı. Conner'ın ceketinin düğmelerini çözdü. Gözleri açılmıştı Conner'ın. “Bir köpük parmağım var benim,” dedi.

Autumn, Conner'ın ceketini çıkarmasına yardım etti. “Eğlendin mi bakalım seni minik nugget?”

Conner başını salladı ve esneyerek “Evet,” dedi.

Sam kapıya doğru yönelmişti. Autumn'ı, Conner'ın üzerindeki Chinooks tişörtünü dikkatlice çıkarırken izledi. Anne ve oğlunu yan yana görmeyeli neredeyse birkaç yıl olmuştu.

² Maçlarda tezahürat yapmak için ele giyilen bir tür nesne. Metinde geçen orijinali: *foam finger*. (ç.n.)

“Babam bir fıkra anlattı bana.”

Başıyla etrafına bakındı. Gözleri kocaman açılmıştı.

Sam ellerini havaya kaldırdı. “Tak tak fıkrası.”

“Komikti.” Conner güldü. Gözleri mahmurdu. “Tak tak”

Autumn. Conner’ın üstünü başını çıkarma işine geri döndü.

“Kim oradaki?” diye sordu Sam.

Conner, cevap vermeden önce gömleğinin çıkarılmasını bekledi. “Keçi.”

“Keçi, kim?”

“Keçi... keçi soruyor...” Conner sırtını yatağına göm-
dü. Autumn yatağın ucuna gidip onun ayakkabılarını çözmeye
girişti. “Unuttum.”

“Kapıya git ve bul,” diye ipucu verdi Sam.

Autumn, Conner’ın bağcıklarını çözerken başını çevirip
Sam’e baktı. Dudağının kenarında bir gülümseme belirmişti.
Sanki bu şeyi günde yüzlerce defa yapmışçasına havaya kal-
dırdı gözlerini. “Haklısın. Komikmiş.” Conner’ın ayaklarından
ayakkabısını ve çoraplarını çıkardı ve yere doğru attı. “Pöffff!”
Elini burnunun önünde iki yana sallayarak kötü kokuyu dağıt-
maya çalıştı. “Ayakların leş gibi kokuyor!”

“Sen de hep bunu söylüyorsun anne.”

Conner ve Autumn’ın arasında Sam’in, hakkında hiçbir
şey bilmediği bir âdet, bir yaşam vardı ve bunun da Sam’le hiç
ilgisi yoktu. Sam bunu biliyordu elbette ama gözleriyle görmesi
onu biraz rahatsız etmişti doğrusu, üstelik bunun niçin olduğunu

da bilmiyordu.

Salona doğru bir adım geri gitti. "Gidip şu köpük parmağı getireyim ben."

"Ve diskimi de baba."

Sam, Conner'in mahmur gözlerine bakıp başını salladı. "Tamam." Salona doğru gitti, üzerinde Conner, Autumn ile Conner ve şu salak Vince'in fotoğraflarının bulunduğu duvarı geçti. Merdivenleri inip dışarı, gecenin soğuk havasına kendini attığı sırada sırtı deli gibi sızlamaya başlamıştı. Eve gittiğinde sırtına, bir torba bezelye koyacaktı. Bezelyeyi hiçbir şeyle değişmezdi. Sırtına, dizine ya da omzuna çok iyi oturuyor ve sert olduğunda ise kaslarına, aynı bir soğuk boncuk gibi masaj yapıyordu.

Ford F-250 hâlâ çalışıyordu. Gidip kapatmayı düşündü, onu bu kadar uzun süre açık bırakamazdı. F-250'yi satın almamıştı, çünkü çok benzin yakıyordu. Onu yük taşıma konusunda ki konforu ve hızlı olması nedeniyle kullanıyordu.

Yolcu koltuğuna geçip Conner'in köpük parmağını ve diskini aldı. Diski ona, Natalie'yle beraber bekleme salonunda Sam'in muhabirlerle olan konuşmasının bitmesini ve soyunma odasında sırtına buz koyulmasını bekledikleri sırada Johan vermişti. Kahretsin, eğer oğlunun disk hakkında böylesine heyecanlanacağını bilseydi bunu ona daha önceden verirdi.

Aracın kapısını kapadı ve eve doğru yöneldi. *Bunu bil melisin. Sen onun babasısin*, suçluluk duygusu aklına gelmişti yine. Bu duygu bugünlerde çok sık ortaya çıkıyordu. *Konu ne olursa olsun suçluluk hissetmek pek hoşuna gitmiyordu.*

Autumn'ı bir kere daha görmesi içindeki bir şeyi harekete geçirmişti; ayrıca kendisi Seattle'ın göbeğinde beş milyon dolarlık bir çatı katında yaşarken oğlunun Kirkland'de odaları değişik seviyelerde olan eski bir evde yaşadığını görmeyi de kendine yedirememişti.

Evin ön kapısı, açılırken gıcırdamıştı. Daha iyisini alabilirdi belki Autumn. Ona, çocuğu iyi koşullarda yaşasın diye yeterli miktarda nafaka veriyordu. Daha fazla suçluluk duymamak için yeterince ödeme yapmaktaydı.

Merdivenleri çıktı ve oturma odasına şöyle bir göz gezdirdi. Meşe mobilya kanepesi ile iki kişilik koltuk dayanıklı mikrofiberdendi. Ev, küçük ev yapımı biblolar ve resimlerle doldurulmuştu. Her yerde Conner'ın yaşamının evrelerini gösteren resimler asılıydı. Sam'de de Conner'ın fotoğrafları vardı, ama bunlara hiç benzemiyordu.

Siyah pantolonunun ön cebindeki cep telefonu çaldı. Telefonu eline aldı. Ekranda Veronica'nın numarası görünüyordu. Yorgundu ve Milan ya da Paris hakkında -ya da her ne cehennemdeyse- konuşacak havada değildi şimdi. Seattle'daysa bunun için de hiç havasında değildi. Kimi zaman kafayı vurup yatmak istediği anlar olurdu. Bu gece de onlardan biriydi işte. Açmadı telefonu.

Büyük mavi parmağı ve diski sehpanın üzerine koyup şöminenin rafına doğru yürüdü. Vince'in, omuzlarının üzerinde Conner la çekilmiş bir fotoğrafına uzandı. Ardından Autumn'ın bir parkta salıncakta çekilmiş fotoğrafını aldı eline. Conner an-

nesinin dizleri üzerinde oturuyor, gülümsüyordu. Çok küçük görünüyordu Conner, belki bir yaşındaydı o zamanlar. Annesi de genç görünüyordu. Kim bilir belki de gülümsemesindendi. Uzun zamandır Autumn'ın böyle güldüğünü görmemişti. Belki beş yıl belki de daha fazla süredir. Fotoğrafı yerine koydu. Şöminenin rafı üzerinde asılı duran bir grup fotoğrafa çevirdi gözlerini. Her bir fotoğraf siyah-beyaz mat camla çerçevelenmişti. Ayrıca fotoğraflar bir Cadılar Bayramı gecesinde çekilmiş benziyordu.

Üç yaşlarında olan Conner, fare kıyafetlerine bürünmüş ve kedi gibi giyinmiş olan annesinin yanında duruyordu. Öyle seksi kedi falan değil; siyah bir kedi işte. Bir diğer fotoğrafta ise Conner minik bir inek, Autumn da sütçü kız kıyafetlerine bürünmüştü. Ve yine seksi bir sütçü kız değil. Conner henüz bebekken Autumn onu aynı bir maymun gibi giydirdi ve kendisi de üzerine muzdan bir kostüm geçirirdi. Her bir Cadılar Bayramı partisinde Sam bır yerlere giderdi; katıldığı partilerde kadınlar her şeylerini ortaya sererlerdi. Seksi Pamuk Prenses. Seksi polis. Seksi şeytan. Seksi harem kadınları ve seksi rahibeler.. Cadılar Bayramı dedikleri böyle kutlanırdı.

Evin oturma odasına doğru yürürken, "Uykuya daldı yeneden," dedi Autumn.

Omzunun üzerinden arkasına doğru baktı Sam, ardından fotoğraflara geri döndü. "Bu yıl Cadılar Bayramı'nda Conner ne giyecek?"

"Henüz karar vermedi. En son vampir olacağından bah-

sediyordu, ama ayın otuz birine kadar eminim bu kararından birkaç kere daha dönecektir.”

“Sanırım ben bu yılki bayramda kentte olacağım.” Sam, ayın otuzunda Toronto’da olacaktı; otuz birinde ise kente geri dönecekti. Çünkü Logan ona, kent merkezinde yabanî kostüm yarışmalarıyla bilinen bir bardan söz etmişti. Bundan birkaç sene evvel konuk hakemlik yaptığı zamanı ve iç külotunu üzerine giymeyi unutan malum Alice Harikalar Diyarında’yı hatırlamıştı. Birkaç sebepten ötürü bunu anlamamıştı, ama şüphesiz takdir etmişti. Cadılar Bayramı, normalde içine kapanık, çekingen olan kadınlara pasaklı pasaklı giyinmeleri ve birbirleriyle yiyişmeleri için davetiye çıkarıyordu.

Tanrı onları seviyordu.

Sam, “Conner’ın parmağını ve diskini oraya bıraktım,” diyerek eliyle masayı işaret etti. “Umarım bu akşam iyice eğlenmiştir.”

“Umarım.” Autumn kollarını kaldırıp saçını arkaya itti ve eliyle bir araya topladığı saçına gevşek bir toka taktı. Tokanın gevşek olmasından dolayı, bırakır bırakmaz dağılmıştı saçları. “Muhtemelen öğleye kadar uyuyacak.”

Autumn’da öyle alenen bir seksilik yoktu. Ne üzerine giydiği şeyde ne de karşısında ayakta duruşunda; hatta göğüslerini saran o gömleğinde bile. Üzerinde wiener köpeği desenli olan gömleği ve terlikleriyle tam bir anneye benziyordu, ne var ki anneler Sam’e bu zamana kadar hiç çekici gelmemişti. Yine de Autumn’ın, boynunun kıvrımından öpülmekten hâlâ

hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmekten kendini alamadı. Tam olarak gömleğinin yakasının ılık boynuna değdiği yerdı o yer. "Senin böyle bir evde yaşadığını gördüğüme biraz da olsa şaşırdım," dedi Sam. Gözleri az kaldı o yere, yani göğsünden dekoltesine inen yerine kaymak üzereyken, dikkatini dağıtmak için söylemişti bunu.

Kollarını göğsünün altına bağladı Autumn. "Nesi varmış evimin?"

Nesi yoktu ki. Garanti süresinin üzerinden iyi bir on yıl geçmişe benzeyen halıdan başlanabilirdi örneğin. Şu iğrenç duvar kâğıdı çizgilerinden hiç bahsetmemek daha iyi olabilirdi. Autumn'ın gözleri sanki birazdan galeyana gelecekmiş gibi şaşılaşmıştı. Sam ise kavga etmek istemiyordu ve sırf bu yüzden, "Yok. Sadece birkaç yerde bazı eksiklikler gördüm o kadar. Onarım ve tadilat gerektiğini hiç düşünmedim bile," dedi.

"Muhtemelen beni yeterince tanımadığın için söylüyorsun bunları."

Autumn'ın poposundaki aynı Oklahoma gibi şekli olan küçük bir doğum lekesinin olduğunu bile biliyordu, üstelik bunu gösterebilirdi de; ama şundan adı gibi emindi ki Autumn "beni yeterince tanıımıyorsun," derken aslında başka bir şeyi kastetmişti. "Çekiç ve çiviyle aran nasıldır?"

Autumn biraz rahatlamıştı. Ellerini iki yanına düşürdü. "Pek iyi sayılmaz." Başını salladı. Kızıl saçları omuzlarını süpürmüştü. "Tutkal tabancasını kullanabiliyorum."

Autumn gözlerini kaçırması ve nefes vermişti. "Evi satın

aldığımda, onu yenilemeyi düşünmüştüm ve şimdiye kadar da bu işi çoktan halletmiş olmalıydım, gel gör ki buna ayıracak zamanım pek olmadı.”

Cevabının gün gibi açık olduğunu düşündüğü bir soru sordu Sam. “O zaman kendine neden onarım işi gerektirmeyecek bir ev almıyorsun ki?”

Omuz silkti Autumn. “Birkaç nedenden ötürü. Bunlardan biri, Conner’in oynayabileceği güzel ve güvende olan bir yer istemiş olmam.” Mutfaka doğru yürüdü ve Sam’e de kendisini takip etmesini söyledi. “Sana, beni bu evde tutan şeyin ne olduğunu göstereceğim.”

Ortasında, pembe vazo içinde taze güllerin olduğu meşe bir yemek masasını geçti. Mutfak şaşırtıcı derecede moderndi. İnanması güç olsa da, çoğu kadının severek kullandığı işlemeli örtülerden kullanmıyordu Autumn.

Dışarının ışıklarını açtı. Evin arka bahçede içinde kale, kaykay, dört salıncak ve tırmanma duvarının olduğu büyük bir oyun alanı aydınlandı. “Conner bu arka bahçeyi çok seviyor,” dedi.

“Şuradaki duvara tırmanabiliyor mu peki?”

“Elbette, ama sanırım kaykayı daha çok seviyor.”

Birbirlerine bu kadar yakın durup da kavga etmemeleri şaşırtıcıydı gerçekten de. O da ne, yoksa Autumn’ın omzu Sam’inkine mi temas etmişti? Birbirlerine en son bu kadar yakın durduklarında her ikisi de çırılçıplaktı.

Sam, Autumn’ın profiline baktı. Alnının beyaz derisinin pürüzsüzlüğü, düz burnu ve kıpkırmızı dudakları. Birbirle-

rine yakın, hatta öyle yakın duruyorlardı ki Autumn'ın saçları Sam'in burnuna değecekti neredeyse, ama bu yakınlığa rağmen aralarında koca bir uçurum vardı.

"Belki tam olarak göremiyorsun, ama çitin hemen arkasında ahşaptan güzel bir yer var." Sol elini kaldırıp dışarısını gösterdi. "Şurada, Vince'in bizim için yaptığı ağaçlar arasındaki küçük masada, öğle yemeğimizi yiyoruz." Güldü ve başka bir şey daha söyledi. Sümüklüböcekler hakkında bir şey, ama Sam'in dikkati Autumn'ın bileğindeki bir çift melek kanadı dövmesine kaymıştı. Meleğin kanatları maviydi, etrafı siyah çizgilerle çizilmiş ve daha önce orada olan bir başka dövmeyi kapatacak şekilde işlenmişti deriye.

"-ayrıca Conner bahçede o minik bacakları kendisini taşıyabildiği kadar koşturuyor, deliler gibi eğleniyor--"

Autumn, Sam'in adının üzerine bu yeni dövmesini yaptırmıştı. Güzel. Bu güzeldi. Sam de yıllar önce kendi koluna onun adını dövme yaptırmıştı. Şimdi içi rahattı. Evet.

Kıkır kıkır gülüyordu Autumn. Onun bu içten içe gülüşü Sam'i rahatsız etmişti ve anlaşılmaz bir şekilde kendini bir adım geriye çekti. "Gitmem gerek. Aracı çalışır vaziyette bırakmıştım."

"Oh." Autumn dönüp Sam'e baktı. Yanaklarında kırmızılıklar vardı, muhtemelen maçta çıkan kavgadandı, ayrıca saçları da sanki az önce duştan çıkmış gibi nemliydi. Ona Conner'in komik minik sümüklüböcek fobisini anlatıyordu. Ona karşı olabildiğince *kibar* olmaya özen göstermişti. Kendisine, böyle adı tiplere karşı nasıl medeni olunabileceğini kanıtlamaya çalışı-

yordu sanki. "Gel sana dışarıyı göstereyim." Tipik Sam işte; ne gezerdi onda kendi oğlunu ilgilendiren şeyleri merak etmek.

Pantolonunun cebindeki cep telefonu çaldı. Elini cebine sokup kimin aradığına bakmadan kapattı. "Çarşambaya kadar kentte olacağım. Sonrasında altı maçlık yorucu bir işim var," dedi. Evin salonundan geçiyorlardı. Autumn, hemen arkasında yürüyordu Sam'in. "Takımın kendi sahasında yapacağı bir sonraki maç ayın yirmi üçüne denk gelen cuma değildi. Natalie'ye programıma bakmasını ve seni aramasını söyleyeceğim."

Ona Conner'in yaşamının kendi plan ve programının etrafında dönmediğini söylemek istemişti. Bu durum Autumn'ın kendi yaşayı için de geçerliydi. "İyi, güzel."

Kapıyı açtı ve çıktı, ardından Autumn'a bakmak için başını çevirdi. Kendisinden bir basamak yukarıda duruyordu. Gecenin ürpertici rüzgârı evin içine sızmıştı. Autumn kollarını önünde bağlamış Sam'in gitmesini izliyordu. Gitmedi Sam. Onun yerine başını yana doğru eğip ona baktı. Bakışları sanki bir şey arıyormuşçasına Autumn'ın yüzünde gezdi.

"Hah," dedi. Bu, bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı.

Autumn elini çıkarıp, avuç içi yukarıya bakacak şekilde, "Ne?" dedi.

Başını salladı Sam. "Bir şey yok." Prada marka mokasen ayakkabılarının topukları üzerinde dönüp kapıyı çekti ardından.

Autumn merdivenden bir basamak aşağı inip kapının sürgüsünü çekti. Tamam, belki ayakkabılarının Prada marka olup olmadığından tam emin olamamıştı, ama bunun hakkında

esashi bir iddiaya gireşebilirdi. Sam her zaman en iyilerini se-
verdi; ayakkabılarından kadınlarına kadar her şeyde... Zaten bu
yüzden onun yaşamına ayak uyduramamıştı; hem de hiç. Belki
de bu yüzden Autumn'ın evini beğenmemişti. Ne de olsa yeni
ve gösterişli değildi ev.

Giriş katının arka tarafındaki ofis gibi kullandığı bölü-
me doğru giderken kendi kendine kıkırdadı Autumn. İnternet-
ten okuduğu kadarıyla Veronica Del Toro, Sam'in en son çıktığı
mankendi. Uzun boylu. Pastırma dudaklı. Koca memeli... Tam
Sam'in hoşuna giden türden.

Ve evet, Sam hakkında çıkan gazete haberlerini ve onun
son kaçamaklarını ara sıra okuyordu. Ne de olsa Conner'in ba-
basıydı o. Bu, işinin bir parçasıydı. Küçük bir parça belki ama
yine de bir parçası. Böylece Conner'in ne türden bir kadınla
karşı karşıya kalacağını bilme fırsatı yakalamış oluyordu.

Autumn büyük deri bir sandalyeye doğru yürüdü, tutup
altına doğru çekti ve üzerine oturdu. Masasının üzerinde bir
klasör, birkaç düğün dergisi ve kırmızı bir dizüstü bilgisayarı
vardı. Google'ı açtı. Sam yazıp arattırdığında, genelde şu tür
cümlelerle başlayan yazı ve makalelerle karşılaşmıştı: "Sam
LeClaire maçı sert bir vuruşla bitiriyor, savunma oyuncuları ör-
dek gibi başlarını eğiyor, forvet oyuncuları sahayı terk ediyor
ve kaleciler Tanrı'ya diskin en korumalı yere çarpması için yine
yalvarıyorlar." Şöyle linkler de çıkmıştı karşısına: "En büyük
hokey çarpışması", "Hokeyin kavgacıları", "Sam LeClaire vs.
Domi ya da Brown ya da Parros ya da her kimse " Anlaması

güçtü. Autumn elinden geldiğince Conner'a şiddetin bir çözüm olamayacağını öğretmeye çalışırdı. İnsanlara güzel davranmak en iyisidir.

Willy Wonka partisi için önünde duran klasörün kapağını çevirdi ve bir kaleme uzandı. Yemek giderini dengelemek için kesinti yapabileceği yerler aramaya başladı.

Autumn'ın istediği en son şey, Conner'ın büyüyüp aynı babası gibi olmasıydı. Conner'ın, Sam'in yaptığıının tersine insanlara iyi davranmasını sağlaması; kadınlara -öyle kıytırık-tan süper modellere değil- iyi davranması; Vegas'ta tanımadığı kızlarla evlenmemesi gerektiğini bilmesi tamamıyla Autumn'a bağlıydı. Conner Vegas'tan uzak durmalıydı -hatta belki de tüm Nevada'dan.

O gün Caesars'taki havuzun başında Coppertone güneş losyonunun kapağını bir kere kapatması yaşamını sonsuza dek değiştirmişti. Ellerini bir kere o altılı karın kası ve sert göğsünün üzerine koymasıyla kendini aşkın ve şehvetinin kollarında bulmuştu. Sam, kendisi hakkında egzotik ve büyüleyici bir adamdı. Geriye doğru baktığında, kendisini içine çeken bu derinlemesine arzuya karşı direnç gösterdiğini ama bunu yapamadığını söyleyebilirdi.

Plaj çantasını eline alıp, önünde duran o İskandinav usulü açık büfeden kaçmak yerine Sam'in şezlongunun yanına diz çöküp güneş losyonunu eline sıkırmıştı. "Tek başına mısın?" diye sormuş; losyonun tüpünü de yere düşürmüştü. Başındaki hasır şapkanın altından Sam'in yüzük parmağına bakmış, bir şey gö-

rememişti, ama bu onun evli olmadığı ya da sevgilisinin olmadığı anlamına gelmez diye de düşünmüştü.

Sam başını sallamış ve yüzünü güneşe doğru çevirmişti. “Birkaç arkadaşım la burada birlikteyiz.”

Bu da bir anlam ifade etmiyordu, ama yine de Sam’in yalnız olduğuna bir kanıt sayılabilirdi.

Losyonu eline sürüştürdü, ardından Sam’in göbeğine dokundu. Vücudunun sıcaklığı avuç içlerini ısıtmış ve nabzını karıncalaştırmıştı.

“Arkadaşlarınla mı berabersin?” diye sordu Sam. Ses tonu olabildiğince dingin ve sakindi, sanki Autumn’ın üzerinde dolaşan elleri kendisine hiçbir etkide bulunmuyordu. Sanki tüm o karıncalanmayı tek başına hissedenden Autumn’dı.

“Hayır, yalnızım. Bir arkadaşına sormuştum, ama gelmek istemedi.”

Sam, Autumn’ın yüzüne baktı. Kuvvetli Nevada güneşi yapraksı avuç içlerinden boylu boyunca geçiyor ve Sam’in ağız kenarı ve sol yanağının üzerindeki beneği ağartıyordu. “Neden?”

Autumn omuzlarını silkti. Elini Sam’in kaslı göğsü üzerinde kaydırırken, başparmakları sert karnı üzerindeki kıllara dokundu hafiften. Buraya vücut yarışması için mi gelmişti diye kendi kendine sormadan edemedi. “Vegas’ı sevmediğini söyledi.” Arkadaşının neden gelmediğinin bir bahanesiydi bu, ancak Autumn asıl sebebin, arkadaşının –annesinin hastalığından önce sahip olduğu arkadaşlarından biri- farklı bir doğrultuda yetişmiş olmasıyla ilintili olabileceğinden şüphelenmişti.

"Ama sen bir şekilde buradasın," dedi Sam sakın bir şekilde. Hâlâ etkilenmiş görünmüyordu, ama Autumn parmakları altındaki kaslarının toplanıp sertleştiğini hissetti.

"Tabii ki." Son birkaç yıldır çok kötü şeyler yaşamıştı "Kendime bir yapılacaklar listesi oluşturdum."

"Sahi mi?" Dudaklarından birini havaya kaldırdı. "Listende neler var peki?"

"Farklı türden şeyler. Birkaçını zaten yapmıştım." Evet yapmıştı.

"Neler mesela?"

"Bellagio fiskiyelerini izleyip Flamingo'dan bir flamingo satın almak örneğin." Güneş losyonunu Sam'in sert kasları üzerine sürmeye devam ediyordu. Başındaki şapkasının altından o baklava dilimi kaslarına, bronzlaşmış tenine bakıp yutkundu. "Geçen gece de Pure'a gittim."

"Biliyorum." Başparmaklarıyla Sam'in düz kahverengi meme uçlarını ovuşturmaya başladı. Sam, huylanmışçasına nefes alıp verdi. "Daha başka ne var?"

Güldü Autumn. "Burada Caesars'ta Cher'in Veda Turnesi'ni görmek istiyorum, ama daha bilet bulamadım."

"Cher mi? Sen ciddi ciddi kafa mı buluyorsun benimle?"

Autumn başını sallayıp ellerini Sam'in yüzme şortunun yukarısındaki karın bölgesine getirdi. "Cher'i sevmez misin?"

"Sevmem tabii!" Autumn, ellerini belinde kaydırırken huylanmışçasına nefes alıp vermeye başladı Sam. "Cher'i sadece eşcinseller sever."

“Bu doğru değil.” Başını arkaya doğru eğip Sam’in gözlerinin içine baktı. Başındaki şapka sol gözünün üzerine düşmüştü. Sam, mavi gözleriyle Autumn’ın bakışlarına, kendi seksi ve için için yanan bakışlarıyla karşılık verdi. Güneşin sıcaklığı vücudu üzerinde parılıyordu. Bu öyle bir sıcaklıktı ki Nevada’nın güneşi bile bunun yanında sönük kalırdı.

“Bunu sana kanıtlayabilirim.”

Autumn dikkatini Sam’in buruşmuş göbeğine çevirdi. Başını Sam’in göbeğine eğip onu orasından öpmek için kendini zor zaptediyordu. Ellerini ve dudaklarını egzotik bir yolculuğa çıkarıp aynı bir *açık büfe* gibi onu emmek, içine çekmek ve yemek isteği uyandı içinde. “Cher konserindeki herkes eşcinsel değil ama.”

“Belki birkaç kendini bilmez olabilir.” Boğazını temizledi Sam. “Ama sana şunu da garanti edebilirim ki, gidip konserde öylece durup Half Breed³ dinliyorlar ve o boktan gösteriyi izliyorlar, çünkü amaç orada hatun götürmek.”

Autumn, topukları üzerinde arkasına yaslanıp gülmeye başladı. “Celine Dion’u nasıl buluyorsun peki?”

“Ben onlar kadar değilim en azından.” Oturduğu yerde doğrulup Autumn’ın bileklerini tuttu. Şezlongdan kalkarken Autumn’ı da kendisiyle beraber kaldırdı. Köşedeki küçük gölgelik yerde ellerini Autumn’ın kollarından omzuna getirdi.

“Ben de o listede var mıyım?”

Karşısına öyle rastgele çıkan seksi bir erkeğe güneş losyonu sürmek aklına gelse de gözünün önünde Sam gibi biri can-

³ Cher’in 1973 yılında kayda aldığı bir şarkısı. (ç.n.)

lanmamıştı doğrusu. "Hayır, ama seni bu listeye ekleyebilirim." Sam'in göğüs kaslarına dokundu; elleriyle Sam'in her tarafına uzanabilirdi şimdi. "Hemen sonrasında da bir Elvis taklitçisiyle tanışmak var."

Sam de ona, kollarına ve omuzlarına ve belinin çıplak kıvrımlarına dokundu. Başparmaklarını ileri geri oynatarak çıplak göbeğini soğutmuş ve göbeğine hafiften baskı uygulamıştı. Autumn bakışlarını Sam'in göğsünden almış; aynı sıcaklık ve başının üzerindeki Nevada seması gibi mavimsi ve için için yanan gözlerinin içine bakmıştı. Kolları üzerindeki narin tüyler karıncalanıp diken diken oldu birden. Meme uçları ve göbeği de sertleşti. Sam ellerini Autumn'ın sırtına getirdi ve onu yavaşça kendine doğru çekti, ta ki meme uçları Sam'in göğsüne temas edene kadar. Elini kaldırıp Autumn'ın başındaki hasır şapkayı aldı ve şezlongun üzerine fırlattı. Ardından gözlerini Autumn'ın kollarıyla buluşturdu "Şu şapka öldürüyor beni. O güzel yüzünü kapatarak beni çılgına çeviriyor." Bakışları Autumn'ın yanakları üzerine kaydı ve dudaklarına geldiğinde de durdu "Sende, beni sana çeken; seni ellerimin arasına alıp her yerine dokunmama neden olan bir şey var."

Bu duyguyu biliyordu Autumn. Ayak parmakları üzerinde yükseldi

Sam, Autumn'ın dudaklarına doğru yaklaşıp, "Burası çok sıcak oldu," diye fısıldadı.

4 Elvis taklitçisi (Elvis impersonator). Amerikalı müzisyen Elvis Presley'i taklit ya da kopya eden kişidir. Profesyonel Elvis taklitçileri şovmen/animatör olarak tüm dünya çapında çalışırlar. (ç.n.)

Evet. Gölgede olsalar da, hava inanılmaz derecede sıcak ve terleticiydi.

Ellerinden biri Autumn'ın kollarından ellerine doğru indi. "Hadi gidelim."

"Nereye?" Sam'den hoşlanmıştı. Onunla konuşmaktan, ona dokunmaktan hoşlanmıştı. Onunla daha fazla vakit geçirmek istiyordu, ama bu vakti yatakta geçirmek istediğinden tam emin değildi. Tamam, bunu istiyordu belki ama yapmaması gerektiğinin de farkındaydı.

"Daha serin bir yere." Başını kaldırdı, Autumn da topukları üzerine indi.

Daha serin derken?

Döndü ve tutup Autumn'ı sıcak betondan, aslan ve sütunlardan çekip havuzun kenarına getirdi. Ellerini üzerinden alıp, ağır adımlarla bel derinliğindeki havuzun içine girdi. Autumn da havuzun kenarına oturmuş ve bacaklarını suya daldırmıştı.

"Gelmeye korkuyor musun?" Güneş ışığı saç tellerini altınimsı beyaz bir renge dönüştürmüştü Sam'in. Su seviyesi de tam göbek hizasında duruyordu.

"Yok. Sadece iyi bir yüzücü değilim " Ayrıca saçının ıslanmasını da istememişti.

Ellerini uyluklarının kenarına getirdi Sam ve dizleri arasına girdi. "Merak etme boğulmana müsaade etmem." Parmakları, kalçasının iki yanında bikinisini bağlayan fiyonklarla oynuyordu. "Senden, boğulmana müsaade etmeyecek kadar çok hoşla-

nıyorum.”

“Neden?” Vegas’ta onca kadın dururken, neden o, neden Autumn?

“Senden neden mi hoşlanıyorum?” Bakışlarını karın ve göğüslerinden alıp yüzüne doğru çevirdi. “Çünkü çok güzelsin, ayrıca dans edişin de çok hoşuma gitti; saçların da çok güzel üstelik.”

“Saçlarım kızıl.”

“Doğal kızıl mı?”

“Evet.”

“Daha önce kızıl saçlı biriyle hiç birlikte olmamıştım.” Gülüşüne gülüşüyle karşılık verdi ve iki parmağını o malum fiyonkların altından geçirdi yine. Az da olsa o ateşli bacak arası hakkında bir şeyler söylemesini beklemişti Sam’dan, beraber olduğu daha önceki erkek arkadaşlarının yaptıkları gibi; fakat Sam bunu yapmamıştı. Onun yerine, “Hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum, Autumn Haven. Çok daha fazlasını,” dedi.

İçine çektiği nefes göğsüne bir yumruk gibi oturmuştu Autumn’ın. “Yani diyelim evliyim, çocuklarım var ya da çok ağır bir suç işlemişim.” Bu tabii ki Sam’in hakkında bilmek istediği şey değildi, üstelik her ikisi de bunun farkındaydı. Peki ya Autumn daha fazlasını istiyor muydu? Bunu yapmaması gerektiğinin bilincindeydi.

“Başlangıç için.”

Ellerini Sam’in kollarından omuzlarının sert yuvarlak kemiklerine doğru kaydırды. Yaşamda yapmaması gereken pek

çok şey vardı; geçen iki yılda unuttuğu pek çok şey. “Peki ya sen?”

“Evli değilim ve çocuklarım da yok.” Uyluklarını sıkıca kavradı ve Autumn’ı havuzun kenarına getirdi. Bacaklarını otomatik olarak belinin etrafına sardı. Sam fısıldayarak, “Ağır bir suç değil, ama bu hafta sonu bitene kadar beni kodese tıkacak şeyler yapabilirim.”

Bikinisinin kasıklarına gelen orta yeri Sam’in yüzme şortunun ön tarafına; sertleşen uzun penisine temas etti. Su yüzeyinin altında bacaklarıyla Sam’i iyice kendine doğru çekti. “Ne gibi?”

“Bilmiyorum. ABD’de yaklaşık iki yıldır yaşamaktayım ve burada yasal olan şeyler nedir tam bilmiyorum.” Islak ellerinden birini kaldırıp omzunun arkasından saçını yakaladı. Serin parmakları diken diken olmuş derisi üzerinden poposuna kadar indi. “Ayıp şeyler konuşmak.”

Serin su bacakları arasında girdap yapmıştı. Sıcaklık ve soğukluk hissi cinsel farkındalığını artırmıştı. Dikkatini dağıtmak için bakışlarını havuzun başında oturan, dinlenen ya da geniş havuzun içinde duran kişilere doğru çevirdi. O ve Sam, kalabalıktan çok uzak sayılmazlardı, insanlar onları görebiliyordu. Bu o değildi. Hayır, o böyle bir şey yapmazdı. Daha geçen gece tanıştığı bir adamla ve üstelik herkesin içinde... Hayır hayır, bu Autumn olamazdı! “Nerelisin sen?”

“Aslen Saskatchewan.” Geri çekti kendini. “Kanada.”

Çocukluğunda Kanada sınırına komşusu olan üç farklı

eyalette yaşamıştı. Kanada aksanından güç alarak kollarını, sert meme uçları göğsüne degecek şekilde Sam'in boynuna doladı. "Bence Vegas'ta her şey yasal, ha?" dedi Sam'in kulağına eğilerek.

Kıkırdaması düşük tonda ve içtendi. Onu arkadan iki eliyle kavrayıp yavaşça kaldırırken gülmesi iniltiye dönüştü biraz. "Her şey mi?" Yavaş yavaş geri giderek kendisini Sam'in vücuduna yaklaştırdı. Sert göğsü ve sertleşen penisini hissetmesi çok zor olmuyordu. Sam Autumn'ın boynunun kenarını, sağ tarafta hemen omzuyla birleşen yerini öptü. Tenini, ateşli ve ıslak dudakları içine çekti ve Sam ile belki yatak dışında zaman geçirebileceği düşüncesiyle yapılan tüm o planlar, rezervasyonlar Nevada'nın kavurucu sıcaklığı altında yanıp kül olmuştu birden.

Autumn başını arkaya düşürmüştü ve düşürmesiyle birlikte göğüsleri çıkmıştı ortaya.

"Her şey."

Yedinci Bölüm

Yatakta İyidir

Sam ile yatakta geçirdiği o ânı, “iyi” ile tanımlamak yetersiz kalırdı, zira bu, “iyi” den, tatmin edilme duygusunda da öte bir şeydi. Bu, beklediğinden de fazlasıydı. Sıcak ve doyumsuz, ıslak ve iz bırakan bir şeydi. Sam, hem ne yaptığını bilen hem spontane hareket eden, hem azgın ve hem de nazik bir adamdı. Sadece nereye dokunacağını değil, oraya *nasıl* dokunacağını da biliyordu.

Autumn’ı alıp, lüks süit odasına getirdi. Sam, kendisini üzeri koyu mavi bir kadife ile kaplı büyük kral boyu yatağına atmadan önce odadaki deri mobilyaları, siyah mermerleri ve büyük pencereleri gördüğünde, bir anlık da olsa, şaşkınlığını gizleyemedi. Odayı arkadaşlarıyla kullandığını söylemişti Sam, ama Autumn henüz onları görememişti; görmek bir kenara seslerini dahi duymamıştı.

Sam’le yatakta geçirdiği anlar, sevişmek sayılmazdı.

Bu, sevişmekten de öte bir şeydi. Yatakta geçirilen öyle birkaç eğlenceli saatten de öte bir şeydi. Vücudunun kılcal damarlarına varıncaya kadar canlandığını hissetmişti. Saatte yüz millik bir hızla gidiyormuş gibiydi adeta. Alev alev yanıyor, sırtının ve ayak parmaklarının bükülmesine neden olan orgazma doğru tam gaz gidiyordu. Tam iki kere seviştiler. İkincisi biraz daha yavaş ve ilkünden daha metodikti. Havuzun kenarında başlayıp, yatakta biten ve yerde sonlanan o ilk karşılaşmadakine benziyordu biraz.

Odaya girdikten üç saat sonra dışarı çıktığında dirseklerinin ağrıdığını hissetti; dizleri de birazcık tutulmuş gibiydi. Dirseğini vurduğunu hatırlamıyordu ama dizlerini vurduğunu çok iyi hatırlıyordu.

Odasına gelip küvetine adım attığı sırada dudaklarının kenarında küçük bir tebessüm belirdi. Sam, duş aldıktan sonra arayacağını söylemişti. Ona inanmak, bunun öyle basit bir ilişki olmadığına kendisini inandırmak istedi. Diyelim ki öyle oldu, yine de hiç sorun değildi; çünkü Sam onu, onun kendisini kullandığından daha fazla kullanmamıştı. Ne bir beklentisi ne de pişmanlığı vardı.

Banyodaki life uzandı ve eline de sabun aldı. Sonra küvetin musluğunu çevirdi. Yüzünü ve Sam'in, boynunun altında öptüğü yerde oluşan izleri yıkamaya çalışırken özenle işlenmiş sabun kokusu banyoyu doldurmuştu. Sabunlu lifi göğüsleri ve göbeği üzerine sürdü. Ardından küvetin içine oturdu ve başını arkaya yasladı. Suyun altında ayaklarını kendisine çekip gözlerini

kapadı. Daha önce böyle rasgele ortaya çıkan biriyle -bu hiç tanımadığı biriyle- bir ilişkisi olmamıştı. Böyle tek gecelik ilişkileri olmuştu daha önce ama beraber olduğu kişiler tanıdığı kişilerdi -en azından bir dereceye kadar. Üstelik bunların öyle bir gecelik şeyler olduğu konusunda da kendinden çok emin değildi.

Bu sefer içinde bir utanç duygusu hissetmemişti. O, ar duygusuyla, günahın bedelinin insanın içinde bir suçluluk hissi yaratacağı inancıyla yetiştirilmişti. Babasının evi terk etmesinden sonra annesi kendisini dört bir koldan dine vermişti. Bunu kendine bir kalkan olarak tutmuştu adeta. O sıralar bildikleri her şeyin değiştiğine tanık olduklarında Autumn yedi. Vince ise on yaşlarındaydı. Anne ve babaları ile birlikte yaşarken birden, daha yaşamlarındaki bu ani değişikliğe alışmadan başlarında sadece anneleri ile yaşamak zorunda bırakılmışlardı. İlk birkaç yıl annesi kocasının gelmesini beklemekle ömrünü harcamıştı. Ama kocasının yeniden evlenip yeni bir aile kurduğunu öğrendiğinde, onun eve gelmeyeceği artık iyice kesinleşmişti. O zaman Joyce Haven kendini inancına verdi ve kocasının yerini inancıyla doldurmaya çalıştı.

Autumn'ın, din ya da inançlarıyla yaşayan insanlar konusunda bir sorunu olmamıştı hiç. Eğer din, kişiyi daha iyi ve daha ayakları yere basan sağlam kişilikli biri yapmaya yardımcı oluyorsa böyle bir şeyi tereddütsüz yürekten desteklerdi. Ama onun daha çok, araba satın almaktan tutun da radyasyon tedavisine varıncaya kadar hemen her şey hakkında Tanrı'ya başvurmada karar alamayan kişilerle sorunu vardı. Tanrı'nın kararla-

rını kendi başına vermesi için kendisine beyin ve akıl verdiğine inanırdı. Yapılan hatalar, verilen yanlış kararlar olsa olsa hayatın o engebeli yolunda karşısına çıkan olmazsa olmaz şeyler ya da yol kazalarıydı.

Yaklaşık iki yıl tüm hayatını annesine bakmaya adadı. Bunun için sıkı mücadele etti, hatta çoğu zaman Joyce'dan da fazla, ama sonuçta hiçbir şey fayda etmedi. Annesine bakmaktan ne çekindi ne de gücendi. Annesini seviyor ve onu görmeden edemiyordu. Yüreğinde, yaşamında ve ailesinde kalıcı bir boşluk oluşmuştu. Eğer dünyaya bir kere daha gelecek olsaydı aynı şeyleri yine yapacağından emindi; bunda en ufak bir şüphe yoktu.

Ama şimdi işler değişmişti. Kendisini boşlukta hissediyordu. Vince gitmiş ve bir başına kalakalmıştı. Bundan sonraki yaşamında neler yapacaktı, doğrusu bilmiyordu. Okuluna geri dönüp diplomasını alabilirdi pekâlâ. Annesinin hastalığından önce Idaho Üniversitesi'ne yarı zamanlı kayıt yaptırmıştı ve aynı zamanda iki işte birden çalışıyordu. Gündüzleri çiçekçide, geceleri ise ikram servisi yapan bir yerde garsonluk yapıyordu. Yaptığı her iki işten de memnun kalmıştı. Okula geri döndüğünde bu işleri tekrardan yapacak olmasından da hiç gocunmayacaktı.

Parmaklarının buruş buruş olduğunu hissetti ve ardından da küvetin tıkacını kaldırdı. Eline bir havlu alıp küvetin kenar yerine oturarak kolundaki saatine baktı. Beş buçuktu. Sam'in süit odasını terk ettiğinden bu yana tam bir saat on dakika geçmişti. Telefonu çalmamıştı.

Hindistan cevizi esanslı losyonunu sürdü, tüylü otel bor-

nozunu üzerine geçirdi ve dişlerini fırçalayıp saçlarını kuruttu-
yine de çalmamıştı telefonu. Sam'i bir daha göremeyeceği his-
sine kapıldı bir ara. Gerçi öyle büyütülecek bir sorun değildi.
Onu bir daha görüp göremeyeceği öyle çok önemli değildi, hem
zaten elinde bir yapılacaklar listesi vardı ve geceleyin New York
New York'taki o lunapark trenine binmek de listesinde hemen
ilk maddede yer alıyordu.

Banyodan çıktığında, kapının vurulduğunu duydu. Üze-
rindeki bornozla zıplayarak kapıya yaklaştı. Elini küt küt atan
kalbinin üzerine koyup kapının gözetleme deliğinden baktı.
Sam'di bu. Üzerinde kot pantolon ve siyah bir polo tişört var-
dı. Gülmemek için kendini zor tutmuştu Autumn. Kapıyı Sam'e
açar açmaz, "Nereye kayboldun?" diye sordu.

Başını yana eğip, "Giyinmedin mi hâlâ?" diye sordu Sam.

"Banyodan yeni çıktım." Sam'i içeri davet edip sırtını
kapıya yasladı.

Yaptığından hiç de öyle pişman olmayan bir sırıtış be-
limişti dudaklarında Sam'in. "Seni çıplak yakalamayı düşün-
müştüm." Gözlerini ayırmadan Autumn'a baktı, ardından elini
bornozun içine sokup göğüslerini yakaladı. Birlikte bir sonraki
sabaha kadar Autumn'ın odasında kaldılar. Odaya yemek ser-
visi ve bir film isteyerek yatakta geçirdiler vakitlerini. Autumn,
Sam'in Seattle'da yaşadığını ve Chinooks takımında oynadığı-
nı öğrendi. Hokey hakkında öyle çok fazla şey bilmezdi, ama
Sam'in profesyonel bir sporcu olması ona güçlü kaslar ve akıl
sır ermez bir dayanıklılık vermişti; burası kesindi. Ayrıca her

nasılsa bu, onunla yatakta geçirdiği zamanı da daha bir kusursuz kılmıştı. Onun kim olduğunu, ne olduğunu daha önce öğrenmemesi, bu ilişkiye daha başlamadan nokta koymasına yeter de artardı. Çünkü üniversitedeyken bir futbolcuyla ilişkisi olmuştu, ve o İskoçyalı futbolcu Autumn'ı bir ponpon kız için terk etmişti. İskoçyalılar ya ponpon kızlarla ya üniversite kızlarıyla ya da genç yıldız adaylarıyla gönül eğlendirirlerdi zaten.

Vegas'tayken Sam'le olan birlikteliğini gidebildiği yere kadar sürdürmek ve bunun tadını çıkarmak istedi. Ondan hoşlanmıştı. Hem beraber olunması kolay hem de yatakta harika biriydi Sam. Üstelik sadece yatakta da değil; küvette, yerde ve duvarda da... Autumn'ı çıldırtan o şeyleri ağzını kullanarak yapıyordu nasılsa. Günün birinde yaşlanıp huzurevlerinin birinde yürüme arabasını güç bela hareket ettirirken bile Vegas'ta göz kamaştırıcı bir hokey oyuncusu ile geçirdiği o dehşet dolu haftayı hatırlayacaktı. Hatırlayınca gülcek ve etrafında bulunan yaşlı arkadaşları da bunu gördüklerinde kendisi hakkında 'bunamış' diye fısıldaşacaklardı. Sam'i hiç bilmeyeceklerdi. Sadece onlar mı peki? Hayır, Sam'den hiç kimsenin haberi olmayacaktı; hiç hem de. Sam, sonsuza dek, üzerinde pek konuşmak istemediği küçük bir sırrı olarak kalacaktı Autumn'ın.

O öğle sonrası, Caesars'tan çıkıp Delmonico restoranında istakoz çorbası, üzeri mantar kaplı bonfile ve kuşkonmaz salatası yediler. Üzerine de bir şişe kırmızı şarap içtiler. Sam ona geçmişi hakkında sordu, Autumn da ona daha küçük bir çocukken babasının kendilerini nasıl terk ettiğini, annesine nasıl

bakmak zorunda kaldığını vs. anlattı.

“Bir erkek kardeşim var, ama kendisi şu an Afganistan’da askeri görevini yürütüyor.”

Kuşkonmazdan bir ısırik alıp Sam’e döndü. Kendisine karnındaki sancının Sam’in mavi gözlerinden değil ama açıklıktan olduğunu telkin edip durdu. “Peki ya senden n’aber? Erkek ya da kız kardeşin var mı?”

İçkisinden iri bir yudum alıp restorandaki kalabalığa baktı Sam, “Bir kız kardeşim var,” dedi.

Devamını getirmedi. Autumn araya girip. “Ee..?” dedi
“Ee’si öldü.”

“Ne zaman?”

“Birkaç sene evvel.”

Ellerini Sam’in elleri üzerine getirdi. “Üzüldüm senin adına.”

Sam ona baktı. Yüzünde hafif bir huzursuzluk belirmişti. “Ee, ne kaldı senin şu yapılacaklar listesinde bakalım?” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

Elini hâlâ çekmemişti Autumn. Başparmağını Sam’in parmak eklemleri üzerinde gezdirdi bir süre. Yüzündeki o huzursuzluk belirtisi gizli bir ıstıraptı sanki; görebiliyor, hissedebiliyordu o keskin, elle dokunulabilir ve kendisinin de çok iyi bildiği acıyı. Nefesini göğsünde düğümleyen o sızıyı. “Bu akşam New York New York’taki o lunapark trenine binmek istiyorum. Yukarıdan aşağıya bakması çok heyecanlı olacak.”

Sam şarabından bir yudum daha aldı. Ortamdaki tansi-

yon biraz olsun dinmişti. “Bu akşam Voodoo Lounge’da arkadaşlarla buluşmam lazım. Sen de gel istersen, gelmek ister misin? Lunapark trenine sonra binersin.”

Elini kendine doğru çekip dizinin arasına sıkıştırdı. Bedeninin Sam için yanıp tutuşan tek bir parçası vardı ve bu, sandığının aksine kalbi değildi. Başını salladı. “Seninle neden orada buluşmayacakmışım?”

Kaşlarını çattı Sam ve dudaklarında şaşkınlıkla karışık bir tebessüm belirdi. “Ne yani, nazlanıyor musun bana?”

Sam’e karşı duygusal bir yakınlık kurmadan nefes almak ve kafasını netleştirmek için durakladı. “Belki.”

“Tatlım, biraz geç olmadı mı ama?”

Belki, ama yine de denemeliydi. Aksi takdirde kendini Sam’e kaptırmaktan, ona bir anlık bir kaçamaktan öte bir şey olarak kendini adamaktan korkuyordu. Ama bu olamazdı. Hayır hayır, olasılık dışı bir şeydi bu.

Cüzdanına uzandı ve bir VIP kartı çıkardı dışarı. “Bununla kapıdan girebilirsin,” dedi ve tutup Autumn’a uzattı. “Balkonda bir masamız olacak. Fazla geç kalma lütfen.”

Ne demek ‘fazla geç kalma’? Autumn hayatı boyunca hep dakik olmuştu zaten, bu ‘fazla geç kalma’ demek de ne oluyordu? O gece Autumn Voodoo Lounge’a on birden sonra gelmişti. O kadar uzun süre beklemekten sıkılmıştı artık, sıkılmak ne kelime ölmüştü adeta. Vaktini alışveriş yaparak geçirmişti. Kendisine askısız elbise ile siyah bir tanga satın almıştı. Geniye kalan vaktini, uzun süren bir duş alıp saçlarına bukleler yap-

makla geçirdi. Makyajına her zamankinden daha fazla süre ayırdı. Elbisesinin altına yalnızca dar iç çamaşırlarını giydi. Odasını terk etmeden önce ayna karşısına gelip kendine şöyle bir bakış attı. Kendisi gibi ama biraz farklı, biraz... seksi görünüyordu. Geride bıraktığı birkaç yıldan sonra edindiği yeni bir imajdı bu.

Şüphesiz bunun sebebi; onu böyle kendisiyle barışık hale getiren Sam'di. Sam'in kendisine bakışı, ellerine dokunuşu, kulağına adını fısıldayışı; onu arzulu ve cazibe uyandıran biri yapan da yine Sam'di.

Voodoo Lounge, Rio'nun ellinci ve elli birinci katındaydı. Autumn, elindeki VIP kartıyla çizginin önüne gelip kartı okuttu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Camdan bir asansöre binip siyah ışıklandırılmalı bir salona geçti. Diğer başka barlarda olduğu gibi Voodoo da karanlık bir yerdi, ayrıca içki ve çok aşırı derecede parfüm kokuyordu. Dekorda pembe ve mavi neon ışıkları vardı, salonun bir köşesinde de bir hıpp-hop grubu vardı. Ayak parmakları üzerine kalkıp kalabalığa baktı. Sam'i görememişti. Dışarıdaki büyük balkona doğru yürüdü. Havadaki esinti saçını havalandırmıştı. Dağılan ve uçuşan saçlarını alıp kulağının arkasına getirdi. Köşedeki DJ, altmış ve yetmişlerden parçalar çalıyordu. Balkonun çeperinde konforlu masa ve sandalyelerden oluşan bir grup gördü. Sam de onların arasında duruyordu. İçlerinde kadınların çoğunlukta olduğu bir küme insanla gülüyor, muhabbet ediyor ve eğleniyordu. Üzerine mavi bir gömlek giymişti ve kolları da yukarı kıvrıktı. Kalabalıktaki kadınlarla karşılaştırıldığında Autumn biraz geleneksel kalmış

sayılabılırdi. Üzerine kaplan desenli ve boyundan bağlı bir elbise giymiş, saçları platin sarısı bir kadın elini Sam'in koluna dolamıştı. İşin garibi Sam de bundan rahatsız olmuş görünmüyordu. Autumn bara doğru dönüp menüye göz attı. Barda bekleyen bir adam, Autumn'a Witch Doctor önerdi ama o, öyle büyük ve iki eliyle tutması gerekecek hantal bir şey almayı düşünmüyordu. Bir mojito söyledi kendine; sonra da barmenin bardağı havaya atıp arkasında eliyle yakalamasını izlemeye koyuldu. Omzunun üzerinden Sam'e doğru baktı. Yanındaki o kadın hâlâ gitmemişti. Bu sefer kalabalıktaki kadınlardan bir başkası gelip Sam'in göğsüne dokundu. Autumn kafasını çevirip omzunda duran gümüş zincirli küçük siyah çantasından bir yirmilik çıkardı. İçki parasını yanında duran adam ödemek istedi ama buna müsaade etmedi Autumn. Adam, hiç de fena sayılmazdı aslında; eğer buraya Sam için gelmemiş olsaydı onunla oturup konuşabilirdi de. Kısa, koyu saçları vardı adamın ve boynu da aynı kardeşi Vince'i anımsatırcasına inceydi.

Adamın içki bardağından çıkan dumanı gösterdi, "Ne var onun içinde öyle?"

"Rom; Hindistan cevizi romu, muz romu ve daha fazla rom. Tadına bakmak ister misin?" diye cevap verdi adam ve kamışı Autumn'a uzattı.

Başını sallayıp güldü Autumn, "Hayır, teşekkürler. İçinde bu kadar fazla rom olan bir içki bana fazla gelir." Elindeki yirmiliği barmene uzattı. Adam tam elini Autumn'ın beline uzatacakken Sam çıkageldi.

“Kim bu dallama?” diye sordu kulağına eğilerek

O kendini kadınlara ellettirirken bir şey olmuyordu da Autumn burada bir adamla yan yana içki içince mi sorun oluyordu yani. “Merhaba Sam.”

“N’apıyorsun burada?”

“İçki içiyorum.”

“Bunu görüyorum.” Sesinde bir belirsizlik okunuyordu.

“Neden bu kadar geciktin?”

Kendisine para üstünü ve mojitosunu uzatan barmene gülümsedi. “Kendime iç çamaşırı alıyordum.”

“Mmm. Nasıl bir iç çamaşırı peki?” dedi Sam meraklı gözlerle.

Bozukluklarını minik çantasına attı ve ardından Sam’e döndü. “Siyah bir tanga.” Burnuna içki kokusu gelmişti. Autumn’ın Sam’de dikkat ettiği bir şey, onun o altılı karın kası ve gösterişli görünümünü bir kenara bırakırsak, çok fazla içki içmiş olmasıydı. En azından o öyle düşünüyordu. Adı çılgın partilerle anılan Idaho Üniversitesi’nde üç yılını geçirmişti ne de olsa, ama burası Vegas’tı. İnsanlar zil zurna sarhoş olana kadar içerlerdi burada.

“Seksi.”

Uzun bir aradan sonra ilk kez seksi hissetmişti Autumn. “Sana sonra gösteririm.” Sam’de dikkatini çeken bir diğer şey de, o tatlı sesi ve daha da tatlı olan ellerini bir tarafa bırakırsak, içmiş olduğu halde sarhoş olduğunu hiç göstermemesiydi. Ne küçük düşürecek bir söz ne de dikkatsizce yapılmış bir hareketi

olmuştu. Ayrıca ne uygunsuz bir davranışı vardı ve ne de içtiği içki kendisine yatakta mani olmuştu. Kondomunu takmayı bile unutmamıştı.

Autumn'ı boynundan öptü ve ardından elinden tuttu; dans pistini yararak hemen kenardaki masaya doğru ilerlediler. Büyük bir Amerikan bayrağının dalgalandığı üst güverteye çıkan büyük merdiveni kullandılar.

Salona geldiklerinde Sam, Autumn'ı Daniel ve Vlad isimli arkadaşlarıyla tanıştırdı. Biri İsveçli diğeri ise Rus'tu. Her ikisi de geniş vücutluydu ve kollarında da güzel kadınlar vardı. Arka planda "Sweet Home Alabama" şarkısı çalıyordu. Çocuklar, yanlarındaki kadınları Autumn'la tanıştırdılar. Vlad'ın son derece boğuk bir aksam vardı. Autumn duyabildiği kadarıyla kadınların isminin Jazzzzzz ve Teeeeeena olduğunu duymuştu ama yine de bundan pek emin değildi.

Daniel'in meraklı ve sorgulayıcı bakışları Autumn'ın üzerinde dolaştı. "Demek Sam'in gol atamamasına neden olan kişi sizsiniz."

Çocuklar striptiz kulübünden çok hoşlanmış gibilerdi. "Tanıştığımız ilk gece, Sam benim bir dansçı olduğumu düşünmüştü." İçkisinden bir yudum aldı ve ardından bardağını masaya bıraktı. "Sanırım hayal kırıklığına uğradı."

"Hayal kırıklığına falan uğradığım yok." Kolunu Autumn'ın beline dolayıp onu kendi yanına çekti.

Daniel'in kaşları düştü. "Sam, sen iyi misin?"

"Evet." Bakışlarını aşağıdaki göz alıcı kente çevirmişti.

Strip'in ve etrafındaki bölgenin o göz kamaştırıcı, ıslıl ıslıl silüeti, çölü yıldızlar gibi parlatmıştı. "Dışarı çıkmak mı istiyorsun?"

Durup şöyle bir Sam'in profiline baktı. Yüzü ve çenesine mavi neon ışığı ve gölge vurmuştu. "Ters giden bir şey mi var?"

Autumn'in beline daha bir sıkı sanıldı. "Bugün ayın on üçü" "Böyle batıl inançların mı var yoksa?"

Çalan "Sweet Home Alabama" şarkısının son sözleri rüzgârla karışıp şehrin üzerinde kaybolup gitti. "Evet" Başını aşağı eğip Autumn'a baktı. "Şu yapılacaklar listende 'limuzinde seks yapmak' da var mı?"

Autumn'ı hafif hafif okşamaya başladı. "Hayır."

"Eklemek ister misin peki?"

Şaka yapıyor olmalıydı. "Limuzin mi aldın?"

"Hı hı." Pantolonunun cebindeki telefonunu alırken Autumn'a bakıp sinsice gülümsedi. "Herkese iyi geceler," deyip elini Autumn'ın sırtına koydu ve bara doğru yürümeye başladılar. Asansörle aşağı inerlerken elini arkasına kaydırды ve Rio'nun dışına çıkıncaya kadar da oradan çekmedi.

Yolun hemen köşesinde bir limuzin duruyordu. Autumn, Sam'in şaka yapmadığını, ciddi olduğunu gördü. Sam, kapıyı açıp bu kocaman araca binmesine yardım etti ve ardından Autumn'ın peşinden kıvrılıp araca binmeden önce durup şoföre bir şeyler söyledi.

Kapı kapandıktan sonra Autumn, "Ne planladığını biliyor mu?" diye sordu. İçerisi biraz karanlıktı. Limuzinde seks yapma konusunda şaka yapmıyor ise de gerçekten kendini buna

hazır hissediyor muydu acaba, işte bunu tam bilmiyordu?

“Muhtemelen.” Sam bir düğmeye dokundu ve hemen ardından da aracın gizlilik camları aşağı indi.

“Ben daha önce böyle, biri izlerken hiç seks yapmadım.” Üstelik Autumn şu an böyle bir şey yapıp yapamayacağı konusunda da tam emin değildi.

“Bizi göremiyor ki.”

“Sahi mi?”

“Öyle olması gerek.” Aracın şoförü radyo kanallarında gezinirken Green Day’in “Boulevard of Broken Dreams” parçasını açıp dinlemeye koyuldu.

Aracın iç tarafı karanlık olsa da Autumn’ın dudaklarını bulmak zor olmamıştı Sam için. Öpüşünde Autumn’ın daha önce hissetmediği bir tür umarsızlık vardı. Sanki bir tür ihtiyaç giderme ve göz doyurmaymış gibi bir şeydi bu. Sanki kendisini bir an önce yiyip bitirmek ister gibi bir şeydi: Limuzine at, ihtiyacını gider gibi yani.

Birkaç gün sonra Vegas’tan ayrılacaktı Autumn; ve tabii Sam de. Onu bir daha görmeyecekti. Vegas’ı böyle limuzinde seks yaparak dolaşmak, eve tek başına gitmeyi düşünmekten kat kat daha iyiydi. Limuzin hızla köşeyi döndü. Radyodan Billy Joe’nun sesi duyuluyordu. Hüzünlü bir yalnızlık şarkısı çalarken, Autumn Sam’in kucağına oturdu ve ellerini de başının iki yanına koydu. Sam’i uzun uzun ve yiyecekmiş gibi öptü. Sam de o sıra ellerini Autumn’ın tangasına sokmuştu. Evet, burası Vegas’tı ve görünen o ki Autumn’ın bir limuzin içinde seks yap-

ma konusunda bir sorunu yok gibiydi.

Sam'in iri elleri kalçasında dolaşmaya başladı. Elbisesi-
ni, beli ve çıplak göğüslerine kadar sıyırdı. Başparmakları sert
meme uçları üzerinde dolaşıyordu. Kulağına eğilip bir şeyler
fısıldadı Autumn'a.

"Seni istiyorum," diye inledi. "Beni uçurmanı istiyorum"
Daha başka şeyler de söyledi tabii; ayıp şeyler. Autumn'a
yapmak istediği şeyler ve bunları ona nasıl yapacağını da anlat-
tı. Autumn'ın kendisine yapmasını istediği türden şeylerden de
bahsetti. Sadece Sam gibi birinin söyleyebileceği türden ayıp
şeylerdi bunlar.

Elini Autumn'ın bacaklarının arasına getirip tangasını
sıyırdı. Ona dokunup, yapacağını söylediği şeyleri bir bir uygu-
lamaya geçirdi. Sonra otele, Autumn'ın odasına geçtiler ve bu
sefer Autumn ona, zevkten inleyip sızlamasına yol açan şeyler
yaptı. Sam'in yüzünde gülücüklerin açmasına yol açan türden
şeyler. Sam, durmaması, devam etmesi için adeta yalvarıyordu
Autumn'a.

Onun böyle mutlu olduğunu görmek güzeldi doğrusu.

Ertesi sabah, kalktığı anda bir başınaydı Autumn. Buna
üzülse mi sevinse mi bilemedi ilk başta. Yorganı üzerine çekip
uyumasına kaldığı yerden devam etti. Öğle üzeri, Sam odayı
arayıp saat altıda otelin lobisinde buluşacaklarını ve ayağına da
oyle Tokyo terlikler değil de rahat bir şeyler giymesini söyledi.
Sam'in ne işler çevirdiğini merak etmişti doğrusu. Ve buluşma
zamanı gelip çatığındaysa üzerine kot bir etek, beyaz kısa ve

kolsuz bir bluz giymiş, ayaklarına da deri sandaletler geçirmişti. Sam de üzerine kot pantolon, Clint Eastwood tişörtü giymişti. Buluşup bir Çin restoranına gitmişler, yemek yiyip Tsingtao' içmişlerdi.

"Şu senin yapılacaklar listesinde eksik kalan bir şey var mı?" diye sordu Sam, ardından birasını kafasına dikti.

"Cook. Listede olanların daha yarısını bile yapmadım." Autumn listeyi gösterdi ona.

"Evet." Güldü Sam. Birasını masaya koydu. "Çok affedersin."

"Hiç öyle görünmüyorsun ama."

Omuzlarını silkti. "Bana bunun için teşekkür etmelisin. Listendekiler çok berbat."

Duyduğu şey karşısında şaşırdı Autumn. "Hayır, hiç de öyle değil."

"Ben hayatımda böylesine berbat bir liste görmedim. Sanki eline bir Frommer* kitabı almış da görmek istediğin şeyleri işaretlemiş gibisin."

Autumn kollarını öne getirip bağladı. "Fodor'un* internet sitesi diyelim."

"Aynı şey. Bir kere listende ben yokum ve limuzinde seks yapmak da yok. Hey, aklını kaçırdın sen, burası Vegas! Listende bir tane striptiz kulübü bile yok, erkek striptiz kulüplerinden bahsediyorum tabii ki. Eğer yeteri kadar tanımamış ol-

5 Çin'in marka bazında ikinci en büyük birası. (ç.n.)

6 Amerikada en çok satan seyahat rehberlerinden biri. (ç.n.)

7 İngilizcede seyahat ve turizm yayıncılığı yapan dünyanın en büyük yayıncısı ve üreticisi. Aynı zamanda bu türden kitapların ilk üretici. (ç.n.)

saydım senin bir rahibe olduğunu düşünürdüm.”

Autumn, rahatsız olmuşçasına burnunu kıristirdi. “Ne yalan söyleyeyim, içimde öyle erkekleri çükleri dışarıda dans ederken seyretme isteği hiç yok.”

Sam gözlerini kırptı. “Az önce senin ‘çük’ dediğine inanmıyorum.”

Hiç orali olmadı Autumn, etrafta kendilerini dinleyen birtleri var mı diye kafasını kaldırıp şöyle bir restoranın içini taradı. “Erkeklerin taşaklarının öyle başımın üzerinde uçuşmasından pek hoşlanmıyorum, dahası eğer tutup da bunlardan biri... penisini... omzuma koyacak olsa iyice şalterlerim atar.”

Sam başını geriye eğip bir kahkaha attı. Uzun ve gürültülü, üstelik herkesin dikkatini çekebilecek cinsten bir kahkaha. Hiç ses etmedi Autumn. Öylece baktı Sam’e hatta bu, hoşuna da gitmişti.

“Senin, geçen gece limuzinde o üzerime atlayan kız olduğuna inanmıyorum. Geçen gece taşaklarım öyle tepende gezinirken hiç şikâyet etmiyordun.”

Autumn gülmemek için kendini zor tutmuş, dudağının kenarını ısırmıştı.

Sam, oturduğu yerden hafifçe kalkıp arka cebinden iki bilet çıkardı ve Autumn’a uzattı.

Gördükleri karşısında Autumn’ın ağzı açık kalmıştı. “Cher mi?” Gözlerini Sam’e çevirdi. “Biletleri nasıl buldun?”

“Ben işimi bilirim.”

“Benimle Cher’e gelecek misin?”

“Bu yüzden iki bilet aldım ya.”

Cher'den pek hazzetmezdi Sam. “Ama sen öyle oraya hatun götürmek için gelmeyeceksin herhalde?”

“Doğru.”

“Cher'den hoşlanmıyorsun.”

Güldü Sam, “Ben senden hoşlanıyorum.”

Oh hayır. Şimdi başı beladaydı işte; hem de büyük bir belada. O bela ki altın sarısı saçları ve mavi gözleriyle yüzüne bakıp gülümsüyordu kendisine. Boğazı kasıldı ve bir an için nefessiz kaldığını hissetti. Kalbi göğsünde genişliyor, büyüyor gibiydi; eğer bu şey devam etseydi kalbi patlayabilirdi de. Tam orada Beijing Noodle No. 9 adlı restoranda. Gözleri sulanmaya başladı. Bu, bu, çok kötüydü. O ilk geceden itibaren, Sam'in uzak durulması gereken biri olduğunu biliyordu.

Sadece kendisini bu kadar etkileyebileceğini ve ona bu kadar bağlanabileceğini düşünmemişti, o kadar.

“Ağlama, bu sadece Cher konseri, üstelik koltuklar da sahneye en uzakta kalan yerde. Çok büyütülecek bir şey yok anlayacağın.”

Hayır, büyütülecek bir şeydi bu, hem de çok. Güçlkle yutkundu, göğsünde düğümlenen o yumruyu zorlukla geçirdi içinden. Cher falan öyle umurunda değildi. Sadece gitmek istiyordu o konsere, çünkü Cher Vegas'a kadar gelmişti ve bu onun veda turnesiydi. Gözlerinin yaşını sildi. “Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.” Ve bir şey söyleyemedi de. Bunu çok iyi biliyor olmasına rağmen Sam'e dair çekinceli hisler besliyordu. Bu şey

aptalca, atak ve bir o kadar da gerçektir. Gerçektir, ancak aynı şeyleri Sam de hissetmiş miydi, işte onu bilmiyordu.

Konser boyunca, kolunu onunkine doladı, birlikte ısı ısı parlayan görkemli sahne şovunu ve Cher'in kostüm gösterisini izlediler. Beklediğinden de güzeldi konser, lakin Sam homurdanmaya başlayınca biraz erken ayrılmak zorunda kaldılar Kumarhaneye gidip 21 oyunu, barbut ve rulet oynadılar; aslında daha çok Sam oynadı, o izledi. Saat sabahın birine kadar bedava içki içtiler. Autumn kendini halsiz hissetmeye başlamıştı, kafası da içkiden dolayı biraz güzeldi. Şaka olsun diye Sam'e Cher tişörtü aldı. Alıp üzerine giydikten sonra da birlikte yerlere yatarak gülmeye başladılar.

Sam, bir Elvis taklitçisi bulmaları gerektiğini söylediğinde Autumn bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. Hem yapılacaklar listesinde "Elvis taklitçisi" de vardı, ama ne yazık ki şu sıralar uyanık olan tek Elvis taklitçisi Viva Las Vegas Düğün Salonu'ndaydı.

Autumn hiçbir zaman salona nasıl geldikleri ya da içeri girip Elvis'i izlemeyi kimin akıl ettiği konusunda emin olmamıştı, fakat açık olan bir şey vardı ki salonun dışında durup markize ve en son evlenenlerin tabelada yanıp sönen isimlerine bakmış olmalarıydı. Örneğin büyük turuncu harflerle tabelada şunlar yazıyordu: *Donna ve Doug, az önce evlendiler.*

"Evlenmeliyiz biz de."

Sam'e baktı. Yüzünde o turuncu ışıklar yanıp sönüyor. Sarı saçlarında akkor halinde parlıyordu. "Dalga mı geçiriyorsun

sen?” diye sordu Autumn.

Sam, “Yoo, sadece içimden geleni söyledim,” diye cevap verdi.

Autumn’ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Midesinde de adını koyamadığı bir iç bulantısı belirmişti. “Sam...” Güçlkle konuşmaya çalışıyordu. “Ben düşünmüyorum...”

“Düşünme.” Autumn’ı tutup kendine doğru çekti ve bir anda dudaklarına yapıştı. Nefes aldırılmaz bir şekilde öpüyordu Autumn’ı. Sam’i sevmişti, öyle ya da böyle âşık oluvermişti ona işte. Dahası ondan ayrılmamak, hep birlikte olmak da istiyordu. Belki de kaderiydi bu. İlk görüşte aşk...

Kendini geri çekti Sam. Dudakları ıslanmıştı. Düşürdüğü göz kapaklarının altından ona baktı. “Evet de.”

“Evet.”

Autumn’a gülümsedi ve bir saat içinde de karı koca oldular. Hound Dog Special⁸ bedelini Sam ödemişti. Bunun tam da Sam’e uygun bir şey olduğunu önceden tahmin etmeliydi. O gece Hound Dog Special, içerisinde dört samimi düğün fotoğrafı, güller ve pelüş bir Hound Dog hatırasının bulunduğu bir şey demekti. Dışarı çıktıklarında adlarının neon ışıklı tabelada yanıp sönüşünü izlediler. Parmaklarına yüzük takmamışlardı, onun yerine vücutlarına birbirlerinin isimlerini dövme yaptırıldılar. Otel odasına vardıklarında güneşin ilk ışıkları beliriyordu

⁸ Viva Las Vegas Düğün Salonu’nda bir Elvis taklitçisinin çıkıp şarkı söylemesi, gösteri yapması vs. Bu şovun ismi, “Hound Dog Special” diye adlandırılır. (ç.n.)

gökyüzünde. Kendilerine bir oda servisi söyledikten sonra se-
vişmeye geçtiler. Sam bu sefer kondom takma gereği duyma-
mıştı. Bu seferkini Autumn vücudunun her yerinde ve yüreğin-
de hissetmişti.

Gözlerini açtığında saat öğleyi geçiyordu. Odadaki Ho-
und Dog'u saymazsak kimseler yoktu yanında. Sam de yoktu
ortalarda. Aldırmadı pek, nasıl olsa birazdan gelir diye düşün-
dü; her zaman yaptığı gibi. Hem daha dün gece evlenmemişler
miydi? Bundan sonra hep birlikte olacaklarına söz vermemişler
miydi? Pure'daki o ilk geceden beri peşini bırakmamıştı ve bir-
birlerine bağlılık yemini etmemişler miydi? Bunları düşünerek
gülümsedi Autumn. Her ne kadar dün geceki düğün biraz acele-
ye getirildiyse de bundan pişmanlık duymuyordu.

Saat üçe gelmişti. Merakı artmaya başladı. Dört oldu-
ğundaysa acaba başına bir şey mi geldi diye daha fazla telaşlan-
dı. Elinde Sam'e ait bir cep numarası falan yoktu. Derhal resep-
siyonu arayıp odasına bağlamalarını söyledi. Resepsiyondaki
kişi Autumn'a, Sam'in arkadaşlarıyla beraber otelden check out
yaptırdıklarını söyledi.

Check out mu? Çar çabuk Tokyo terliklerini ayağına ge-
çirdi ve oda anahtarını yanına alarak Sam'in süit odasına koştur-
du. İçeride, yatakları değiştiren ve yerleri temizleyen kadınları
saymazsak kimsecikler yoktu; ne bir valiz ne de Sam'in kendisi.
Muhtemelen kendi odasına gelmek için check out yaptırmıştı,
peki ama neredeydi şimdi?

Günün geri kalan zamanını -ve geceyi de tabii- odasında

Sam'ı beklemekle geçirdi. Kapısının önünden geçen her kişide kalbi durmuştu. Ama bunlardan hiçbiri Sam değildi. Nasıl olur da tek kelime dahi etmeden kendisini böyle terk edebilirdi, bir türlü aklı almıyordu. Kafası iyice karışmıştı. Nerelere kaybolmuştu bu adam? Dün akşam çekilen fotoğraflarına baktı. Elvis taklitçisinin arkasında ne de sevimli görünüyordlardı öyle. Her birine baktı, baktı ve Sam'in geri geleceğini söyleyip durdu kendi kendine. Gelmeliydi. Gelmeliydi, zira evliydliler artık.

Beklemeye devam ediyor, endişeleniyor ve televizyondaki kaza haberlerine bakıyordu meraklı gözlerle. Geleceğine dair içindeki inancı solmamıştı. Beklemek için bir gününü daha ayırdı, ne var ki Sam bir telefon bile etmemişti. Sonraki gün Sam'in gelmeyeceği artık netlik kazanmıştı. Autumn da daha fazla durmanın bir anlamı olmadığını düşünerek, küçük bir uçağa binip Helena'ya uçtu.

Birkaç saat sonra eve varmıştı. Bütün hisleri çekilip alınmış, kırık ve darmadağın olmuş bir haldeydi. Tüm bu yaşadıkları gerçek miydi? Evet, gerçektir. Yaşadığı tüm o şeyler, yüreğindeki o sızı, hepsi gerçektir.

Evlilik cüzdanları gerçektir. Sam başını döndürmüş, büyülemiş; kalbini kırmış ve onu nefes dahi alamaz bir hale sokmuştu. Ne yapmalıydı şimdi Autumn? Sam'le evlenmişti, ama o arkasına bile bakmadan çekip gitmiş onu otel odasına bir başına bırakmış, terk etmişti. Acaba Seattle'a gidip konuşsa mıydı onunla, bilmiyordu. Muhtemelen Sam'i bulmak çok zor olmayacaktı. Ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Kafası çok

karışıkı.

İki hafta sonra Sam'den haber geldi. Arayan avukatıydı ve kocasının boşanma talebinde bulunduğunu bildiriyordu. Başından kaynar sular dökülmüştü o anda Autumn'ın. Kalbi parçalanmış, tuzla buza dönmüştü.

Bir ay sonra, Autumn Sam'in avukatını arayıp hamile olduğunu söyledi. Çok korkuyordu. Yalnız hissediyordu kendisini. Sam'in en azından bu durum karşısında yanında olmasını beklemişti. En azından gelip Autumn'ın ve çocuğunun yanında olabilirdi. Autumn'ın elinden tutup yalnız olmadığını hissettebilirdi ona. Bunun yerine Sam babalık testi talebinde bulunmuştu.

Autumn Sam'i uzun bir aradan sonra ilk kez Conner'ı kollarına bıraktığı zaman görmüştü. Burnunun üzerinde yara bandı vardı ve bir gözü de morarmıştı. Onu karşısında gördüğü o an kalbi sıkışmış ve konuşamamıştı. Autumn'a sanki onu hiç tanıymıyormuşçasına bakıyordu. O anda Autumn'ın Sam için taşıdığı sevgi büyük bir nefrete dönüştü. Orada avukatının ofisindeyken gözüne yumruk atan kişinin kendisi olmasını öyle çok istemişti ki; kucığında Conner olmasaydı belki de yapardı bunu.

Önündeki not defterini kapatıp oturduğu sandalyesinden kalktı. Artık hiçbir şey hissetmiyordu. Kendi ofisinden çıkıp üst kata giderken içini bir huzur kapladı. Hayat güzeldi. Oğlu Conner hemen salonun karşısındaki odasında uyuyordu. İşinde başarılı bir kadındı ve artık Sam'den nefret etmiyordu. Onun her zaman böyle kendisini deli edecek şeyler yapacağı konusunda

en ufak bir şüphesi yoktu. Bencil birinin tekiydi Sam, kendisine mani olamıyordu; ama yine de ondan nefret etmedi. Sam oda-ya girdiğinde ne yüreği sızlamış ne de başı patlayacakmış gibi olmuştu. O akşam kapıyı açıp Sam'i kollarında oğlu Conner ile gördüğünde oğlunun sağ salim eve gelmiş olmasından dolayı rahatlamıştı.

Artık öyle ani tepkiler vermekten çok uzaktı. Geride kalmıştı bütün bunlar. Sam için eskisi gibi bir şey hissetmiyordu artık

Hem de hiç.

Sekizinci Bölüm

Cadılar Bayramı'nda Beklenmeyen Bir Misafir

Sam, Joe Louis Arena'sının tüneline durmuş buza vurmaya bekliyordu. Detroit'te oynamayı hiç sevmiyordu. Şu leş gibi kokan ahtapotlardan nefret ediyordu.

Logan Dumont'un arkasında ve Blake Conte un önünde duruyordu. Takımın kaptanı Walker Brooks, Kızıl Kanatlar taraftarlarının yuhalamaları arasında buza vurarak oyunu başlatı. Sam, bu tür yuhalamaları her zaman eğlenceli bulurdu. Bir hışım la sahaya çıkmış ve eldivenini kolunun altına koyarak buzun üzerinde buraların fatihi benim edasında salınıp durmuştu. Hınca hınç dolu koltuklara bakıp gülümsedi. Her ne kadar Joe Louis'de oynamaktan nefret etse de hokey onun vazgeçemediği bir tutkusuydu. Bir haftayı aşkın bir süredir yollardaydı ve bitkin düşmüştü, üstelik yolculuktan olsa gerek kendisini hiç iyi hissetmiyordu; ama disk yere düşer düşmez tüm bu şeyleri bir çırpıda unutuverdi. Mavi çizginin arkasında, insanları ajite et-

mek ve gözünü korkutmak için vücudunu kullanarak yuhalayan taraftarlara kendini gösteriyordu. Atış koridoruna yaklaştı. Çapraz kontrol yapmak ve kroşe vurmak için dört dakika boyunca ceza sahasında kaldı. İkincisi tam bir saçmalıktı. Zetterberg'in Sam'in sopasına dolaşması kendisinin suçu değildi. Oyunu adamakıllı oynayabilmesi için İsveç'e gidip bu işi öğrenmesi iyi olurdu.

“İbne göt seni.”

Hakemler ara ara hır gür çıkarıp salakça penaltılar verdiler ama Sam'in oyunu böyle oynadığını hepsi çok iyi biliyordu. İş yapmanın bir maliyetiydi bu. Chinooks takımı -o gece Kızıl Kanatlar'a karşı kazandıkları gibi- maçı kazandığında kimse onlara hır gür çıkaramazdı. Maaşını -ki bugünlerde, üzerinde bol sıfırları olan büyük bir meblağa ulaşmıştı- sert vuruşlar yaparak, gol fırsatlarını engelleyerek ve kanat oyuncularına top atarak alıyordu. Ligdeki en sert tokatlardan ve en sert sağ kroşelerden birini almıştı yüzüne yinc. Zamanın büyük bölümünü insanları korkutmak ve kendini belli etmek, rakibinde kuşku uyandırmak ve de kuralları ihlal etmek için kullanırdı. Ama kimi belli bir amaç için sadece hır gür çıksın diye hır gür çıkartırdı. Kimi zaman zıt gittiği de olurdu, zira bundan çok hoşlanırdı.

Andre'nin yaptığı kadar mücadele ettiği anlamına gelmiyordu bu elbette ama Mark Bressler'in mütemadiyen değindiği gibi Andre, takımın deyim yerindeyse kiralık katiliydi ve kavga çıkarmak onun esas işiydi.

Detroit maçından sonra Sam ve Chinooks'un diğer oyun-

cuları, takımın uçağına binip eve döndü. Seattle'da Phoenix, Nashville ve Pittsburgh'e gitmeden önce bir hafta kaldı. Kenteyken zamanını işi, oğlu Conner ve birkaç kız arkadaşı arasında böldü. Ama uçağına binip Phoenix'e doğru yola çıktığında, bu, sandığı gibi arkadaşları değildi. Bir hafta sonra Pittsburgh'e ayak bastığında da benzer şekilde sebep, kız arkadaşları değildi. Oğlunu, telefonda defalarca konuşmuş olmasına rağmen özlemişti, hem de çok. Eskiden, hep Conner'i arardı yolda olduğunu söylemek için. Onu yine özlerdi ama bu sefer başkaydı. Son zamanlarda oğluyla daha fazla vakit geçirmiş olması, o komık tak tak fikrasiını, yaptığı resimlerini özlemesine neden olmuştu. Onun, her şey hakkında soru sormasını özlemişti. Ona sarılmayı, onu kucaklamayı özlemişti.

O gece, Penguenler'e karşı olan maç çok kötü başlamış ve başladığı gibi de devam etmişti. O ilk şaibeli diskin düşüşüyle birlikte her şey ama her şey ters gitmişti. Pittsburgh ilk yarıda oyuna hâkim görünüyordu ve seksen yedi numaralı oyuncu Sidney Crosby iyice gaza gelmişti. Nova Scotia'dan bir çocuk hem bir gol attı hem de diski Sam'in önünden alıp bir asist yapmıştı. Sinirinden çıldırmak üzereydi. Bir misilleme yapma düşüncesiyle çifte penaltı elde etmek için geçip ceza sahasında bekledi. Ama o sırada Penguenler gol atıp maçı dört üç kazanmışlardı.

O gece Sam uçağına binmiş ve iPod'unu açıp kulağına kulaklıklarını takmıştı. Sadece bu geceki maçı unutmak istiyordu. Diski elinden nasıl kaptırdığını ya da penaltıları nasıl kaçırdığını düşünmek istemiyordu. Gerçekten de hiçbir şey düşünmek

istemiyordu. Yaşamı böyle daha güzeldi.

Ama kız kardeşi Ella hep aklıdaydı -olması gerekenden de fazla. Bu belki de oğlu Conner'la daha fazla vakit geçirmek için çaba harcamasıyla, onun için kendini daha fazla sorumlu hissetmesiyle alakalıydı. Bu sorumluluğun ağırlığı onu çok korkutuyordu. Bu şey yeni değildi tabii. Sadece bu kadar uzun bir süre taşıdığı bir şey değildi, o kadar.

Babasının ölümünden sonra, ailenin tüm sorumluluğu omuzlarına binmişti. Başında annesi ve kız kardeşi Ella bulunuyordu. Bu elbette sadece parasal olarak düşünülemezdi. İşini ciddi ya da en azından bir çocuğun yapabileceği derecede ciddiye almıştı. Annesi işini bilen, güçlü ve becerikli bir kadındı ki hâlâ da öyledir ama Ella... Babası olmadan yapamazdı o. Onsuz hiçbir şeydi ve adeta kaybolmuştu. Sam, babasının boşluğunu kardeşi için doldurmaya çalıştı. Ona gözü gibi baktı ve başına kötü bir şey gelmemesi için azami çaba sarf etti. Zamanı el verdiği müddetçe alıp onu lunaparklara götürdü. Yaz boyunca, ona sürekli göz kulak oldu, bir gölge gibi yanından hiç ayrılmadı. Ve okul zamanı başladığındaysa ev ödevlerini yapıp yapmadığını, doğru arkadaşlarla gezip gezmediğini kontrol etti hep.

On dokuzuna geldiğinde, asker seçmelerinin ilk turunda seçilmiş ve evden yaklaşık beş yüz mil uzağa Edmonton'a gitmişti. Uzakta olsa da yapabildiği kadar evi ziyaret ediyor, kız kardeşi Ella ile neredeyse her gün telefonda görüşüyordu. Ella on altısına geldiğinde Sam ona bir araba almış ve liseden mezun olduğundaysa beraber Cancún'a kutlamaya gitmişlerdi. O yaz

Sam, Maple Leafs'a transfer olmuş ve Ella da onunla beraber Toronto'ya taşınmıştı. Orada York Üniversitesi'ne devam etmiş ve lisans derecesiyle mezun olmuştu. Kardeşi Ella'yla gurur duyuyordu Sam. Güzel, akıllı ve espritüel bir kızdı, üstelik geleceği de çok parlak görünüyordu.

Gel gör ki o Ivan'la tanıştıktan sonra değişti Ella. Çık-maya başlamalarından kısa süre sonra Ella içine kapanık, so-murtkan ve ketum bir insana dönüşmüştü. Yüzündeki o çürük izini ilk gördüğünde gidip Ivan'ı çalıştığı inşaat işinde yaka-lamış ve bir güzel pataklamıştı. Eğer kız kardeşinin yüzünde başka bir çürük izi daha görececek olursa onu öldüreceğini söy-lemişti. Bu şeyden sonra kız kardeşini çok ama çok nadir görür olmuştu. Ama ilişkilerinin başlamasından bir buçuk yıl sonra Ella sonunda onu terk etmişti. Sam de kız kardeşini alıp eve, Regina'ya götürmüştü. Annesinden çok fazla uzak sayılma-yan bir yerde küçük bir apartman dairesinde yaşamaya başladı Sam'in artık içi rahatı ve kendini mutlu hissediyordu. Ella eski arkadaşlarıyla tekrardan bir araya gelmiş ve zaman içinde de kendine gelmiş, iyileşmişti. Onu en son gördüğünde, o kocaman mavi gözlerinden yaşlı, mutlu, yerinde duramayan o hayat dolu Ella fışkırıyordu dışarıya.

Hayatını sonsuza dek değiştirecek o telefonu aldığında Toronto'da evindeydi Sam. Günlerden 13 Haziran'dı. Az önce birkaç arkadaşıyla beraber golf oynamaktan gelmiş ve evin yemek masasına kurulup sandviç ve patates cipsi yemekteydi. Annesi arayıp Ella'nın ölüm haberini verdiğinde yediği yemek

boğazında kalmıştı. O Ivan denilen adam Ella'yı bulmak için Kanada boyunca seyahat etmiş ve Ella kendisiyle gelmek istemeyince de kurşunları ilk önce ona sonra da kendi kafasına sıkmıştı. O güzel, akıllı Ella kafasına yediği o kurşunla ölmüştü şimdi. Tüm bu olanların tek bir trajedisi -tabii ki de en büyüğü değil- Ivan'ın da ölmüş olmasıydı, zira kafasına kurşunu sıkmasaydı bunu Sam seve seve yapmaya hazırdı zaten.

Kız kardeşi ölmüştü ve artık ona yardım edemeyecekti. Kendisine o en fazla ihtiyacı olduğu zamanda yanında olamamıştı. Ailenin tek erkeğiymiş Sam ve kız kardeşini hayatta tutamamış, bunu başaramamıştı.

Ella'nın ölümünün ardından geçen o birkaç yıl tam anlamıyla bir kâbustu. Kendini içkiye vurmuş ve tam anlamıyla bir özyıkım yaşamıştı. Böyle bir çöküş halinden tek çıkışı, onu hayata yeniden döndüren tek şey hokey olmuştu. Sonuna kadar mücadele etmek. Mücadelesine karşı kaymaya kalkışan kim olursa tüm hırsını ondan çıkarmak. Hokey haricinde, kendisi dışındaki herkese karşı sorumluluk almayı gerektirecek her şeyden elini çekiyordu.

Autumn'la Ella'nın ölümünün yıldönümünde evlenmişti. Tam bir dibe vurmuş yani. Öyle bir dibe vurmuş ki, kendini, kardeşinin geride bıraktığı koca bir boşluğa düşmüş hissediyordu. Hiçbir şey bu boşluğu dolduramadı, belki Vegas'ta geçirdiği o birkaç gün bu boşluğu doldurmayı denemişti fakat yapamamış. yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Gerek içki gerekse de seks. bu iki şeyde de ölçüyü fena halde kaçırmıştı. O zamanı bütünüyle

anımsamıyordu, ama şunu çok iyi biliyordu ki, bu birkaç kısa gün boyunca kendini o kadar da kötü hissetmemişti. İçindeki boşluğu, koyu yeşil gözlü ve kızıl saçları olan bir kızla doldurmuştu, ya da öyle zannetmişti. Bu kızda bir şey vardı, kendini ona iten ve peşinden gitmesine neden olan bir şey. Sanki gelip de kendini o içine düştüğü durumdan kurtaracakmış gibi bir duyguydu içindeki. Sonra bir de baktı ki evlenmiş ve üzerinde de akşamdan kalma bir sarhoşluk var.

Bu günlerde, içindeki o boşluğu doldurmak için artık ne içkiye ne de karşısına rasgele çıkan öyle tek gecelik kadınlara ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Buna karşılık o boşluk hâlâ orada, yerinde duruyordu; bir yere kaybolmamıştı. Hiçbir şey ama hiçbir şey kardeşinin yerini tutamazdı. O, ailenin her zaman eksik bir parçası olarak kalacaktı. Sam de artık kendine zarar veren, öz yıkımcı biri olmaktan vazgeçmişti. Hayatında ki kadınlar tek gecelik kadınlar değildi. Artık ne pist kızları ne hokey oyuncularıyla çıkan kızlar, ne de kısa süreli ilişkiler vardı. Hayatının bu parçasını her zaman oğluyla olan birlikteliğinden ayrı tutuyor, buna bilhassa özen gösteriyordu. En azından Conner'ın, kendisine bikinili mankenlerle bira içerken çekilmiş o malum fotoğraftan bahsettiği andan itibaren. Conner artık Sam'in yaşamından etkilenebilecek yaş ve olgunluğa erişmişti, babasının kendisi için değil de başkaları için zaman ayırdığını bilecek kadar büyümüştü.

Conner'ın annesiyle daha güvende olduğunu düşünmüştü hep. Öyle ki, Autumn, oğluna bakma konusunda Sam'in

yapabileceğinden daha fazlasını yapardı; ama yine de Conner babası olmadan yapamıyordu. Öyle hafta sonu tatillerinde değil, sürekli yanı başında olacak bir babaya ihtiyaç duyuyordu.

Uçağın motoru Seattle'a alçalırken yavaşlamıştı. Saat sabaha karşı 03:00'tü ve günlerden de cumartesiydi. Sam sabahın ışıklarına bakmaya daldı. Şöyle eve gidip bir on saat deliksiz bir uyku çekmek istiyordu. Ardından arkadaşlardan birkaçı merkezde buluşup Cadılar Bayramı yarışmasına hakemlik edeceklerdi. Conner'la daha önce konuştuğunda oğlunun bir hokey oyuncusu gibi giyinmeye karar verdiğini öğrenmişti. Babası gibi bir Chinooks oyuncusu olacaktı. Conner'ı, öyle üzerinde Sam'in forma numarası olan bir kazak giyerken görmeye aldırış ettiği yoktu ama Cadılar Bayramı onun tatiliydi ve Autumn da bu tatil ziyaretlerine çok önem verir, üzerinde titizlikle dururdu. Normalde ortaya çıkıp göze görünmesi ve Autumn'ın gazabına uğraması ihtimali de vardı ama o maçtan sonra Conner'ı eve bıraktığı gecedan beri Autumn'la iyi geçiniyordu. Öte yandan bu *iyi geçinme* biraz abartılı gibi de görünüyordu. Normalde Natalie'nin yapması gereken bir şeyi yapmış ve Conner'ı birkaç kez eve bırakmıştı. Bu esnada Autumn'la gayet medeni bir şekilde, üstelik hayalarını saklama, kapatma gereği duymadan anlaşılmışlar, konuşmuşlardı. Telefonla haber vermeden Conner'ı eve geç götürmediği sürece bir sorun yok gibiydi. Yani kasıkları güvendeydi.

Conner'ı Cadılar Bayramı'ndan sonraki gün görecekti. Belki onu alıp şehrin merkezindeki o atari salonuna götürecekti.

ı yine. Oğluyla daha fazla vakit geçirmeyi önemsiyordu fakat onun üzerine bu kadar düşmek de Sam için yapacağı şeylerden içerisi sürtük Pamuk Prensesler ve yaramaz hemşireler ile dolu bir bara gıdip takılmak gibi örneğin- vazgeçeceği anlamına gelmiyordu tabii.

“Vince?”

“Efendim?”

O karanlık Cadılar Bayramı gecesini Autumn, Conner'ın fener kabaklarının titrek ışığı ile evlerinden hemen birkaç blok ötedeki komşularının kapılarına vururkenki koşuşturmalarını izleyerek geçirdi. Bir elinde şeker çantası, üzerinde ise Chino-oks takımının bir forması vardı. “Benim bir erkeksavar olduğumu düşünüyor musun?”

“Ne?” Vince gözlerini Autumn'a dıktı. “Bu ne demek şimdi?”

“Birkaç hafta önce Shiloh bana, sanki üzerime erkeksavar sıkışım gibi davrandığımı söyledi de.”

Conner onlara doğru koşmaya başladı. Gözünün etrafına çizmiş olduğu o morluk birazcık etrafına bulaşmıştı ama yandaşındaki o kırmızı yara izi hâlâ duruyordu. “Birkaç inek yakaladım.”

Ne güzel. Aferin sana. Hemen yan taraftaki eve yürümeye başladılar. Vince, “Bakma sen Shiloh a. Şakasına söylemiştir sana onu. Hem o sen gibi değil,” dedi.

“Ne demek bu şimdi?” Conner, üzeri örümcek ağlarıyla

süslü bir başka evin kapısına geldi.

“Yani sen hem bir anne hem de bir iş kadınısın. Tam bu şeyler için biçilmiş bir kaftansın sen.”

“Evet, ama ben erkeklerin beni çekici bulduklarını düşünmek istiyorum. Öyle ki, ben yalnızca bir anne ve iş kadını değil bunlardan da öte biriyim.”

Kolunu omzuna attı. “Sen güzel bir kadınsın. Eğer hayatında bir erkek olsun istiyorsan bunu hiç şüphe yok yaparsın.”

Autumn ve Vince hep böyle yakın olmuşlardı, hatta Vince uzaklardayken bile. Ama yine de Vince onun abisiydi ve hevesini kırmamak için ara sıra yalan da söyleyebilirdi. “Sahiden öyle mi düşünüyorsun?”

“Elbette, ama sen sen ol sakın olan erkek arkadaş edineceğim diye barlarda takılma. Bu işe yaramaz. Daha önce yaptıklarını anımsarsan ne demek istediğimi anlarsın.”

Buna gülme ile karşılık verdi Autumn. “Doğru.” Köşeyi döndüler. Yarım blok geçer geçmez Autumn hemen evinin garajını sokağa bağlayan yolun üzerinde Vince’in Harley’inin yanına park etmiş kırmızı bir araç gördü.

“Babam gelmiş.” Conner elindeki şeker çantasını bir elinden öbürüne ata ata yürüyordu.

“Evet.” Vince kolunu yanına düşürdü.

Bu Sam’in günü değildi. Neden buraya gelmişti ki? “Conner koşturma,” diye bağırdı Autumn arkasından, Conner kaldırımın üzerinde hızla koşmaya başlayınca. Sokak lambalarının aydınlatığı yolda koşuyordu ve ardından da gülen yüzü

korkuluklar ve fener kabaklarıyla doldurulmuş bahçeden içeri girdi.

Yanında yürürken Vince kendi kendine Autumn'ın duymayacağı -zaten duymaması onun yararına olurdu- şekilde söylenip durdu. Ardından, "Bu kaz kafalı ne arıyor burada?" diye sordu.

"Bir bilsem. Sanırım şehrin dışındaydı."

Verandanın alt basamağında oturan Sam, evin gölgeleri arasında ayağa kalktı. Conner babasının yanına ulaşır ulaşmaz onun koyu yün ceketinin içine girip gözlerden kayboldu. Yine telefon etmeden gelmişti. Tam bir Sam'lik durumdu işte.

"Sakın ani bir dönüşle yılın babası olmaya karar vermiş olmasın?"

"Muhtemelen öyle bir şey ama bu böyle sürmeyecek." Başını salladı Autumn. Saçındaki atkuyruğu kısa gemici palto-sunun omuzlarına sürttü. Sam'e doğru yaklaşırlarken Vince'in ayak sesleri ağırlaşmış ve ağır bir hal almıştı. "Sakın bak; bir şey yapmayacağına dair söz ver bana."

Deri askeri ceketinin dikişleri patlıyordu adeta. Sanki Incredible Hulk gibi kasları şişiyor, üzerindeki kıyafeti patlatıyordu. Vince iyi kalpli, sevgi dolu bir dayıydı. Sevdiklerine karşı hassas ve koruyucuydu, ne var ki sınırlarına bazen hâkim olamıyordu. Ayrıca birine -hatta belki Autumn'a bile- nefret besledi mi uzun süre içinde kalırdı. Hatta anneleri son derece dinine düşkün bir insan olmuş olmasına ve "Bağışla ve unut" düsturunu onlara öğütlemesine rağmen bu böyleydi. Autumn an-

nesinin öğrettiklerine rağmen yine de Sam'i bağışladığını söyleyememişti. Bu elbette Sam'in bir gün çıkıp da "bağışla beni" demediği için değildi. Sam, bu zamana kadar hiç ama hiç özür dilememişti. Autumn bunu asla bağışlayamazdı. Bu imkânsız bir şeydi. Bu kaldıramayacağı bir şeydi. Sanki her şeyi bırakmış ve umursamıyormuş gibi, sanki geçmişte hiçbir şey yaşamamış gibi bir şeydi bu.

Vince'le birlikte eve yaklaşırken Sam ile kardeşi arasındaki tansiyon kendisini de huzursuz etmişti. "Uslu dur," dedi Vince'e yavaşça. Sam'in karşısına geçip yüzüne doğru baktı. Evden gelen ışık alnını, burnundaki hafif kıvrımı ve dudaklarını aydınlatmıştı. "Şehirde olduğunu biliyordum."

"Şehirdeydim "

Çok belli oluyor. "Bana geleceğini biliyordum."

"Bundan yarım saat önceye kadar ben de haberdar değildim." Çenesi hafiften sallandı Sam'in. "Vince."

"Sam."

"Seninle bir dakika konuşabilir miyiz?" dedi Sam, gözlerini Vince'e dikmiş bakarken.

"Benimle mi?"

"Hayır, ağabeyinle."

Autumn bu durumdan biraz korkmuştu. Vince'in kolunu yakaladı. "Sakin vurma ona."

Vince, Autumn'ın parmaklarını ceketinin üzerinden aldı. "Merak etme, ilk vuran ben olmayacağım."

Sam gülmeye başladı. "Bana vurmaya fırsat bile bul-

mayacaksın seni balıkadım." Yürüyerek yanlarından geçip yolumun sonuna geldi. Yaşlı bir meşe ağacının zifiri karanlık gölgesinde durdu.

Bu şeye Vince de güldü ama ortada öyle hiç de gülüncek komik bir şey yoktu. Vince adam öldürmek için eğitilmiş birisiydi ama Autumn, Sam'in de insanları yere serdiğini görmüştü, üstelik Vince'den kat kat büyük insanları. "Söz mü?"

Sam'in olduğu yere yöneldi ve giderken, "Hayır," diye karşılık verdi.

"Bu balıkadam da neyin nesi böyle?"

Gözlerini Conner'in parlak sarı saçlarına çevirdi Autumn. Onu eve soksa iyi olurdu, ama kardeşi ve Sam'in böyle Conner'in önünde birbirlerini yumruklayacaklarını düşünmüyordu. Birbirlerinden nefret ediyorlardı belki ama Conner her şeyin üzerindeydi. En azından Autumn böyle düşünüyordu. "Sanırım donanmayla ilgili bir şey."

"Oh. Baba şimdi Vince dayıyı mı dövecek?"

"Tabii ki hayır." En azından Autumn böyle düşünüyordu. "Sadece şaka yapıyorlar bebeğim."

"Ne konuşuyorlar peki?"

Ne konuştuklarını anlamaya çalıştı Autumn, hatta bunun için kendini bir adım öne doğru eğdi de, ne var ki kulağına sadece ne olduğu anlaşılmaz fısıltılar geliyordu. "Erkek muhabbeti işte."

"Erkek muhabbeti ne demek?"

Salladı bir şeyler Autumn. "Arabalar."

Vince dayının arabası yok ki ama. Onun motosikleti ve

kamyonu var. Ama kamyonu babamınki kadar büyük değil.”

Görebildiği kadarıyla sanki Sam’in elleri kalçasında ve Vince’in kolları da önünde hâlâ bağlı duruyordu.

Sam’in bir kez daha kıkırdadığını işitti, ardından o koyu gölgeliğin içinden çıkıp Autumn’a doğru yol boyunca yürümeye başladı. “O şeker çantasının içinde Reese’s⁹ var mı?” diye Conner’a sordu.

“On ya da yirmi tane varsa vardır!”

“Güzel. Ver bakalım babana bir tane.”

“Daha bir sürü şekerim var. İçeri gel göstereyim hepsini.”

Sam Autumn’a doğru baktı. “Sakıncası var mı?”

Adeta fısıldayarak konuşmuştu. Autumn başını salladı ve arkadan Vince’in gölgelerin içinden gelişini seyretti. “Hadi bakalım, git dayıya sarıl, güle güle de,” dedi Conner’a.

“Olur.” Koşturup dayısı Vince’in yanına gitti. Kollarını beline sarıp, “Güle güle Vince dayı,” dedi.

“Görüürüz nugget. Göster bakalım bana yumruğunu.”

Conner yumruğunu sıktı ve ardından da hızla geri çekti. “Çok yavaş Joe.” Sam’e doğru koşup elini yakaladı ve tutup merdivenlere doğru çekti. Autumn durup içeri girmelerini bekledi. “Bunlar da ne demek oluyor böyle?”

“Aramızda bir anlaşma yaptık.”

“Ne anlaşmasıymış o öyle? Ne söyledi sana?”

Vince Harley’ine binmişti. “Boş ver.”

“Vince! Ne anlaşması dedim sana.”

9 İçi fıstık ezmesi ile dolu, üzeri de çikolata ile kaplı bir şeker/çikolata markası (ç.n.)

Durup iç çekti. "Bana oğlunu görmek için artık daha sık geleceğini söyledi; kısaca onu görmeye alışsam iyi olacak."

"Başka?"

"Hepsi bu kadar." Vince motoru çalıştırmış, etrafı dumana katmış ve konuşmaya bir son vermişti. Park ettiği yerden çıkarak gaza basmış ve hızla gözlerden kaybolmuştu. Autumn arkasında durmuş Vince'in gidişini seyrediyordu. Aralarında başka şeyler de konuşmuş olmalıydılar. Vince'i çok iyi tanıyordu.

Dışarı doğru nefes verip merdivenlere, dostça bir hayaletle süslenmiş giriş kapısına doğru yöneldi. Geçen üç saat boyunca kapı kapı dolaşıp şeker ve para isteyen Conner yorgun düşmüştü. Sam'in uzun süre kalmayacağını ummaktan başka bir şey yapmak gelmedi aklına. Sabahleyin iki gelin adayıyla buluşması vardı ve bu buluşmaya zinde bir şekilde dinlenmiş olarak gitmek istiyordu. Kapıyı açtı ve merdivenlere yöneldi. Conner tam o sırada şu en son öğrendiği tak tak fıkrasını anlatıyordu. Sam, sanki çok komikmişçesine buna katıla katıla güldü.

Hâlbuki komik değildi.

Conner, nane yeşili kanepenin üzerinde oturan babasının yanına sokuldu. Sam ceketini masanın üzerine bırakmıştı. Baba ve oğlun sarı kafaları, aralarındaki şeker torbasına yumulurlarken birbirlerine yaklaşmıştı. Conner'in gençlik forması üzerindeki büyük on altı numarası sadece Sam'e ait değildi. bu numara aynı zamanda Bobby Clarke isimli bir oyuncuya da aitti, ya da en azından öyle anlaşıyordu. Birkaç hafta önce Conner annesine, Bobby'nin sert atışları olduğunu söylemişti. "Ama

babaminki daha da sert; hem babam tam üç kez sert vuruş hakkı kazanmıştı.”

“Gözün iyi olmuş.” Sam, Conner’ın mor gözüne bakarak bunu söylemişti

“Aynı seninki gibi. Geçen sezonda vardı ya.”

“Yanağımda yara izi yok ki benim.”

“Biliyorum. Belki ileride alırsın ama.”

Autumn omuzlarını silkip yemek odasına doğru hareket etti. “Kendini bu şekerlerle hasta etme.”

Conner duymamazlıktan gelir gibi davrandı. “Bak baba buradaki Kit-Kat’ı da alabilirsin.”

“Ben bu Dots şekerlerini seviyorum. Çocukluğumda farklı renkteki şekerleri dişlerime yapıştırır sonra da Ella’yı kovalardım.”

“Ella da kim?”

“Kız kardeşim. Sana daha önce bahsetmiştim.”

“Aa evet hatırladım; ölmüştü.”

Autumn üzerindeki ceketi sandalyeye asıp oturma odasına geri döndü. Evinde erkek ağırlamaya alışmıştı artık. Vince her zaman gelirdi zaten ama Sam farklı bir enerji getirmişti. Eskiden olduğu gibi agresif ya da defansif değildi ama aynı zamanda rahat da değildi.

Elini poşetin içine sokup, “Dur da şu şekerleri alayım onünden, yoksa dişlerin çürüyecek,” dedi Sam. “Hatta şu M&M jelibonları da. Şurada birkaç yeşil jelibon olacaktı, hem zaten senin sebzeyi hatırlatan her şeyden ne kadar nefret ettiğini bili-

yorum.”

Sam LeClaire’in gerek duyduğu son şey şu yeşil M&M’lerdi.

“Hepsini alabilirsin.”

Sam, Autumn’a baktı, ardından gözlerini şeker poşetine çevirdi. “Teşekkürler, ama ben...” Hızla başını kaldırdı ve yeniden Autumn’a bakmaya başladı. Kaşlarını kaldırdı.

Autumn dönüp arkasına baktı, bir şey göremedi, ardından bakışlarını Sam’e çevirdi. “Ne?”

Sam ona, üzerindeki beyaz renkli formayı gösterdi. “Ne bu böyle maskara gibi üzerine giydiğin?”

“Hokey forması.” Gözlerini aşağı indirip önündeki pengueni işaret etti. “Hokey, bu yıl Cadılar Bayramı’mızın bir teması.”

Sesi çok alçaktan gelmişti Sam’in. Ölmüş gibiydi sanki. “Pittsburgh.”

“Hoşuma gidiyor. Penguenin ayaklarında minik patenler var, baksana.” Formaya bir daha baktı Autumn. “Çok şirin.”

“Gey ama.”

“Sam. Konuşmana dikkat et.”

“Formalar şirin olmak zorunda değil.” Sam kaşlarını çatmış halde parmağını sallayarak, “Üzerinde de Crosby’nin numarası var,” dedi.

Autumn kolundaki 87 numarasına baktı. “Kim?”

“Ohh. O şerefsiz acayip bir diskle üzerime sayı yaptı. Yaptığı şeyden ötürü karı gibi kaçacağına birazcık utanması ge-

rekirdi.”

Artık bu ne demekse. Sam’in söylediği her kelimeye takılan Conner’a bakıp, “Konuşmana biraz dikkat et lütfen,” dedi.

Conner başını salladı. “Ona söylemiştim baba.”

Autumn buna çok şaşırdı. “Ne söylemişsin bakayım?”

“Aynı benim yaptığım gibi babamın numarasını giymeni söylemiştim anne.”

“Ben bu formayı seviyorum.”

Sam oturduğu kanepede arkasına yaslandı ve kollarını ince bej kazağı üzerinde bağladı. “Penguenler ayaklarına paten takmazlar.”

Conner’ın formasını işaret etti. “Balıklar da kuyruklarıyla diske vurmazlar.”

Sam bir kutu Dots jelibonu açtı ve birkaç tanesini ağzına attı. Ağzındakileri çiğnerken ona baktı ve ardından, “Crosby mızımızlanan küçücük bir... kız,” dedi.

Omuzlarını silkti Autumn. “Hayır, o çok şirin bir adam bir kere.”

“Sen ciddi misin?”

Aslında Autumn, Crosby’nin tam olarak neye benzediğini bilmiyordu, ama Sam *belli ki* bundan rahatsız olmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse bu hoşuna gitmişti Autumn’ın.

“Evet. Adamımın çirkin olmasını istemem elbette.”

“Adamın mı? Onun şirin biri olduğunu düşündüğün için mi formasını giydin?”

Hayır. “Evet.” Nasıl kadınlar, seksi olduğunu düşündük

len için Sam'in formasını alıyorlarsa -ki ona bundan bahsetmeyi hiç düşünmüyordu- bu da öyle bir şeydi işte. "Neden huskayı değil de o?"

"Neden başkası değil de o?" Ayağa kalktı ve elindeki bos kutuyu sehpanın üzerine düşürdü. "Peki ya puanlar? NHL'de geçen o yıllar? Peki ya verilen onca uğraş ve dökülen ter? Ya da bir kız gibi oturup ağlamamak? Peki ya benim çocuğumun annesinin gösterdiği azıcık desteğe ve Pittsburgh kazağını üzerine giymemesine ne demeli?"

Sam ciddileşmişti biraz. Autumn gülmek için kendini zor tutuyordu.

Ellerini kalçasına getirip, "Bunda gülünecek ne var böyle?" dedi.

Autumn elini karnına getirdi. "Sen." Hâlâ gülmeye devam ediyordu. Engel olamıyordu kendine bir türlü. "Çok komiksin." Conner sanki annesi Tanrı'ya küfretmiş gibi hayretler içerisinde kaldı.

Eliyle işaret edip, "Çıkar şunu üzerinden," dedi.

"Hadi ya." Autumn'ın evine gelmiş ve ona ne yapması gerektiğini söylüyordu. Bu kabul edilemezdi.

Sam, sehpanın etrafından dolaşıp Autumn'a doğru yürüdü. "Çıkartacak mısın şunu üzerinden?"

Başını sallamış ve bir adım geriye çekilmişti. "Hayır."

"Demek bana başka bir seçenek bırakmadın." Üzerine doğru yürüyüp onu yemek odasına doğru sürükledi. "Eğer sen yapmazsan bunu ben yapacağım." Sanki bıyık altından gülüyor-

muşçasına bir ifade vardı dudaklarında ama bu aynı şey nedense gözlerinde sezilmiyordu.

“Hayır yapamazsın.”

“Evet yapacağım. Daha önce yapmadığım bir şey değil.”

“Bunun övünülecek bir tarafı yok.”

“Kendimi methetmiyorum, yetenekli olduğumu söylüyorum sadece.” Üç parmağını havaya kaldırdı, ardından tek seferde bunları bire düşürdü.

“Yeteneklisin belli.” Kaçıp kurtulmak için son parmağı beklemedi. Sam formasının arkasından tutup durdurdu Autumn’ı. Ardından çekip göğsüne yapıştırdı. “Sam!”

“Gel yardım et Conner,” diye bağırdı Sam ve kolunu arkadan geçirip Autumn’ı sıkıca tuttu.

“Hayır Conner, sakın!”

O minik hain mutfığa koşturup babasının yanına geldi. “Ne yapayım?”

“Annenin atletini tut ki formayı çekerken birlikte gelsemin.”

“Kesin şunu,” diye karşı koymaya çalıştı Autumn gülererek. “Conner doğru yatağına gidiyorsun, ciddiym bak!”

“Hayır anne.”

“Ben senin annenim. Benim tarafımda olman lazım senin.”

“Bunu kolaylıkla yapabiliriz,” dedi Sam, Autumn’ın başı üzerinden. “Ya da sertleşebiliriz de. Tercih senin.”

Sam’in kollarından kurtulmak için çabaladı, ama fayda etmiyordu. “Pittsburgh formamı vermiyorum size. Bu bana iki

yüz dolardan fazlaya mal oldu." Yenilgiye uğramış, alt edilmişti artık ne yapsa fayda etmeyecekti. Sonunda formayı çıkardılar ama çıkarken saçındaki atkuyruğuna takılan forma birkaç saniye de olsa zorluk çıkarmıştı. Sonra Autumn oğluyla bir çekişme içinde buldu kendini. "Bırak!"

Sam iki koluyla Autumn'ı sıkıca sarmış ve hâlâ bırakmamıştı. Conner'a, "Al şunu sakla bir yere," dedi formayı uzatarak.

Autumn, "Bunu sana pahalya ödeteceğim," dedi Conner'a. "Artık bundan sonra çizgi film yok sana."

Sam buna cevap olarak Autumn'ı daha fazla sıkıştırma çalıştı, öyle ki yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ayak parmakları üzerinde yükselip formayı almayı denedi ama Sam formayı parmaklarından çekip aldı. Conner mutfak zemini üzerinde yere yuvarlandı, ardından hemen toparlanıp ayağa kalktı. "Formayı daha saklamadım baba sakın bırakma, ben söyleyene kadar öylece tut."

"Merak etme hiçbir yere gidemez zaten." Sam kollarıyla daha bir sıkı sarmaya başladı Autumn'ı. Sırtını acıttığını hissediyordu. Etrafının bir battaniye gibi sarıldığını hissetti Autumn. Sam'in iki parmağı, Autumn'ın atletinın açıldığı yere, çıplak belinin üzerine gelmişti.

Kendi ailesindeki erkeklerin dostça sarılmalarını ya da ara sıra meydana gelen el sıkışmaları bir kenara bırakırsak, Autumn'a dokunan son kişi şu an beline dokunmakta olan kişiydi, yani Sam'di. Evet, Sam'in parmaklarındaki o saf erkeksi

pütürlük ile sıcaklığı hissetmişti. Yıllar önce Vegas'ta hissettiği ne benzer bir şeydi bu. Ama bu sefer farklı olan bir şey vardı ki o da, içindeki o heyecanın noksanlığıydı.

“Bırak Sam!”

Dokuzuncu Bölüm

Sınırlara Saygılıdır

Sam, "Sakladın mı Conner?" diye bağırdı. Conner ı görmek için kapı aralığına çevirdiği bakışlarını Autumn'ın saçlarına indirdi. Saçılmış, darmadağın olmuş atkuyruğu yanağını gıdıklamıştı. Üzerinde kıyafet varken bir kadına -özellikle de böyle birine- uzun süredir ilk defa bu kadar yakın olmuştu. Midesine bir dirsek, çenesine de bu kafa yemeyi beklemişti Autumn'dan.

"Daha değil baba."

Onun yerine Autumn kendini topukları üzerine bırakmıştı. Bunu yaparken Sam'in vücuduna sürtünmüştü. Ateş çıkarıp Sam'i karnından kasıklarına kadar yakan yavaş bir sürtünme. Parmaklarıyla Autumn'ın çıplak tenine bastırdı. Karşı koyamamıştı buna. Olmuştu birden ve derin, ağır bir sızı göğsünü titretmişti. Sadece tek bir şey anlamına gelen bir tür ses, ama bunu Autumn'ın hiç de fark etmediğini düşündü.

"Biraz suya ihtiyacım var." Yüzünü çevirip Sam'e baktı.

“Soğuk su mu istiyorsun?”

O yakınlıkta gözleri daha bir yeşildi. Zümrüt yeşili gibi değil, daha sıcak. Saskatchewan’da¹⁰ ağaçların değiştiği zamandaki gibi. “Hayır.” Autumn, Sam’in kollarından kurtulunca mutfaka döndü. Saskatchewan’daki ağaçlar mı? Bu da nereden çıkmıştı böyle? Evet. Biraz soğuk suya ihtiyacı vardı. Onu kasklarına boca etmek istiyordu.

Sam salona doğru yürüdü ve kanepenin üzerindeki ceketine uzandı. “Gitsem iyi olur.” Çocuğunun annesi hakkında, Autumn hakkında, yani kendisinden nefret eden ve evrende başka hiçbir kadının yapamadığı kadar kafasını karıştıran bu kadın hakkında cinsel şeyler düşünmeye başlamak gibi delice şeyler yapmamak için gitmesi iyi olurdu. “Conner!” diye seslendi üzerine yün ceketini geçirirken. Hem bu şey tam dikilmeye başlamış penisinin kapanmasına da yaramıştı.

“Evet baba?” Elleri boş bir şekilde holün başına geldi. “Gidiyor musun?”

“Uzun bir hafta geçirdim.” Doğru, ama bu gitme sebebi değildi. “Seni idmandan sonra pazartesi günü arayacağım, belki senin şu beğendiğin çocuk eğlence merkezlerinden birine gideriz.”

“Golf oynayacak mıyız? Golfte iyiyimdir.”

Autumn mutfaktan dışarı çıktı. Saçları hâlâ darmadargınaktı ve elinde de bir bardak su vardı. “Elbette,” diye cevap verdi Sam, Conner’a, ceketinin üzerindeki düğmelere bakarken.

“Ben saat ikiye kadar çalışacağım, Conner okuldan sonra pazartesi kreşinde olacak.”

¹⁰ Kanada’nın bir eyaletidir. Kuzey Amerika’nın merkezinde yer alır. (ç.n)

“Onu alması için Natalie’yi yollarım.”

Odanın karşısında duran Autumn’a baktı, tam o sıra Autumn da yemek odasına geçiyordu. Bu gece onda farklı olan bir şeyler vardı. Daha yumuşak, daha cana yakındı... ama bu o değildi.

“Sanırım benim en son müşterilerimden haberdarsın.” Birkaç hafta önce, merdivenin dibinde durmuş ona bakarken Sam fark etmişti *bunu*. “Ross ikizleri,” diye sürdürdü Autumn. “Onlardan biri Mark Bressler ile evleniyor. Sanırım senin koçun o.”

“Evet, Mini Pit ve Bodur Boss’u tanıyorum.” Bundan sadece birkaç ay önce Stanley Kupası partisinde Chelsea ile flört etmişti. Ondan hoşlanmıştı, tatlı biriydi ama onunla flört ederken daha çok Mark’ı kızdırmak niyetindeydi. Arkadaşlıklar bunun için vardır.

“İkizlerden diğeri Bo da, Chinooks kulübünden biriyle evleniyor.”

“Jules Garcia olmasın?” Connor’a, ona bir hoşça kal öpücüğü vermek için, yaklaştı. “Bunu bilmiyordum.” Mini Pit yetişkin hokey oyuncularından korkardı zaten, ayrıca insanların çoğu Jules’un eşcinsel olduğunu düşünüyordu. Sam hiç öyle düşünmemişti, ama Jules cildine krem ve nemlendirici, saçına da saç ürünleri sürmeyi herkesten severdi.

Connor’a kocaman sarıldı. O akşam Autumn’da farklı olan şeyin ne olduğunu fark etmesi için aracına binip eve gidene kadar beklemesine gerek yoktu. Bulmuştu.

Hiçbir şey. Hiçbir şey yoktu farklı olan

Bellevue'nin içinden 405'iyile çıktı. Autumn'ı ve o derin yeşil gözlerini düşünürken şehrin ışıkları leke leke arabanın ön camı üzerinde kayıyordu. Kendisine baktığında gözlerinde öyle farklı bir şey yoktu. Ne bir kızgınlık ne de bir öfke. Ne bir hırs ne de sinir.

Güzel. Bunca yıl Autumn'ın gözlerinde öfke hiç eksik olmamışken bu hali, hiçbir şeyle değişilemezdi doğrusu. Tabii bu öfkeye kendisinin sebep olduğunu biliyordu. Bu şeyde kendisinin de bir payı vardı ama kimse kendisinden Autumn'ın kadar nefret etmemişti; hatta sahada tutup kenara fırlattığı hokey oyuncularını bile.

Autumn'ın nefreti ile yaşamak her zaman hayatında pişmanlık duyduğu şeylerden biri olmuştu. Öyle ki, bu, Conner'la olan ilişkisine de zarar vermişti.

Autumn o akşam sakin davranmıştı ve Sam birkaç kısa an için de olsa, kendini rahat bırakabilmişti. Her şey sorunsuz ilerlemişti. Hem de hiç sorunsuz. Autumn'ın gülüşleri ona ilk zamanlardaki o neşeli kızı hatırlatmıştı; şaka yapan, gülen ve gün boyu sevişen o kızı. Vegas'a dair belki de Sam'in şu an hatırlamadığı pek çok şey söylenebilirdi. Ancak yine de epey bir kısmını hatırlıyordu; başını döndürecek ve kendisini suçluluk duygusu ve kafa karışıklığı ile allak bullak edebilecek kadar fazla bir kısmını...

Autumn, oğlunun annesiydi. Bir öfkelenip bir sakinleşen, ruh hali dalgalı bir kadın; yeryüzünde belki de arkasından koşması ve arzulaması gereken en son kadın.

Bundan fazlası olmamalıydı.

* * *

Autumn masasında oturuyordu. Karşısında Chelsea ve Bo Ross vardı. Üzerine, kırklı yıllardan kalma sıfır kollu ve suni elmas düğmeleri olan siyah bir krep elbise giymişti.

Daha ikizlerin ofisine adım attığı anda Autumn, istedikleri çifte düğün töreninin olmayacağını biliyordu. Bo'nun koyu kısa atkuyruğu ve siyah takım elbisesi ona, yanlış bir sahilde ikamet ediyormuş havası vermişti. Buna karşılık Chelsea de mor ve pembe Pucci elbisesi ve düz topuklu ayakkabıları içinde bir renk cümbüşü gibiydi. Her ikisi de kısa boylu ve tatlıydı. Kocaman göğüsleri ile kendilerine özgü bir duruşları vardı.

Chelsea öne eğilip elini masaya koydu. "Biz temmuzun üçüncü cumartesinde karar kıldık."

"Hem o zaman hokey sezonu da bitmiş olacak," diye açıklık getirdi Bo da.

"Mark ve ben Chapel Hill'deki evimize taşınacağız."

"Biz de Jules ile beraber, o zamana kadar bir ev bulmuş olacağımızı umuyoruz." Bo elini kız kardeşinin omzuna koydu.

"Düğünümüz için fazla abartıya kaçmamayı düşünüyoruz. Siyah ve beyaz olsun yeter."

"Jules'in siyah ve beyaz düşündüğünden pek emin değilim. Mark'a sorarsan, plan yapmak zorunda kalmadığı müddetçe onun da konuya aldıracağı yok." Chelsea gülümsedi ve elini

kardeşinin üzerinden aldı. “Ben şöyle rengârenk bir bahçe teması olsun istiyorum. Üzerinde kırmızı ve sarı damlacıkların olduğu mor ve pembe renkler olsun.”

“Hayır.”

“Siyah ve beyaz sıkıcı olur. Hayat sadece bu renklerden ibaret değil.”

“Kimsenin bakmayıp da sadece senin aldığın şu soyut resimlere benziyorsun aynen.”

“Hanımlar,” diye araya girdi Autumn. “Çifte düğün yapmayı nasıl becereceksiniz?”

İkisi de Autumn’a baktı. Sanki Autumn anlamadıkları bir dilden konuşuyor gibiydi. “İkimiz de hemen hemen aynı günler içinde nişanlandık.”

“Bizim için bir sorun yok,” dedi ikisi de aynı anda.

“Çifte düğün aldatıcı olur.” Sandalyesinde öne doğru eğildi Autumn ve kollarını katlayıp masanın üzerine koydu. “Her gelin, sadece kendisi için hazırlanmış bir düğün hak eder. Bo, sen çok fazla gösterişe önem vermeyen birisin ve Chelsea, sen de tersine renkler ve canlılıktan hoşlanıyorsun. Her ikiniz de kendinize ait bir düğün hak ediyorsunuz, ama korkarım zevklerin birbirinden çok farklı ve bunlar hayalinizdeki düğüne hiç uymayacak.”

“Ama o zaman ailelerimiz Seattle’a iki kez gelmek zorunda kalacaklar.”

Bo, başını salladı. “Hem düğünlerden biri cuma gecesi diğeri de cumartesi olacak. Aynı güne sıkıştırmayacağız yani.”

Autumn gülümsedi. "Doğru."

"Ben cumartesiye alıyorum."

Bo, başını salladı. "Jules'in birden fazla ailesi var Ben cumartesiye alayım."

"Ona bugün karar vermek zorunda değiliz," diye araya girdi Autumn ve konuyu değiştirdi. "Kıyafet alışverişinizi yaptınız mı? Size yardım edebilir ya da isterseniz büyük mağazaların isimlerini verebilirim."

"Ben kıyafet alma işini Noel geçtikten sonraya erteledim," dedi Chelsea. "Ayın yirmi dokuzunda göğüslerimi küçültmek için ameliyatım olacak, dolayısıyla şimdi kıyafet bakmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

Bo, yanındaki kız kardeşine baktı. Kaşlarını çatmıştı. "Ben bu tür estetik ameliyatlarında hayatını kaybeden insan sayılarıyla ilgili bir istatistik okumuştum."

"Bu, öyle bir şey değil."

"Evet, öyle."

"Hayır, değil."

"Bu, vücudunu kesmekle aynı şey."

Chelsea gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Bu şeyi şimdi tartışmak zorunda mıyız?" Dönüp kız kardeşine baktı. "Bugün?"

"Hayır." Bo başını salladı. "Affedersin. Sen cumartesiye alabilirsin."

"Hayır. Jules'in büyük bir ailesi var. Cumartesiye sen al." Autumn, alınının tam orta yerine bıçak saplanmışçasına

bir acı hissetti. Soru sormaya çekiniyordu adeta.

“Nasıl olacak da damatlar planlama sürecinde yer alacaklar?”

“Mark yer almayacak. Ameliyatım için alacağı iki haftalık izni saymazsak, Chinooks’la yola çıkmış olacak ve ilkbahara kadar da gelmeyecek.” Chelsea elini kaldırıp havada oynattı. “Hem bu arada, kendisi iyi bir planlayıcı değildir.”

“Jules bu konuda yardımcı olur. Hem onun...” Bo, “bu süslenip püslenmeleri bazen sorun oluşturabilse de,” diye itiraf etti.

Chelsea kardeşine bakıp gülümsedi. “Jules son derece zevk sahibi bir insandır. Bırak da organizatörle senin yerine o çalışsın.”

İkizler çifte düğün fikrini geçtikten sonra kimin kötü zevkli olduğunu tartışmaya bir son verdiler ve toplantı biraz olsun sakinleşti. Autumn, her iki kadının da ne istediklerini bildiğini kısa sürede fark etti. Ne kadar para harcamak istediklerini ve planlamanın içinde ne kadar olmak istediklerini biliyorlardı. Bu konuda birbirlerinden bir farkları yoktu. Hızlı ve titiz bir şekilde sözleşmeleri incelemeye başladılar.

Her iki kardeş de önemli kişilerle evleniyorlardı. Özellikle de Chelsea. Mark Bressler, Seattle’da hokeyin efsanesi olarak bilinirdi. Acaba çiftler fotoğraflarının magazin dergilerine verilmesine ses çıkarırlar mıydı diye merak ediyordu Autumn. Bu iki kadınla olan yakınlığı biraz artınca bu konuyu açabilirdi.

Bo saçındaki tokayı çıkarıp eline aldı ve saçını bir kez daha arkasında topladı. “Sanırım burada hemen hemen anlaşı-

ık gibi. Benim sadece yaptıracağım birkaç iş kaldı " Kaşları Autumn'ın sağ omzunun üzerinden bakarken çatıldı. "Şu çocuk bana hiç yabancı gelmiyor."

Autumn arkasındaki rafların üzerinde Conner'in fotoğrafının olduğu yere dönüp baktı.

"Geçen birkaç maçta oyuncuların salonundaki çocuğa benziyor gibi. Oraya Sam'in uzun boylu, siyah saçlı, kalın dudaklı kadınlarından biri ile geliyor."

Chelsea kollarını göğsünün altında katladı. "Sam senin kâbusun Bo."

"O benim oğlum Conner." Autumn'ın bakışları ıkizlerin birinden diğerine gidip geldi ve ardından, "LeClaire," diye ekledi.

Bo'nun mavi gözleri açıldı. "Ah."

"Sam'in bir oğlu olduğunu bilmiyordum. Kaç yaşında?"

"Beş," diye cevap verdi Autumn. "Sam ve ben uzun yıllar evli değildik." Bu ifade hafif kalmıştı biraz. "Bir hokey oyuncusuyla evli kalmak bana göre değil." Daha en başta, o ve Sam, Conner'in iyiliği için evliliklerinin detayları hakkında kimseye çok fazla bilgi vermeyecekleri üzerine anlaşmaya varmışlardı. Bu aynı zamanda onların belki de üzerinde anlaşmaya vardıkları tek şeydi.

Kendileri hariç, işin aslını bilen üç kişi daha vardı. Vince ve Sam'in iki en iyi arkadaşı. Ve bildiği kadarıyla da arkadaşları şimdiye kadar doğruyu kimseye paylaşmamışlardı.

"Bu tür bir hayat bir aileye ağır gelir," diye kafa salladı Bo. "Bu, pek çok şeyi üzerine almayı ve ayrıca da güçlü bir ka-

dın olmayı gerektirir. Hokey oyuncuları harikadır ama bazıları tam bir köpek olabiliyorlar.”

Chelsea hayretle, “Bo!” dedi.

“Oh, Mark’ı kastetmek istemedim.”

Chelsea, Autumn’a gözlerini kısarak baktı. “Söylediklerine dikkat et.”

“Tamam, tamam,” diye güldü Autumn. “Sam koca bir köpek.”

Bu sefer Chelsea bastı kakahayı. “Ama Sam etkileyici, karizmatik bir köpek.” Başını salladı Autumn. “Üzgünüm ama işler seninle pek iyi yürümedi anlaşılan. Ben Sam’i hep sevmişimdir. Mark’ı ziyarete gelir ve eğer durumu uygun değilse gidip onu arabayla alırdı. Sam, Mark için hep iyi bir dost olmuştur.”

“Evet.” Autumn, Sam’in nasıl iyi bir arkadaş olabileceğini bilmiyordu, ama onun etkileyici ve karizmatik bir köpek olabileceğini gayet iyi biliyordu... Altı yıl önce kendisini pek tabii etkilemişti.

Bo ayağa kalktı ve küçük siyah sırt çantasına uzandı. “Jules ve ben kendi sahamızda oynanan çoğu maçta genellikle şeref tribününde otururuz. Eğer olur da bir gün gelip Conner’ı bırakmak istersen, haberim olsun.”

“Faith buna bir şey demez mi?”

“O salonda gezinip durur. Jules ve ben gidip oturmadığımız sürece tribün genelde boş oluyor.”

Autumn da ayağa kalktı.

“İlk önce Faith’e soracağım elbette, ama bana sorarsanız buna aldıracağını hiç sanmıyorum. Aslında bu hoşuna bile gider.”

Autumn’ın Chinooks’un oyununa gitme niyeti yoktu pek. Hokeyi sevmezdi; şu sıralar ilişkileri iyiydi Sam’le ama yine de arkadaş oldukları da söylenemezdi. “Teşekkürler.”

İkizlere dışarı çıkarken eşlik ettikten sonra masasına geri döndü ve sözleşme dosyalarını klasöre koydu. Sam birkaç saatliğine Conner’ı kreşinden alacaktı. Sam’deki bu ani değişiklik konusunda ne hissettiğini daha tam bilmiyordu. Bu değişikliğe neyin ilham verdiğini bilmiyordu, ama sebep her ne olursa bu Conner için iyi olacaktı. Oğlunu, Sam’le birlikteyken özlüyordu ama şunu itiraf etmeliydi ki bu kendisine bir dinlenme fırsatı da veriyordu. Örneğin bugün, yıkanacak bir yığın çamaşır ve ev temizliği vardı. Conner’ın durup da arkasında dağınıklıklar çıkarmaması işini kolaylaştırırdı.

Çıkmadan önce birkaç dosyayı çekip, eve götürmek için diğer şeylerin yanına koydu. Masasındaki cep telefonu çalışıyordu. Eline alıp açtı. Sam arıyordu, numarasından anlamıştı. Hemen cevap verdi. “N’oldu?”

“Yanımda Conner var. Sadece haber vereyim dedim.”

Aman ne anlayışlı! Bu Sam miydi gerçekten? “Teşekkürler.”

“Yarın gece maçımız var.”

Masasının kenarına doğru yaslanıp pencereden hemen ötedeki park yerine baktı. “Evet. Conner söyledi bana.”

“Gitmek istiyor.”

Ertesi gün okulu vardı ama Conner'in okul ödevleri sorun olmadığı sürece Autumn'in kafası rahat olabilirdi. Sam birkaç haftalığına ayrılacaktı ve Conner onu göremeyecekti. "Yorulmadığı sürece bir sorun yok. Çok yorulmaya başlarsa Natalie'ye söylersin gelip bırakır Conner'i."

"Tabii! Ahh... Bu arada, sen maçı izleyecek misin?"

"Maçı mı?" Neden Sam bu kadar geveze olmuştu böyle?

"Hayır."

"Çalışıyor musun?"

"Yarın gece değil. Hayır." Kendisine şu Bedazzler'lerden almıştı ve evdeki bir şeyin üzerine şu adı mücevherlerden yapıştırmak istiyordu. "Kasım, genellikle benim için fazla hareketli olmayan aylardan biridir."

"Natalie'nin gribi var."

"Üzgünüm." Belki ucuz, çirkin bir vazo ya da camdan dilek mumu şamdanlığı örneğin. Hem bu daha şık olur, üstelik bunları etkinliklerde de kullanabilir. Neden olmasın!

"O zaman... Conner'ı maça sen gelip bırakabilir misin?"

Belki de kalem ya da ... "Ne? Dur orda! Olmaz. Çok yoğunum."

"Nasıl? Az önce çalışmadığını söyleyen sen değil miydin?"

Sorun olan neydi? Ona hiçbir şey borçlu değildi. "İşlerim var."

"Ne işi?"

"Elimde bir yapılacaklar listesi var."

"Elbette yapabilirsin, ama listendeki, oğlunu alıp maça"

11 Bir tür yapıştırıcı. (ç.n.)

götürmek ve beni izlemekten daha önemli olan şey nedir merak ettim.”

Her şey olabilirdi; ama aslında Sam'e kendi besin zincirinde ne kadar düşük bir yeri olduğunu göstermek istiyordu. “Bedazzler'im,” dedi.

“Neyin?”

“Kendime bir Bedazzler aldım ve gidip vazo ya da evdeki bir başka şey üzerine cam taşlar yapıştıracağım.”

“Tanrım.”

“Açıklama yapmak zorunda değilim Sam.”

Ayağa kalktı ve elini kalçasına koydu. “Ama eğer gerçeği bilmek istiyorsan söyleyeyim: Hokeyden nefret ediyorum!”

“Bu, Kanada'dan nefret ettiğini söylemekle aynı şey.”

“Ben Kanadalı değilim,” diye sesini yükseltti Autumn.

“Ama Conner öyle. Dinle”—sanki telefonu alıp diğer kulağına geçiriyormuş gibiydi—“Bana kalsa hiç sormazdım fakat Salı günü bir haftalığına buradan ayrılıyorum ”

Sam'in arabasının diğer tarafından, “Lütfen anne,” diyen bir ses duydu.

“Bu hiç de adil değil Sam ”

“Biliyorum.”

Elbette biliyordu, üstelik bundan üzgün olduğu da söylenemezdi.

“Maçın sonuna kadar kalmak zorunda değilsin.” diye Autumn etti Sam. “Eğer sen ya da Conner yorulursanız erken çıkabilirsiniz. Sadece bir seferlik Autumn. Bana kalsa sormazdım

ama Conner benim Sedin'e şöyle koca bir yumruk çaktığını görmek istiyor."

"Conner şiddetten hoşlanmaz."

"Bu şiddet değil Autumn, hokey."

Doğru. Ona bu sefer istediği şeyi verecekti ama aslına bakılırsa bunu hiç istemiyordu ve ona kolaylık sağlamayacaktı. "Karşılığında ne alacağım?"

Bir duraklama oldu, ardından sordu. Sesi Autumn'ın kulağını tırmalamıştı. "Ne istiyorsun tatlım?"

Gözlerini devirdi Autumn. "Bana baskı yapmaya bir son vermeni istiyorum. Sen şımarık adamın tekisin ve insanları hep kendin için kullanırsın. Senin için çalışmayacağım. Ben artık senin kadınlarından biri değilim. Hayatım senin isteklerin, ihtiyaçların ve arzuların etrafından dönmüyor maalesef."

"Autumn," dedi Sam iç çekerek, "yeryüzündeki kadınlar arasında elbette senin hayatının benim arzularım etrafında dönmeyeceğinin farkındayım."

* * *

Seattle'ın merkezindeki Key Arena'nın içinde "Welcome to the Jungle" şarkısı yankılanıyordu. İkinci periyodun bitmesine iki dakika kalmıştı, skor ikiye ikiydi. Walker ve Vancouver oyuncusu Henrik Sedin, Chinooks'un mavi çizgisi arkasında karşı karşıya gelmişlerdi. Disk düşmüş ve müzik durmuştu. Hem

ardından Axl Rose'un bir şarkısı çalmaya başladı

Sam bir bank üzerinde oturmuş ve şişesinden su almıştı. Suyu ayakları arasına tükürüp elinin tersiyle dudaklarının kenarını sildi.

"Henrik açık veriyor ve çizgiyi dolduruyor," dedi Mark Bressler Sam'in arkasından. "Tut onu ve Marty'nın tarafından kurtar."

Sam başını salladı. Gözleri yerdeki hareketleri izliyordu. Canucks takımı kendi ön hatlarında hız yapmıştı ama mavi hatları o kadar hızlı değildi. Eğer Chinooks takımı defansa ve Luongo'ya baskı yaparsa onlara iyi bir dayak atabilirlerdi.

Hemen arkasından, Andre kayarak bankın önünden geçerken Burrows'a ıslık çaldı. "Sıra sende, seni taşaksız."

Sam kahkaha attı ve bakışlarını kalenin arkasındaki sol köşeye kaydırıp Autumn'ın başındaki pembe basketbol şapkası üzerine getirdi. Sanki tebdil-i kıyafet etmiş bir haldeydi Autumn. Şapkası başındaydı ve ceketinin yakaları da havaya kalkmıştı. Sanki iki taraflı çalışan bir casustu ve kimse tarafından fark edilmemek için gayret ediyor gibi bir hali vardı. Gıcıklık olsun diye üzerine o Pittsburgh formasını giymediği için biraz şaşıracağını düşünüyor olmalıydı.

Arkasından biri omzuna dokundu ve ardından ayağa kalktı. Gelen Vlad'dı.

Vancouver'den Kesler diskı buzun üzerine getirdi. Sopasının bıçağındaki sertleştirilmiş kauçuk sallıyordu. Sam, bakışlarını Kepler'in yüzüne çevirmiş onu okumaya çalışıyordu.

Sam, hip check¹² yaparak onu panolara doğru itti. Plastik cam, sopasının kavisli bıçağı ile diske vururken titremişti. “Bu dayaktan hoşlanacaksın, gel bakalım,” dedi tekme tokat girerken.

“Defol git, LeClaire.”

“Dur bakalım seni ödle.” Diski Daniel’e doğru attı ve kırmızı hatta doğru kalkışa geçti. Düdük çaldı ve hakem ofsayıtı dedi.

Gözlerini Conner ve Autumn’a çevirdi. Oğlu kendisine, eline taktığı köpük parmağı sallıyordu. Autumn’ın başındaki şapkanın gölgesi gözlerini kapatmıştı. Her ne kadar Autumn kendisinden ve hokeyden hoşlanmasa da, yine de Conner’ı yanında getirdiği için minnettardı.

Dönerek gol çizgisine doğru çekildi ve sopasındaki şeridi kontrol etti. Oğlu için daha iyi bir anne isteyemezdi. Kesler’in yanından geçerken ona omuz attı. “Benim hayalar seninkinden daha iyi sallanıyor,” dedi.

“Evet, sallanıyor çünkü yaşlanmışsın sen artık.”

Sam güldü buna. Yirmi beş yaşlarındaki o ukala hali geldi gözlerinin önüne. Açık olmak gerekirse ondaki bu ukalalık pek ortadan kalkmış sayılmazdı. “Hödük, ayağını denk al. Daha sezonun başındayız ve buz da hâlâ kaygan.”

Gol çizgisinin kenarında, atış koridorunun önünde durup bekledi. Disk düşmüş ve Hendrik bunu Kesler’e atmıştı. Tam sağ tarafından Sam, Shane O’Brien’dan sert bir darbe alıp kıcı üzerine düşmüştü. Düşüp yerde kaymaya başladı. Sağ omzu

12 *hip check*: Hokey oyununda, oyuncuyu sahanın dışına çıkarmak için kalçayı kullanarak yapılan bir manevra hareketi. (ç.n.)

panolara çarpmıştı. Acıyı omzunda ve kolunda derinlemesine hissetmeden saniyeler önce bir çıtırtı duydu. "Siktir."

Doğrulup oturmaya ve sağ tarafına doğru dönmeye çalıştı. Gözlerinin önünde yıldızlar yanıp sönüyordu. Ardından düdük çaldı. Eldiveninden kurtuldu ve dişlerini gıcırdattı. "Orospu çocuğu!" Aldığı darbenin ağrısı nefesini kesmişti. Sırt üstü yatıp çelik kirişe doğru baktı. *Bu iyi olmadı*, diye düşündü. Arena bağırıp çağıran binlerce Chinooks taraftarı ile tıklım tıklımdı. Tüm bu bağırış çağırışlar, ağrı ve şok durumu arasında Sam, Conner'ın sesini duydu. Oğlunun dehşet verici çığlığını işitti ama bu imkânsızdı, hele hele kalabalığın gürlemesi kulakları sağır ederken. Ardından Daniel ve Vlad'ın yüzleri geldi karşısına, hemen ardından da Bressler ve baş antrenör Scott Silverman.

"Neren acıyor?" diye sordu Scott.

"Omzum. Köprücük kemiğim. Kırılma sesi duydum."

"Ellerini ve ayaklarını oynatabiliyor musun?"

"Evet." Bu zamana kadar, izlerden hatırlayabildiği kadarıyla zaten yeteri kadar kemiğini kırmıştı. Bu şeyin kendisini ne kadar süre alıkoyacağını düşünüyordu şimdi. Ve O'Brien'la buz pistinde karşılaşmaları ve götüne tekmeyi basması ne kadar sürecekti? Elini uzatıp, "Yardım et kalkmama," dedi.

Mark tek dizi üzerine çöküp hemen yanına eğildi. "Sakin kıpırdama. Bırak da Scott işini yapsın."

Sam başını salladı ve hissettiği acı karşısında dişlerini sıkı. "Oğlum burada. Beni burada buzun üzerinde yatarken görmesini istemiyorum." Ve ayrıca darbeyi vuranların da Sam'in ne

durumda olduğunu görmeleri mümkün değildi. "Scott antrenör odasında işini yapabilir " Sağ elini kullanarak kendini oturma pozisyonuna getirdi. Bu, sandığından da fazla acıtmıştı. İsteddiği son şey sedyeye konulup taşınmaktı.

Scott omzunu Sam'in sağ kolunun altına sıkıştırdı. Şimdi artık dizleri üzerine doğrulabilirdi.

Siktir! Siktir!

"İyi misin?"

"Evet. Evet." *Orospu çocuğu!* Ayağa kalkmıştı. Arena çılginca alkışlarla inliyordu. Ağır bir şekilde saha kenarındaki banka doğru kaydı. Sol kolu göğsüne doğru sıkıştırılmıştı. Ağrısı katlanılamaz derecede büyüktü; ama ağrının da ötesinde zil zurna sarhoştı. Öyle ki darbeye gafil avlanmıştı. Dahası bu şey onun için bir aylık bir kayıp demekti -eğer şansı varsa. Daha da kötüsü, bu şey oğlu Conner'ın önünde cereyan etmişti!

Onuncu Bölüm

*Başka Kızlarla Çıkmaz
(bilhassa da sıksa olanlarıyla)*

Conner, Autumn'ın parmaklarını bırakıp asansörün düğmesine bastı. Diğer boştaki elinde, içinde kek olan küçük bir kutu tutuyordu: jelibon kurçukları ve çikolata damlacıklarıyla bu sabah yaptıkları ve Conner'in de kendi başına süslediği kahverengi bir kek. Asansörün kapısı açıldı ve içeri girip onuncu kattaki çatı katı dairesine çıkmaya başladılar. Saat daha henüz sabahın onunu biraz geçmişti. Normalde Conner bu saatte okulda olurdu ama geçen geceden sonra babasını görmeye ihtiyacı vardı.

Yatağında ağlayarak uyumaya başladığında saat sabahın birini çoktan geçiyordu. Babasının ölmek üzere olduğundan adı gibi emindi. "Ambulansa bindirip götürdüler," diye hiçkara hiçkara ağlamıştı.

“Çünkü böylesi daha iyi olacak,” diye oğlunu biraz olsun sakinleştirmek için yalan söyleyip onu teskin etmeye, yatıştırmaya çalıştı annesi de. Sam’in buzun üzerinde kaymasından hemen sonra Chinooks takımından biri Autumn’ı ve Conner’ı bulup Sam’in bazı testler ve röntgen için Harborview hastanesine kaldırıldığını söyledi.

“Ben öyle düşünüyorum anne.”

Conner artık büyümüştü ve öyle geçiştirme yalanlarla kandırılacak bir halde değildi. Sam’in buzun üzerinde yattığı o anları seyrederken Conner çok korkmuştu. Panik halde göz yaşlarına boğulmuş ve Autumn da her ne kadar Sam’in pek çok sebepten dolayı zarar görmesini dilesse de, kabul etmeliydi ki bu şey karşısında kendisi de korkmuştu.

“Gidip babamı görmek istiyorum.”

“Sabahleyin seni alıp götüreceğim babana,” diye söz verdi, her ne kadar Sam için koşturmak hayatta yapmak istediği son şey olsa da.

Asansörün kapıları açıldı ve inip koridorun üzerinde yürüdüler. “Unutma, çok fazla kalmayacağız. Babanın sağlık durumu iyi mi kötü mü diye görmen yeter.” Conner kapı zilini çaldı. Birkaç saniye sonra Faith Savage cevap verdi.

Uzun boylu, görkemli ve üstelik hamileydi. Autumn kimin daha şaşırmış olduğunu bilemedi. Kendisi mi yoksa Chinooks’un sahibi mi?

“Ee, merhaba Autumn. Sam’i tanıyor musun?”

“Evet. Bir oğlumuz var.”

“Bunu bilmiyordum.” Bakışlarını Conner’ın sarı saçlarına düşürdü.

“Sadece sen değil, diğer pek çok kişi de bilmez bunu.” Elini oğlunun başı üzerine koydu. “Selam versene Bayan Savage’a.”

“Merhaba.” Conner içeriyi daha iyi görebilmek için sola doğru eğildi. “Nasılsınız?”

Gülümsedi Faith. “İyiyim, teşekkür ederim.” Kenara çekildi ve Conner da yanından geçip içeriye girdi.

“Baba!”

Autumn içeriye girdi ve ardından kapıyı kapattı. “Sam nasıl?”

“Huysuzluğu üzerinde.” Faith temkinli davranmıştı. “Burada olmana sevindim.”

İşin aslı, Autumn ve Sam arasındaki ilişkiden haberdar değildi. “*Kendini* nasıl hissediyorsun?” diye sordu Faith salona doğru yürürlerken. Salon, gereğinden fazla deri mobilyayla tıka basa doldurulmuştu. Ortada kocaman bir eğlence alanı vardı ve şehre bakan bir sıra pencere de dikkatlerden kaçmıyordu. Bütün alan açıktı, pahalı döşemelikler ve tablolarla doluydu. Kısaca, tam Sam’e göre olan bir bekâr eviydi yani.

“Şu an iyiyim. İlk üç ay biraz zorlanmıştık. Yılın geri kalan dokuz ayında hasta olan şu zavallı kadınlar için bunun ne kadar feci bir şey olduğunu düşünemiyorum bile.”

Güldü Autumn ve elini havaya kaldırdı “Ben de bu kadınlardan biriydim ve söyleyebilirim ki *feciydi*.” Siyah yunlu

ceketinin fermuarını indirdi mutfağa doğru ilerlerken. Hemen karşıda Sam ve Conner duruyorlardı. "Kız mı olacak erkek mi?"

"Daha tam bilmiyoruz. Şu an sadece bir kere ultrasona girdik."

"Ah. Bunu hatırlıyorum. Conner için yaptırdığımda tavuk nugget'ı gibi bir şeydi." Güldü Faith. "Zaten bu yüzden ona nugget diyoruz ya."

Sam, mermer mutfak tezgâhı üzerinde duran kekten başını kaldırıp baktı. Üzerindeki beyaz tişörtünün dış yüzeyinde omzu sekiz şeklinde bir atele alınmış ve sol kolu da askıyla göğsüne doğru tutturulmuştu. Tişörtün sağ tarafı naylon eşofmanının içine sıkıştırılmış, sol taraf ise kalçasına doğru sarkmıştı. Saçları darmadağın ve koyu sarı sakalı yanak ve çenesine bir gölge çekmişti. "Ben, Conner'a Las Vegas'ta hamile kaldığın için nugget dediğini sanmıştım."

Autumn Faith'e yan yan baktı ve ardından başını salladı. Vegas'ta Conner'a hamile kaldığı o akşamı düşünmek bile istemiyordu. Hem kendisi hem de Sam o zaman hakkında hiç konuşmamışlardı ve buna şimdi başlamak istemiyordu. Özellikle de Faith Savage'ın önünde.

"Ben seni oğlunla yalnız bırakıyım en iyisi," dedi Faith bar taburesine doğru yürürken. Kırmızı yün ceketini ve Hermes el çantasını topladı. "Sam, olur da bir şeye ihtiyacın olursa haber edersin."

"Uğradığın için teşekkürler. Dışarıda görüşürüz." Autumn'a doğru yürüdü ama eliyle durdurdu. "Yolumu bul-

bilirim, sen rahatsız olma.” Faith, Autumn’a bakıp gülümsedi.
“Tanıştığımıza bir kez daha memnun oldum.”

“Ben de.”

Ardından Faith, arkasında pahalı bir parfüm kokusu bırakarak evden çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Autumn şimdi Sam’le, üstelik de onun mekânında, baş başa kalmıştı!

“Kolunu hareket ettirebiliyor musun?” diye sordu Conner babasına.

“Evet,” diye cevap verdi Sam kendinden emin bir şekilde. “Köprücük kemiğimi kırmışım.” Eliyle o yeri gösterdi
“Kolum yerinden oynamasın diye bu askıyı takıyorum.”

Conner araştıran gözlerle babasına baktı ve kafasını salladı. “Sana vuran o adamı gördüm ben.”

“Ayak bileğimi kırdığım zamankiyle karşılaştırdınca bu hiçbir şey. En azından kalkıp yürüyebiliyorum.”

Target’tan aldığı çakma Hermes çantasını Conner’in Old Navy beresi ile bar taburesinin üzerine koydu. Ceketini üzerinden çıkarmamıştı zira çok uzun kalmayı düşünmüyordu. “Peki, kalkıp yürüyebiliyor musun?” Autumn, az da olsa kendini kontrol altında hissettiği kendi evindeyken Sam’in etrafında olmayı daha çok tercih ederdi. Gerçi Sam’le beraber kontrol, hep bir aldatmacadan ibaret olmuştu...

“Evet. Ama hemen oturacak gibi oluyorum.” Önündeki çoreği işaret etti. “Şimdi şu kırmızı kurtçuğu yiyeceğim. Sende yeşili var.”

“Olur.” Conner eline bir kurtçük alıp ağzına soktu.

"Sonra ama." Kek kutusunun kapağını, sanki pis görünümlü çöreğin içinden dışarıya kurtçuklar gelmiş de midelerini az da olsa bulandırmış gibi süratle kapattı. "Kurtçukların az önce içtiğim ilaçlarla anlaşacağını sanmıyorum." Ağır hareketlerle yanından geçti Autumn'ın, Conner da onun peşinden... Belki de gitmeli, bir saat sonra geri gelmeliydi. Hem Autumn buraya Sam'in bekâr evine bağlı değildi.

"Autumn, dondurucudan dışarıya bir torba bezelye çıkarabilir misin?"

"Elbette." Dolaptaki donmuş meyve suyu, bir kutu Taster Sticks ve yaklaşık on adet donmuş bezelyeye torbasına baskarken soğuk hava yüzüne ve boğazının çukurluğuna vurmuştu. En üstteki torbalardan birini çekip aldı. Sonra mutfaktan çıktı. Sam deri kanepede oturuyordu, hemen yanında da Conner vardı. Kolu bağlı ve omzunun etrafı sarılı o haliyle çaresiz bir görünümü var gibiydi sanki.

Elindeki bezelye torbasını ona uzattı. "Natalie'yi aramamı ister misin?"

"Neden?" Bezelye torbasını omzunun üzerine koydu ve koyar koymaz da, soğukluktan olacak, nefesini çekti.

"O senin 'asistanın' değil mi? Belki gelip sana yardımcı olabilir."

"Daha çok Conner'in bebek bakıcısı diyelim. Benim bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

Böyle ağır ve sızı içinde Sam, sadece çaresiz görünüyordu aynı zamanda Autumn'ın kafasındaki Sam imgesine.

ca tanıdığı, o elini sallasa ellisi ve hatta bundan da fazla sayıda seks ortağına sahip bir adamın imgesine- de uymuyordu. Şimdi sıradan bir adam görünümüne sahipti. Yani, hemen hemen "Başka bir şey ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Başını salladı ve uykulu mavi gözleriyle Autumn'a baktı. Yorgun muydu yoksa kafası mı iyiydi bilemedi Autumn. Belki de ikisi de geçerliydi.

Bileğinin iç tarafındaki saatine baktı; bir beş dakika daha.

"Baba, gebe kalmak ne demek?"

Hem Autumn hem de Sam ilk önce Conner'a sonra da birbirlerine baktılar.

"Ne?"

"Az önce hamile kalmaktan bahsedildi. Ne anlama geliyor bu?"

"Ec imm..." diye kekeleyip durdu Sam ve bakışlarını oğluna kaydırdı. "Yani, şimdi iki kişi... Yani. "Omzunun üzerindeki bezelye torbasının yerini değiştirdi. Gebelik konusunda bir hayli deneyim sahibi olan biri için bu konuda bir açıklama getirirken zorlandığını hissediyordu. Bu "konu" açıldığında, yanlarında kimse olsun istememişti Autumn. "Ec, bu Ani ve şiddetli bir acı hissetmişçesine irkildi Sam. "Ah, Omzum ağrıyor Çabuk annene söyle."

"Ben mi?"

Köprücük kemiğini işaret etti. "Fazla üzerime gelme, çok fazla ağrım var."

Tabii ki bu asıl sebep değildi. "Güzel" Autumn.

Conner'ın bu sorusuna muhtemelen Sam'den daha iyi cevap verebilirdi. Hem onun verdiği cevap her anlamda daha güvenli verici olurdu. Kanepede oturuyordu. Başını çevirip Conner'a baktı. "Yapılmış, hazırlanmış demek bu." Evet, böylesi daha iyi olmuştu.

"Oh." Babasına tıpatıp benzeyen mavi gözlerinin içinden annesine baktı. "Ben şimdi Las Vegas'ta mı yapıldım yani?"

"Evet."

"Oh." Yutkundu Conner. Autumn, Conner'ın beyninin içinde bir şeylerin döndüğünü kolaylıkla sezebiliyordu. "Nasıl?"

Günün birinde bu soruya cevap vermek zorundaydı; farklıydı bunun. Kendini hazırlamıştı buna. Kafasında birkaç kere düşünüp tartmıştı; ama hayalinde Sam'in omzunda bir torba bezelye ile kendisinden uzakta oturacağı, sanki cevabı kendisi de bilmek istermiş gibi meraklı gözlerle kendisine bakacağı gerçeği yoktu. "Ee, iki kişi birbirlerini sevdikleri zaman bazen bebek de yaparlar."

"Oh." Autumn nefesini tutmuş, hemen ardından gelecek bir başka "nasıl?" sorusu bekliyordu. Sorular sadece daha da zorlaşıyordu. Başını çevirip Sam'e baktı Conner. "Senin jelibon kurtçuğundan alabilir miyim?"

"Al tabii."

Conner oturduğu yerden fırlayıp doğru mutfığa koştu. Minik spor ayakkabıları kendisine ne kadar izin verirse o kadar hızlı koşmuştu.

Derin bir oh çekti Autumn ellerini yüzüne koyarak. "Su"

an kendimi, bana sıkılan bir mermiden sıyrılmış gibi hissediyordum.”

“Açıkçası soruya, tam da onun anlayabileceği şekilde nasıl cevap vereceğini merak ediyordum.”

Autumn kaşlarını çatmış ve ellerini düşürmüştü. “Hiç yardımın olmadı Sam.” Öne eğilip Conner’in mutfakta olup olmadığını baktı. “Soruyu sana sordu ve *sen* elbette *gebe* kalmanın ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Aman tanrım, sen yeryüzündeki en büyük yalancısın.”

Sam güldü buna. Yine yüzünde hiçbir utanma, kızarma belirtisi yoktu. Neden oldu ki! Sam’di bu. “En büyük sayılmaz.”

“Oraya yakınsın ama.”

“İşte bu yüzden bu tür hassas sorulara cevap vermemeliyim ya.”

Conner geri geldi. Ağzında kırmızı bir jelibon kurtçuk çiğniyordu. Kafasındaki o dönüp duran sorular durmuşa benzeriyordu. Mutfığa gidip ağzına o jelibon kurtçuklarından dolması, konudan sıkıldığı ya da konuyu değiştirme niyetinde olduğu anlamına gelmiyordu.

“Tamam.” Autumn, kafasında dönüp dolaşan soruları oıtaya dökmeden ayağa kalkıp, “Gitsek iyi olur tatlım,” dedi Conner’a.

“Ama daha yeni geldik.”

“Bunu seninle konuştuk Conner. Çok fazla kalmayacağımızı biliyordun. Hadi, babanın dinlenmeye ihtiyacı var.”

“Aslında ihtiyacım olan bir banyo.”

Mutfağa doğru yürümeye koyuldu, "Hadî bakalım, bereni al"
"Yardıma ihtiyacım var."

Durdu birden Autumn. Ardından yavaşça başını çevirip Sam'e baktı. Ona doğru bakıyordu Sam. "Benim mi? Ne yani kalıp banyo yapmana yardım mı edeyim demek istiyorsun?"

Sam içten içten güldü buna. Ardından sağlam elini kul- lanarak ayağa kalktı. "Hayır. Sen istemediğin sürece hayır tabii ki." Omzundaki bezelye torbasını sehpanın üzerine atıp kolun- daki askıyı işaret etti. "Biri bunu arka taraftan kancaladı ve işin kötüsü ben de tek başıma erişemiyorum." Kendisine yardım edeceğini umarak yanından geçti. "Bu şeye ihtiyacım olup ol- madığını daha tam kestiremiyorum."

"Baba, kckini alabilir miyim?"

"Kafana göre takıl, ama yerlere dökerek yeme, otur ma- sada ye. Siz gittikten sonra, bu halde el süpürgesini nasıl ça- lıştıracagım?" Autumn'a baktı gözünün ucuyla. "Hadî ama." Yerinde durup kıpırdamadığında Sam durup ona bakardı. "Seni kullandığımı falan düşünme sakın. Sadece biraz yardıma ih- tiyacım var."

Ayaklarının Sam'in halısına yapışmasının asıl nedeni bu değildi. Ona boynundaki askıyı çıkarmak için yardım etmek bi- raz samimi ve yan yana gelme durumu olarak görünmüştü

Sanki aklını okuyormuşçasına sordu Sam, "Sana bir şey yapacağımı mı sanıyorsun?"

Autumn başını salladı ve omuzlarını silkti. Ceketini çıkarıp el çantasının üzerine attı ve Sam'i takip etti. "Tabii ki

böyle bir şey düşünmedim.” Evin kavisli holünde yürüyerek muhtemelen Conner’ın olabileceği bir odanın önünden geçtiler.

“Bu güzel, çünkü şu an sonunu getiremeyeceğim bir şeye başlama durumunda değilim,” dedi Sam arkasına bakarak.

Eğer bu şekilde yaralı olmayıp böylesine bir yavaş tempoda yürümemiş olsaydı içindeki şeytana uyabilir ona iyi bir darbe indirebilirdi. Ama onun yerine beyaz tişörtünün arkasındaki sekiz şeklindeki o koyu mavi atele ve askısının bej renkli kayışına yoğunlaştı. Haklıydı. Sekiz şeklindeki atel ve askısı arka taraftan bağlanmıştı.

Onu, olağanüstü bir Elliott Körfezi manzarası olan çift kişilik büyük yatak odasına kadar takip etti. Yatağın kendisi hâlâ düzeltilmemiş ve bir gece öncesinden kalma öylece duruyordu. Üzerindeyse bir kenara atılmış hokey şortu, çoraplar ile koca bir yastık vardı. Elbise dolabı, Autumn’ın evindeki banyo kadar ve banyo da mutfağı kadar büyüktü. Işın sadece meraklısıydı. Hem de çok!

Sağlam eliyle ışığın düşmesine vurdu ve vurmasıyla birlikte nikel avize ile bir sıra lamba siyah beyaz mermerin üzerini aydınlattı. Duş yeri altı kişilik bir aileyi rahatlıkla içine alabiliyordu. Üstelik etrafı cam ve üzeri minik gümüş tanecikleri ile kaplı siyah granitle çevrelenmişti.

Sam, zebra derisi kilimin tam orta yerinde durdu. Autumn, zebraya benzesin diye bunun sığır derisi rengine boyandığından adı gibi emindi, ama yine de pek belli olmuyordu.

Başını çevirip Autumn’a baktı. “Ne?”

Autumn bakışlarını, Sam’in bacaklarından kaçırıp bel-

ne oradan da kırık koluna ve yüzüne getirdi. "Şu kilim diyorum yüzde yüz sıgır derisi."

"Evet?"

Autumn başını salladı. "Hiç rahatsızlık duymuyor musun bundan?"

"Senin deri ayakkabılarından ne kadar rahatsızsam bundan da o kadar rahatsızım."

Ama Autumn'a göre bu şey aynı değildi. Ayakkabıları değerli bir amaca hizmet ediyordu. Ayrıca hayvan derilerinin dekorasyonu korkunç yapma ötesinde hiçbir işe yaramadığını düşünüyordu; aynı kafatasları, başlar ve boynuzlar gibi. *Iyyy*. Duyguları kendisi dışında kimseye anlaşılır olmak zorunda değildi. Arkasına yaklaşıp hemen sağ kürek kemiğinin üzerindeki tokaya uzandı. "Bunu Conner gördü mü?"

"Evet."

Parmak kemikleri tişörtünün ılık yünü üzerine sürtündü. "Peki, ağladı mı?"

"Hayır, ama üzerinde yürümeyi istemedi."

Çünkü onun çocuğuydu. "Yumuşak bir yüreği var. Ne insanlara ne de hayvanlara zarar vermekten hoşlanıyor." Konu tam da Autumn'ın üzerinde konuşmak istediği yere gelmişti. "Geçen gece, seni öylece görünce kendini tam anlamıyla kaybetti." Ayak parmakları üzerine yükseldi ve olabildiğince ona dokunmadan hareket etmeye çalışıyordu. Omzunun üzerindeki kayışı çekerken destek olsun diye bir elini hafifçe sırtının ortasına koydu. "Bu şey onu gerçekten çok üzdü."

“Biliyorum, ama ben piste bu riski alarak çıkıyorum
hep Sam kolunu yavaşça indirdi. “Geçen geceki talihsiz bir
kazaydı.”

Autumn dikkatli bir şekilde kolundaki bej askıyı çekti
Conner’in hokey oyunlarına biraz ara vermesini istiyordu ama
belli ki bu konu bir süreliğine de olsa tartışma konusu olacaktı;
en azından Sam buzlu sahalara dönene kadar. “Oturdüğüm yer-
den bakınca bunu bilerek yaptığını sanmışım, öyle anlaşıyor-
du.” Sam’in dudaklarında beliren o neşesi kaçmış ifadeye baktı.
Ona o kadar yakındı ki kirli sakallı çenesi üzerindeki her bir kılı
ayrıntısına kadar görebiliyordu.

“Oh, indirilen darbe tabii ki planlıydı.” Nefesi boğazın-
da düğümlenmişti. Gözlerini aşağı indirip Autumn’a baktı. “Ya-
ralanma talihsiz bir durumdu. Duvara doğru çok kötü bir açıyla
çarptım.”

Kolundan çıkardığı askıyı siyah granit banyo tezgâhı
üzerine koydu, ardından bir kez daha arkasına geçti Sam’in. Se-
kiz şeklindeki bandajın üzerinde bulunan çıt çıtı söktü ve par-
maklarını hafifçe altına kaydırды.

“Yavaş!”

“İyi misin?”

“Daha kötüsü de olabilirdim.”

Omzundaki bandajı aldı ve askının olduğu yere koydu.

“Conner, ileride böyle darbe almanın hokey oyunun bu
parçası olduğunu öğrenecek. O zaman düzelir.”

Bundan pek emin değildi. Bir kere daha önüne doğru

geldi Sam'in. "O bir barışsever."

"O bir LeClaire."

Aynı zamanda Haven'di de. Şiddetsiz. Yani, Vince'i saymazsak. "Conner bir dost, düşman değil."

Sam, sağlam eliyle tişörtünün etek yerini toplayıp çekti "Yani şunu mu söylüyorsun: Conner ya hiri ya da diğeri olacak Ama o bir LeClaire." Kafasını kaldırıp baktı. Dudaklarında hafif bir tebessüm okunuyordu. "Biz her iki alanda da yetenekliyiz"

Autumn başını salladı. "Geçen onca yıldan sonra bile senin şu kibrin karşısında hâlâ hayrete düşüyorum."

"Kibir değil bu." Tişörtünü çıkarmasına yardım etsin diye Autumn'a eliyle işaret etti. "Öyle olduğundan değil. Sadece yapmacık tevazu göstermekten hoşlanmıyorum."

Ya da tevazunun her çeşidinden diyelim. Autumn bir adım daha yaklaştı ve yumuşak yünün kenarını yakaladı. Conner'i hep kendisi soyardı. Bu da ondan pek farklı sayılmazdı. Büyütmeye gerek yoktu yani. Tişörtünü tutup belinden çenesine doğru çekti. Gördün mü, demek sorun değilmiş. Büyütülecek bir şey yok yani. Şu kıvrımlı baklava dilimi kasların neye benzediğini unutmıştu. O kadar aradan sonra ilk kez bunları bu kadar yakından görüyordu Dili damağı kurumuştu. Zorlukla yutkunmuştu. "Kolunu çeker misin?" Ondan hoşlanmıyordu Ama ondan nefret de etmiyordu. Duygusal olarak hiçbir şey hissetmedi. Ne bir kalp atışı ne de başka bir şey, ama fiziksel olarak.. Fiziksel olarak sanki karnından vurulmuş gibiydi. Bir ateş topuydu arzusuyla alev alan; ona, daha Conner'ın annesi değilken o bitti

bilmeyen ilk zamanı hatırlatan. Autumn, neredeyse beş yıldan fazla süredir cinsel ilişkisi olmayan otuz yaşında bir kadındı.

Sam elini tuttu ve avucunun içini göğsüne bastırdı. O sıcak, sert ve *çıplak* göğsüne. Bir zamanlar bu yeri öptüğü olmuştu. Dudaklarını yukarı aşağı kaydırarak sanki açık büfe-de yemek yiyormuş gibi yalamıştı Sam'i. "Acıttım mı?" diye sordu. Cevap vermediğini duyunca kafasını kaldırdı. Gözlerini elinden, kalın boğazına oradan da parçalanmış dudaklarına ve mavi gözlerinin içine kaydırdı.

"Seni ilk gördüğümde," dedi Sam, "gördüğüm en harika saçlara sahip olduğunu düşünmüştüm."

Ne? Autumn onun sert ve kaslı karnını düşünürken, o saçlarını mı düşünüyordu? "Kafan mı güzel senin?"

Sam sırtarak cevap verdi, "Ne demezsin!"

Aldığı ilaçlardan olacak biraz aptallaşmıştı. Ama Autumn'ın, tersine, böyle saçmalamalar için bir sebebi yoktu şu an.

"Ben, saçlarının hâlâ güzel olduğunu düşünüyorum."

Bu şey tam da sarhoş muhabbetine benzemeye başlamıştı. "Sakin şimdi, ertesi gün utanç duyacağın bir şey söyleme."

Başparmağını Autumn'ın parmak boğumlarının üzerinde gezdirdi. "Neden utanç duyacakmışım ki?"

"Çünkü benden hoşlanmıyorsun."

"Senden hoşlanıyorum."

Sağlam elini kaldırdı ve o büyük, içi sıcak avucunu Autumn'un omzu ile boynu arasındaki yere koydu. Sam kaşla

göz arasında düzelmiş gibi göründü. Yani ne ilaçlardan dolayı
aptallaşmış ne de yardıma muhtaç birini oynuyordu. "Sam "

"Güzel kokuyorsun, aynı kek gibi." Yüzünü indirdi ve
alınını onunkine dayadı. "Keklerden hoşlanırım."

Autumn kendini tutamayıp güldü hafiften. Parmakları
tişörtün içine kıvrıldı. "Sen benim keklerimi hiç yemedin "

"Tatlım, yedim ben senin keklerini." Parmakları
Autumn'ın saçları arasında güçlükle ilerliyordu. Elini başının
arkasına getirip tuttu.

Autumn'm nefes alıp verişinde, "Onu demek isteme-
dim," derken bir hırıltı ve zorlanma sezilmişti.

Tersine Sam'in nefes alıp verişinde ne bir hırıltı ne de
zorlanma vardı. "Ben demek istedim ama."

"Baba?"

Conner'ın sesi duyulduğunda Sam başını kaldırmış ve
Autumn da kendini geriye çekmişti. Elini yanma düşürdü

"Evet, evlat?" Sam, elini yanma düşürmeden önce ba-
kışlarını Autumn'ın yüzüne ve saçlarına çevirdi.

"Kapı çaldı."

"Muhtemelen Howie geldi. Kapıyı aç ve içeri al."

"N'apıyorsunuz orada?" diye kapının ağzından soran bir
ses işittiler.

"Laflıyoruz." Autumn Sam'in arkasından çıktı. "Baba-
na, omzundaki askıyı çıkarması için yardımcı oluyorum ki han-
yo yapabilsin."

"Oh." Gözleri bir annesine bir babasına bakarak gıdıp

geldi. "Tamam." Sonra arkasını dönüp ayağındaki o minik spor ayakkabılarla içeri koşturup gözlerden kayboldu.

Autumn, "Howie de kim?" diye sordu gelişigüzel. Sam'ın karın kasları, kekler ve oğlunun içeri gelip onları ne? Anne ve babası laflıyorlar, öyle mi? Evet, hem de konu kekler!

"Chinooks'un antrenörlerinden biri. Bugün hem bana bakmaya hem de şu askıma yardım etmeye gelecekti."

Başını kaldırıp omzu üzerinden Sam'e baktı. Tişörtü göğsüne doğru inmişti belki ama üzerindeki yünde parmaklarının hıraktığı kırıksıklık izi hâlâ duruyordu. "Demek bana ihtiyacın yoktu?"

"Elbette vardı. Howie'nin geleceğini biliyordum, bilmediğim ne zaman geleceğiydi. Ve gördüğün gibi leş gibi kokmaya başlamıştım."

Kokmuyordu. Gerçi Autumn koksun isterdi ama. Hatta öyle berbat kokmalıydı ki, Autumn onun karın kaslarını yalamayı düşünmek yerine sabun kalıplarını düşünmeliydi. "Ee, umarım ne yaptığını biliyordur ve eminim sana benim yaptığımdan daha iyi yardım edecektir."

"Muhtemelen, ama onun seninki gibi harika saçları yok" Güldü Sam. "Ayrıca kek gibi de kokmuyor."

"Sam?"

Autumn'ın bakışları kapı ağzına doğru kaydı. Kapıda dudakları uçuklatan bir kadın duruyordu. Az önce bir moda dergisinden fırlamış gibiydi. Autumn kadını hemen fark etti.

Sam, ağır hareketlerle arkasına döndü. "Veronica? Ne

işin var burada böyle?”

“Hastaneye kaldırıldığını duyar duymaz geldim.”

“Telefon edebilirdin.”

“Denedim.” Koyu kahverengi bakışları Sam’in yüzünden Autumn’inkine kaydı. Göz açıp kapayınca kadar kısa bir süre içinde kapıda duran bu süper-model Autumn’a bakıp onu kendisine herhangi bir tehdit olmaktan çıkarmıştı. Autumn’ın soğukkanlılığı üzerindeydi ve Veronica sorana kadar da hiç oralı değilmiş gibiydi. “Sen, o asistanlardan biri misin?”

Autumn’ın başından kaynar sular boşalmıştı sanki. Ama hemen kendini toparlayıp zoraki bir gülümseme gösterdi. “Zamanım doldu. Sanırım pek çok şeyi hallettik.” Banyodan çıkıp kapı ağzında duran o cılız kadının yanından geçti. Tasarımcıların kadın kotlarını böyle ufak kızlar için bu bedende yaptıklarını bilmiyordu. “Affedersin.”

“Autumn,” diye arkasından bağırdı Sam ama Autumn yürümeye devam etti. Bir yerlere yetişmeye çalışacakmış gibi acelesi vardı sanki. Holden geçerken Conner’ın elini yakaladı. “Babanın arkadaşları gelmiş. Çıksak iyi olur.”

“Eve giderken yolsa McDonald’s a gidebilir miyiz?”

“Az önce babanın çöregini yemedin mi ama?” Mutfaktaki bar taburesinin üzerinde duran çantası ile ceketleri aldı.

“Evet, ama Happy Meal’de dinazor var.”

“Senin dinazorların var ama.” Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Sinirli değildi, hem ortada öyle sinirlenecek bir şey de yoktu. Sadece yüzü kızarmıştı.

“Bekle.” Sam kapıda onlara yetişmişti. Sağlam elini Conner’a uzatıp, “Ver bakalım babaya koca bir elveda öpücüğü” dedi. Dikkatli bir şekilde Conner’ı kolları arasına aldı ve ardından Autumn’a baktı. “Neden böyle delisin?”

“Değilim.”

“Yine her zamanki gibi çıkıp gidiyorsun.”

Kollarını ceketinin içine soktu. “Sadece, kız arkadaşlarının beni, diğer başka kız arkadaşlarıyla karıştırmasını doğru bulmuyorum.”

“Natalie benim kız arkadaşım değil.” Sesini alçaltmıştı. “Veronica da değil. O sadece...”

“Sam, beni hiç ilgilendirmiyor,” diye araya girip eliyle durmasını işaret etti.

“Ama sanki umursar gibisin.”

“Hayır. Burası senin evin. Elbette istediğin kadınları getirebilirsin. Nasıl ki ben istediğim kişileri evime davet edebiliyorsam.” Çantasını omzuna astı –çok pahalı olmayan bir çantaydı. “Sadece senin kadınlarından biri olarak karıştırılmak istemiyorum. Bundan daha akıllı göründüğümü düşünmek istiyorum. Ki öyleyim de zaten.” Evet, *akıllıydı* da.

Evet, birkaç dakika önce banyoda Sam’in baklava dilimi karın kaslarına dokunduğu ve yaptığı kek hakkında yapılan konuşmaları bir kenara bırakırsak tabii. Sam’in saçma sapan muhabbetine dalmıştı. Başına bunun geleceğini biliyordu. Acı deneyimlerinden, Sam LeClaire’in, nereden bakılırsa bakılsın, bu tür saçmalamalarından bir şey çıkmayacağını biliyordu.

On Birinci Bölüm

Canı Mafin İster

Az önce ne olmuştu öyle? Sam, çatı katı dairesinin boş girişinde durmuş ön kapıya bakıyordu. Elbette kafası dumanlıydı ve ağrısı vardı, ama bu hali, az önce meydana gelen şey karşısında şimdiki kafa karışıklığını açıklamaya yetmiyordu.

Gelen Autumn'dı. Yine bir yaptığı bir yaptığını tutmamıştı. Bir taraftan o sıcacık elini Sam'in göğsüne koymuş, ama diğer taraftan da oğlunu aldığı gibi doğruca çıkıp gitmişti; çünkü Veronica, onu Natalie ile karıştırmıştı.

Sadece senin kadınlarından biri olarak karıştırılmak istemiyorum. Bundan daha akıllı görüldüğümü düşünmek istiyorum. Öyleyim de zaten

Ne demek istemişti bunlarla? Bu zamana kadar çıktığı hiçbir kadın aptal görünüşlü değildi, üstelik geri zekâlı olsalardı bunu kesinlikle belli ederlerdi. Kimileri kendisini sadece belli

tipte kadınlarla çıktığı için suçluyordu -ki bu doğrudu da O, daha çok yüzeysel ilişkilerden; ilişki bittikten sonra hemen ertesi günü başka bir sporcu, aktör ya da rock yıldızı ile görünebilecek türden kadınlardan hoşlanıyordu. Hatta kadınların gözlerinde, daha önce bir kere Autumn'inkilerde gördüğü türden bir acı ve nefret görmek istemiyordu.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Sam gözlerini kapadı. Sürpriz ziyaretlerden nefret ediyordu. Yoksa bu, fazla önemsemeyeceği türden bir nezaket ziyareti miydi? "Hayır." Arkasına döndü ve Howie'yi beklemek üzere salona yürüdü. Omzu tam o sıra sızlamaya başladı. Şu sekiz şeklindeki askıyı çıkarmak bir hataydı, gerçi kısa bir duş aldıktan sonra tekrardan takmayı düşünmüştü ama...

Yavaşça kanepenin üzerine doğru otururken, schpanın üzerindeki donmuş bezelye torbasını alıp omzunun üzerine koydu. Omzundaki ağrı karşısında dişlerini sıkarak arkasına yaslandı. "Şimdiden söyleyeyim, öyle bu bakım işlerinde çok usta olduğum söylenemez."

"Sorun değil. Bir şeyler yemek ya da içmek ister misin?"

Başını kaldırıp Veronica'ya, onun o güzel yüzü ve insanı canından edebilecek vücuduna baktı. Kalın kahverengi saçları ve şişkin kızıl dudakları vardı ve ışın ilginç yanı bunlara rağmen Sam onun gitmesini istiyordu. "Hayır."

"Az önceki senin oğlun muydu?"

"Hı hı."

"Yakışıklıymış."

“Teşekkürler.”

Kanepeye Sam'in yanına oturdu Veronica. “Yanımdaki de dadısı mıydı yoksa?”

“Hayır, annesi.”

O kusursuz alnı üzerindeki kaşlarını kaldırdı. “Bunu hiç tahmin edemezdin.”

Ağrı, omzundan koluna indi. Başını arkaya doğru eğip bezelye torbasını sağa doğru kaydırды. “Neden?”

“Çünkü...” Omuzlarını silkti, “sıradan birine benziyordu.”

Sıradan mı? Autumn mı? Kızıl saçları, koyu yeşil gözleri ve zarif pembe dudaklarıyla mı? Autumn sıradan biri değildi. Aslına bakılırsa Sam'in kendisi de bunu birkaç sebepten ötürü düşünmüştü sanki. Ama ortada başka özel durumlar da vardı. Gözlerini ondan alamadığı o zamanlar örneğin. Gözlerini ondan almak istememişti; tam da birkaç dakika önce orada banyosunda avizenin parlayan ışığı altında durduğu andaki gibi. Yani onun tutarlı, bir dediği bir dediğini tutan ve insanı baştan çıkarıcı olduğu zamanlardaki o sık rastlanmayan özel durumlar.

“Onunla nerede tanıştın?”

Autumn hakkında konuşmak istemiyordu; hatta düşünmek bile. Onu düşündüğünde aklına Autumn'ın o “gebelik” anıları geliyordu. Birkaç sebepten dolayı Conner'in soruları Autumn'la yaşadığı seks deneyimlerinin hafızasında canlanmasına yol açmıştı. Otel odasında yaptıkları; duvarda, banyoda ve lımuğunun içinde Vegas'ı turlarkenki o seks hatıraları.

“Yoksa onunla Seattle'a gittiğin zaman mı tanıştın.”

“Şimdi olmaz, V.” Ağrılar içerisindeydi, aldığı ilaçlardan dolayı kafası iyiydi ve dahası Autumn hakkında, geçmiş ve şimdiki zaman hakkında, seks ve Autumn’ın birdenbire değişen o ruh durumu hakkındaki tüm düşünceleri hiç olmadığı kadar kafasını karıştırmış, allak bullak etmişti.

Veronica tam karşı koymak için ağzını açmıştı ki kapı zili çaldı. Bu şey onu Veronica’nın sorgulamasından bir an için de olsa kurtarmıştı. Gelen muhtemelen Howie’ydi. En azından tanrıdan, eski kız arkadaşını değil de bunu diledi. Bugün için fazlasıyla acıklı sahneler yaşanmıştı zaten. “Kapıya benim için bakabilir misin, V?”

Ona kapıyı açmıyorum dercesine bir bakış attı ama yine de o kuru götünü kanepeden kaldırıp kapıya baktı. Geri döndüğünde, Howie de peşinden geliyordu. Artık Sam’in keyfine diyecek yoktu. Tutup Howie’nin o kel kafasından öpebilirdi.

“Kolundaki askıyı neden çıkardın?”

Sam, omzundaki bezelye torbasını tutup ayağa kalktı. “Duş alacaktım.”

Howie, Veronica’ya bakıp kaşlarını çattı. “Doktor sana ‘kendini zorlamak yok’ demedi mi?”

Sam içten içten güldü buna. Howie yanlış anlamıştı durumu, hem de yanlış bir kadınla. “Tek başıma yapabilirim sanmıştım.”

“Siz hokey oyuncularını, kendinizi Superman zannedersiniz.”

Çok haksız da sayılmazdı. Hayatlarını kazanma hürsiyle

hep savaş içinde geçirirlerdi, dahası bu şey, aslında kendilerinin de et ve kemikten oluştuğunu fark ettikleri o yaralanma anına kadar ve sonrasında da devam ederdi. Yani bu savaşma hırısı hiç bitmezdi onlarda. Sanki kimseye mağlup olamazlardı.

Sam, sonraki dört günü evinde tek başına dinlenerek, gc toplayarak ve Chinooks'lar altı oyunluk bir tur için iki haftalığına yola çıktıklarında sıkıntıdan patlayarak geçirmişti. Haftayı takiben, pazartesi günü Key Arena'ya yürümüş ve Howie'den de patenlerini bağlamasını istemişti. Sam, takım yola çıktığında arkada kalan arkadaşlarıyla beraber kendisini fazla yormayacak şekilde piste ıktı. Sağ tarafından darbe yediği için tek eliyle diski birkaç kez sallayabilmişti. Kofuna askı takmasına gerek kalmamıştı, ama ne olur ne olmaz yine de sekiz şeklindeki o askıyı çıkarmamıştı. Her ne kadar çok uzun zamanını alsa da askıyı kolundan nasıl çıkaracağını öğrenmişti.

Sam geride kalmaktan nefret ederdi. Tabii ki eskiden geride kaldığı anlar olmuştu. Normalde bir sezonda seksen iki oyun oynanır ve çoğu oyuncu da muhtelif sebeplerden ötürü bunların hepsine katılamazdı; ama böyle sakat kalıp oyunlara katılamamak da fena koyuyordu Sam'e.

Bir hafta sonra, omzu artık eskisi gibi ağrımamaya başladı ama yine de takımıyla arasında bir aylık bir boşluk açılmıştı. Conner'ı kreşinden almaya gitti. Oğlu, kendisini ğretmeni ve birkaç kankası ile tanıştırdı. Babasının yanında durup sanki herkese, "Bakın, babam var benim," demek istiyor gibiydi.

Sam onu alıp buz pistine götürdü ve birlikte buz paten

yaptılar. Oğlu patene tam hazır sayılmazdı Bir kerecik hile ayağa kalkamamıştı, ama kalktığındaysa, beş yaşındaki bir çocuğa göre hiç de fena hareket etmemişti. Çarşamba günü Sam'are nadaki ağırlık kaldırılan salonda bacaklarını ve ana kaslarını çalıştırdı. Perşembe günüyse Autumn'dan Conner'ı Key'e getirmesini istedi. Ona Natalie'nin okulda olduğunu ve bu sebepten Conner'ı almaya gelemeyeceğini söyledi Bu aslında bir yalandı. Natalie okuldaydı elbette ama perşembeleri değil. Autumn'ı görmek için neden gerçeği değil de yalan söylemişti tam emin değildi. O günden sonra kafası hep güzeldi ve Autumn'ın yaptığı o keklerden konuşmak istiyordu. Ayrıca ilişkilerinin bir parça olsun normale dönüp dönmeyeceği konusunda da tam emin değildi. Ya da bunu sağlamak için nelerin yapılması gerektiğini de bilmiyordu.

Autumn ve Conner'ı alması ve arenanın alt katına getirmesi için ofisten birini ayarladı. Autumn saat öğle üzerine doğru arenaya geldiğinde, Sam biraz da olsa şaşırmıştı. Ara ara giydiği Mrs. Cleaver kıyafetlerinden birinin üzerine kısa gemici paltonu giymişti. Gerçi Autumn'ın böyle Crosby forması içinde karşısına çıkması onu şaşırtmamıştı.

Conner geçip takımın bankına oturdu. Autumn da üzerindeki ceket çıkardıktan sonra patenlerinin bağcıklarını bağlamak için Conner'ın önünde eğildi Kızıl saçları, omzu ve yanaklarına dökülmüştü. Eliyle tutup kulağının arkasına koymaya çalıştı. Üzerinde mavi-beyaz benekleri olan elbisesinin etek yeri çıplak uyluklarından beline doğru kaydı Kadınların naylon ç-

rap giymemesi Sam'in hoşuna gidiyordu; tabii elbette kırmızı bir jartiyer kayışına bağlı değilse.

"Tık tık, baba."

Sam, içten gelen bir sesle inledi ve ardından bakışlarını Autumn'ın uyluklarından uzaklaştırdı. "Kim var orada?"

Sam sırtarak cevap verdi, "Sam."

"Sam kim?"

"Sam, geçen gece şu kapıyı tık tıklayan kişi."

Kahkaha attı Sam. "Bu çok güzeldi."

"Biliyorum."

Autumn içten içe güldü ve Sam'e baktı. Yeşil gözleri bir anlık da olsa Sam'inkilerle karşılaştı, ardından Conner'ın patenine döndü. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ölçüyü kaçırmadığım sürece sorun yok." Banka oturup Conner'ın dirseklıklarının kayışlarını bağlamasına yardım etti.

Autumn patenin bağcıklarını iki kere düğümledi ve ardından Sam'e baktı. Tek koluyla çalışırken sarı saçlı başı Conner'a doğru eğilmişti. Conner'ı alıp işyerinden doğrudan buraya gelmişti. Günün erken saatinde Autumn ve Shiloh. Shiloh'un arkadaşları Lisa ve Jen ile buluşup malum düğün törenini planladılar. Bu onların planladıkları ilk eşcinsel evliliği töreni değildi. Lakin bu, arkadaşları için planladıkları ilk törendi ve çift düğünlerinin kusursuz olması konusunda çok hassas davranmıştı.

Conner'ı okulundan aldıktan sonra arabasını Key Arena'ya sürmüştü ve geldiğinde de arabasını garaja park et

mişti. Kendilerini Chinooks spor kulübünden birisi karşılamış ve ardından arenanın göbeği içindeki beton labirentten geçmişlerdi. Diğer tarafta Sam tunnelin giriş tarafının yakınında kauçuk matların üzerinde durmuş onları bekliyordu. Üzerinde, balık logosu olan siyah bir eşofman vardı. Ayaklarındaki patenleri ile kocaman görünüyordu. Kolunda ne bir korumalığı ne de askısı vardı. Sıcak ve terli görünüyordu. Saçları, sanki bir süredir antrenman yapıyormuş gibi -tek başına ya da o süper modellerinden biriyle- parmak kalınlığında taranmıştı. Gelin görün ki, Sam'in antrenmanlarının nasıl olduğunu; onun elit bir sporcuda olması gereken dayanma gücüne ve kararlılığa sahip olduğunu biliyordu.

Hoşuna gitmeyen bir şeyden dolayı bir kaşını kaldırmıştı yine. En iyisi Sam'in kusursuzluğunu düşünmemek olacaktı. "Bu şimdi abartıya kaçmak olmuyor mu?"

"Hayır. Conner bana hip check yapmadığı ve yüzümü plastik cama çarpmadığı sürece hayır."

Conner güldü buna. "Sana fazla zarar vermeyeceğim baba."

Autumn, bankın üzerindeki dizliğe uzanıp Conner'a takmaya yöneldi.

"Buna gerek yok."

"Takmak istemeyebilirsin ama güvenliğin için bu gerekli."

"Zamanla bu şeyleri takmaya alışacaksın -ve kaskını da tabii. Unutma, bunlar oyunun bir parçası," dedi Sam diğer dizliği Autumn'a uzatırken. "Zamanında annem bana da bu şeyleri

giymemde yardımcı olurdu.”

“Peki ya baban?”

Başını salladı Sam. “O benim hokey oynamamı pek önemsemezdi.”

Peki, şimdi kendi çocuğunu önemsiyor muydu? Autumn, Conner’ın dizinin arkasındaki cırt cırtı çekerken durdu birden. Galiba kafa buluyordu Sam.

Hiç yüzünü oynatmadan öylece Autumn’a baktı ve sanki aklından geçenleri okumuşçasına şunları söyledi: “Babam bir polis memuruydu, hem de işini çok iyi yapan bir polis memuru. Lakin çok iyi bir baba değildi.”

Aynı Sam gibi. Gözlerini düşürdü. Autumn gözlerindeki o ifadeyi görmüştü. Aslında Sam’e biraz daha süre tanımalıydı. Hem bugünlerde Conner’la çok daha fazla ilgileniyordu. Artık Conner’la konuşurken konuşmalarına daha fazla dikkat eder olmuştum. Eğer bahisçi biri olsaydı kesinlikle Sam’e karşı bahse girerdi. Bahsini Sam’in şu an olduğu gibi eski günlerine dönmesi için oynardı. Kaldı ki Sam’in bu yeni ve düzelmiş haline sadece bir buçuk aydır devam ediyordu.

Autumn, son kayışı da bağladıktan sonra ayağa kalktı. Sam sağlam olan eliyle Conner’ın kaskını başına taktı ve ardından ayakları üzerinde durması için yardım etti.

“Bugün buz daha bir güzel. Muhtemelen bu sefer öyle çok düşmeyeceksin,” diye güvence verdi Conner’a.

“Güzel.” Conner buzun üzerine adım atarken içi rahatlamış gibi bir ‘oh’ çekti. Ardından Sam’in önüne geçti. “Her

seferinde düşmekten sıkıldım artık. Popomu acıtıyor.”

“Daha önce bu *popo* konusunu seninle konuşmadık mı?”

“Konuştuuuk.”

Ufak adımlarla ilerleyerek aynı anda hareket etmeye başladılar. Bu şekilde aynı penguenlere benziyorlardı

“Ne karar verdik?”

“Annen bir kadın olduğu için erkekler gibi düşünemiyor.”

Tam kafasını çevirip ona bakacakken Autumn bakışlarını oaska yöne çevirdi.

“Uhhh... Bunu söylediğimizi hatırlamıyorum.” Sam’in biraz yüzü kızarmıştı.

Autumn kaşını kaldırmış ve gülmemek için kendini zor tutmuştu. “Sen kötü bir yalancısın.”

Sam, buz üzerinde birlikte yavaşça kayarken içten içe güldü. Sam, orta çizgi ile kale arasındaki yerde Conner’ı gerisinde bıraktı, ardından diskleri alıp önüne getirdi. Üzerindeki onca korumalık ve kaska rağmen Conner çok küçük kalıyordu.

Sam, Autumn’ın arkasındaki bankı göstererek. “Gidip şu sopaları getirebilir misin bana?” diye sordu. Autumn o kocaman paltosunu çıkarmış ve katlayıp bankın üzerine koymuştu. Lacivert yeleşinin kollarını aşağıya çekmiş ve geniş kırmızı kemeri beline göre ayarlayarak iki Reebok hokey sopasını kaldırmıştı. Sopalardan biri kısa diğeri de uzundu. Her ikisinin de tutma yerinde sıkıca sarılmış bezden bantlar vardı. Sopaların her ikisinin tutma yerindeki topuzlarında Sam’in numarası olan on altı siyah olarak yazılıydı.

Olabildiğince dikkatli bir şekilde oturduğu yerden kalkıp buzun üzerine geldi. Birkaç saniyeliğine de olsa dengesini kaybetmeden ayakta kalabilmişti. Yere düşmemek için kendini dengede tutmaya çalışıyordu. Kırmızı düztabanlı ayakkabısının tabanları kaymamış, ayakkabıları ayağından fırlamamış ve Conner'a doğru dikkatlice hareket edebilmişti. Dondurucu hava bacaklarına sirayet etmiş ve karlı buz parçaları ayakkabısının içine girmişti. Buz pisti plastik camın bu tarafından bakınca bir uçtan diğer uca daha bir büyük görünüyordu.

Sam ve Conner'a sopalarını uzattı. Tam o anda ayaklarının kaydığını hissetti ve kollarını iki yanına uzatarak dengesini bulmaya çalıştı. "Yavaş."

Sam sopasını yere atıp sağlam eliyle Autumn'ın kolunu yakaladı. "Artık Conner'ın dengesini nasıl bulduğunu anlıyorum."

"Dengede durabiliyorum." Başını havaya kaldırdı; Sam'in mavi gözlerine doğru. Patenler ona ekstradan uzunluk sağlamıştı. "Ama buz üzerinde değil." Geriye dönüp yürümek istedi ama Sam kolunu biraz daha fazla sıkmaya başlamıştı.

"Koluma girsene."

"Dengemi kaybedersem seni de yanıma çekmek istemiyorum."

Eliyle tutmayı sürdürerek ona yol açtı. Sağ kolunu uzatarak dengesini korumaya çalışıyordu. "Beni aşağı çekecek kadar ağır sayılmazsın."

Sam'e olabildiğince az dokunmaya dikkat ediyordu. Elini Sam'in kolunun altından geçirmişti ve o sert pazılarla

dan tutuyordu. Sam'ın vücut ısısı, Autumn'ın parmak uçlarını ve avuçiçini ısıtmıştı. Tenine Sam'ın cinsel arzusu sirayet etmiş ve elinde olmadan anıları canlanmıştı hafızasında. Sıcak ve terli teninin Autumn'ınkine değdiği o unutulmaz saatler Canlanan anıları anında etkisini göstermişti. Bedeninin sıcaklığı Autumn'ın kolunu ve göğsünü sarmıştı adeta. "Aman Tanrım, ateş gibi yanıyorsun sen," diye birden söyleyiverdi Autumn.

İçten içe güldü Sam. "Teşekkür ederim. Bu elbisenin içinde, nedendir bilinmez, seksi görünüyorsun Bir tür eski moda kıyafet."

Üzerine baktı Autumn. "Klasik."

"Klasik eski demek ama."

"Bazı şeyler zamanla olgunlaşır; aynı şarap ve peynir gibi."

"Viski ile seks de unutmayalım."

Hiç öyle oltaya gelme niyetinde değildi. "Ateş gibi yanıyorsun derken seksi görüldüğünü söylemeye çalışmıyordum."

"Farkındayım."

Sam'ın o harika çenesinin sert kenarından mavi gözlerine baktı. "Burası çok soğuk oldu."

"O kadar da soğuk değil." dedi içindeki adam.

Kauçuk matın üzerine adım attıktan sonra Autumn kolunu çekti.

"Daha sıcak olan içerideki salona geçmek ister misin?"

Gözlerini Sam'den kaçırıp Conner'ın olduğu yere çevirdi. Önündeki diskle oynuyordu. Sonra, bir anda Conner sırt üstü yere düştü. "Gözüm ikinizin de üzerinde olacak" Tekrardan

banka oturdu ve paltosunu çıplak bacakları üzerine serdi.

"Bir yere kıpırdama " Sam doğruca tünele gitti. Autumn da Conner'in dizleri üzerine kalkmasını izliyordu. "İyi misin tatlım?" diye bağırdı.

Evet anlamında başını salladı Conner. Kafasındaki kaskı, patenlerini kendine doğru çekip ayağa kalkarken yerinden oynamıştı. Conner'ı piste getirmeden önce bunu değiştirmesi gerektiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Üzerine kayak tulumu ile tüylü botlarını giydirmesi gerekirdi. Ancak kafası bir sonraki gün düzenlenecek olan Kramer'in ellinci evlilik yıldönümü öncesinde yapılması gereken son dakika şeyleri ile meşguldü.

Elli yıl. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve hissettiği soğuga karşı omuzlarını eğdi. Kendi anne babasının evlilikleri bırakın elli yılı on beş yıl bile sürmemişti. Büyük annesi evliliklerinin ellinci yıl kutlamalarından önce ölmüştü ve Autumn'ın kendi evliliği de... Aslında bu, gerçek bir evlilik sayılmazdı bile; üstelik eğer hamile kalmasaydı Sam'le bir daha karşılaşacaklarını da hiç sanmıyordu. İnsanların ellinci yıllarını kutlamaları gerçeği kendisini aslında bu şeyin mümkünlüğü konusunda, bu tür şeyleri önemsemeyen tarafını bir kenara bırakırsak, düşünmeye sevk etmişti.

"Kalk ayağa." Sam'in siyah eşofmanları ve balık logosu Conner'ı görmesini engelliyordu. Sağlam kolunun altında koyu mavi ve yeşil renklerinde bir battaniye tutuyordu.

Ayağa kalktı Autumn. Sam, battaniyeyi alıp Autumn'ın omuzlarına sardı. Paltosu, Sam battaniyeyi çenesine doğru

kerken yere düşmüş ve ayaklarını örtmüştü. "Burada yeterince ısınacağını düşünüyor musun?"

Başını salladı Autumn. Sam'in parmakları çenesine çarptı. "Kolunu hareket ettirebiliyorsun."

"Evet, hareket ettirebiliyorum," dedi Sam Autumn'ın gözlerine bakarak. "Sadece omzumu oynatamıyorum."

"Ben hazırım baba," diye bağırdı Conner.

"Geliyorum evlat." Başparmağını Autumn'ın çenesi üzerinde gezdirdi. "Geçen gün banyomda, o yaptığın muffin üzerine konuştuğumuz anı hatırlıyor musun?"

"Yani şu benim kekleri mi diyorsun?"

Sırttı Sam. "Ben, muffin hakkında konuştuğumuzu düşünüyorum."

"İlaçlardan dolayı kafan güzeldi senin." Gülmek için zorladı kendini. "Muffin değil, kekti o."

"Muffinleri severim."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Yaptığın muffin hakkında konuştuğumda bazen uygunuz şeyler çıkabiliyor ağzımdan ama eğer keklerinden konuşmaya başlarsak, ben..."

"Sam, ne yapıyorsun şu zavallı kadına böyle?" diye bir erkek sesi araya girdi. Autumn, tünelden kendilerine doğru yürüyen adama dönüp baktı. Gelen Ty Savage'dı. "Neden hâlâ rahatsız edip duruyorsun Autumn'ı?"

"Merhaba," dedi Autumn. "Nasılın?"

"İyiyim." Bir Sam'e bir de Autumn'a baktı. "Bellı kı

Sam'i tanıyorsun."

Sam ellerini yanına düşürdü. "Autumn benim eski eşim."

Eski eş mi? Onu bu zamana kadar genellikle "Conner"ın annesi" diye takdim ederdi.

Ty'ın koyu kaşları alnına fırlamıştı. "Oh."

Autumn, Ty'ın gösterdiği bu tepkiye anlam verebiliyordu. Şurası açık ki o, Sam'in tipi olan bir kadın değildi.

"Yine neler çeviriyorsun?" diye sordu Sam eski takım arkadaşına.

"Sadece bazı bant kayıtlarını inceliyordum."

"Bulabildin mi bari?" diye sordu Sam hiç umursamaz bir şekilde, sanki az önce muffin ve keklerden konuşan başka biriydi

"Rusya'dan bir çocuk ile Syracuse şehrinden bilek şutu çok kötü olan bir üniversite ikinci sınıf öğrencisi."

"Sen acemi çaylakları mı arıyorsun?"

"Evet. Aynı sen gibi kendini beğenmiş tecrübeli kişilerle doluyuz."

"Baba!"

Sam, Conner'a döndü. "Geliyorum."

"Autumn, seninle tekrardan karşılaştığıma sevindim."

Ty arkasını döndü ve giderken, "Eğer Jules'ü buralarda görerseniz, onu aradığımı söylersiniz," dedi. Sonra gözlerden kayboldu. Ayakkabılarından gelen ses kauçuk mat tarafından kesilmişti.

"Şimdi artık yeterince ısınacağını düşünüyor musun?"

Autumn başını salladı. Sam piste çıkarken öne eğildi

yerdeki paltosunu kaldırdı. Sam, Conner'a doğru kaymış ve sopasını yerden kaldırmıştı. Yerdeki diskî karşılıklı olarak birbirlerine atıyorlardı ve Autumn da Sam'i izliyordu. Onun oğluyla nasıl ilgilendiğine, yere düştüğünde Conner'a nasıl yardım ettiğine bakıyordu. Baba oğul pistte yan yana kaydılar. Sam hiç sorun olmadan giderken, Conner sürekli mücadele ediyor, sendiyor ve neredeyse her adımda yere düşüyordu. Sam bir şeyler söyledi. Sesi Conner'ın çocuksu ses tonuna karışıyordu. Sonra beraber güldüler. Autumn'ın kalbi her seferinde biraz daha fazla çarpıyordu.

Battaniye Autumn'ın omuzlarından düştü ve paltosunun cebine uzanırken belinin etrafında toplandı. Kalbi tekrardan acımadan BlackBerry'sini çıkardı. E-maillerini okudu, Shiloh'a mesaj çekti ve ardından telefonun ekranına takvimi getirdi. Cuma, Şükran Günü'nden sonra Conner'la birlikte kısa bir tatile çıkıyorlardı. Cuma sabahı erkenden yola çıkmaları gerekiyordu, ama Şükran Günü bu yıl Sam'in tatil gününe denk geliyordu. Bu şey, Sam'in Kanadalı ve kasım ayının üçüncü perşembesinde Şükran Günü'nü kutlamayacak olması dolayısıyla kendisini sinirlendiriyordu. Genelde, eğer bu gün Sam'in tatil gününe denk gelirse ve şehir merkezinde olacaksa -ki bu pek nadiren olurdu- Conner'ı geç saatlere kadar yanında alıkoyardı. Bu durumu onunla konuşması gerekiyordu ve çok zor olsa da Sam'in Conner'ı o gece eve göndermesini isteyecekti. Böylece ertesi gün erkenden, şafak vaktinde yola çıkabilirlerdi. Uzun süreden beri, kardeşi ve Conner için bir ziyafet vermediği ilk Şükran

Günü'ydü bu. Eğer Sam'den izin alamazsa Conner, babasıyla birlikte olacaktı, Vince ise işte. Autumn da o koca günü tek başına geçirecekti.

“Birini mi bekliyorsun?”

Kafasını kaldırıp yanından geçen siyah-kahverengili ekose kumaş pantolonlu, siyah gömlekli ve şeftali renkli baklava desenli kazağın altında şal desenli kravatı olan kişiye baktı. Kasları, gömleği ve boynunun etrafındaki yakalardan dışarı taşmıştı adeta. Koyu teni, siyah dikenli saçları ve koyu yeşil gözleri vardı.

“Oğlumu bekliyorum.” Eliyle Conner’ın durduğu yeri gösterdi. Yine babasının patenleri arasında duruyordu.

“Sen Conner’ın annesi mısın?”

“Hı hı.”

“Ben Julian.” Gelip Autumn’ın yanına oturdu. “Sanırım benim düğünümü sen organize ediyorsun.”

“Oh.” Üzerindeki soluk renkli kazağından hatırlamıştı. “Sahi sen Bo Ross’un nişanlısısın,” dedi. Elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Julian da kendisine uzatılan eli sıkı hemen. “Chelsea ve Bo’nun düğünlerini ayrı ayrı planlaman çok iyi oldu. Bazen birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlar ve ben de yanlış bir kardeşle evlenebileceğimden dolayı çok korkuyorum.”

Autumn güldü buna. İkizlerle kısa süreliğine görüşmüştü sadece, ama Julian’ın bu konudaki endişelerinde haklı olduğunu düşünüyordu. Aynı zamanda, Julian’ın tarzı düşünül-

günde, Bo'nun hem siyahtan hem de beyazdan hoşlanmasının muhtemelen iyi bir şey olabileceğini düşündü.

“Üzerindeki güzelmiş.”

Autumn'ın kaşları alınına fırlamıştı. Julian'ın elini sürmesine izin vermedi. Ne yani, bu tür bir elbisenin ne olduğunu bilmiyor muydu? “Teşekkürler. Le Frock'tan aldım. Biraz klasik şeylerin satıldığı bir mağaza.”

“Yerini biliyorum. Geçen yaz oradan köpekbalığı derisinden bir takım elbise almıştım.”

“Mavi miydi?”

“Evet.”

“Hatırlıyorum. Bahse girerim harika görüneceksin.”

“Bu şeylerden hoşlanan neredeyse tek kişiyim,” diyerek omuzlarını sıktı. “Birkaç hafta önce Stars'larla yaptığımız maçın sonrasında Conner'la tanışmıştık.” Gözlerini Autumn'ın yüzünde gezdirdi hızlıca. “doğruyu söylemek gerekirse, Sam'in eski eşi olarak baktığımda tahmin edebileceğimden de farklısın sen.”

“Nasıl yani, uzun bacaklı ya da pastırma dudaklı bir süper-model olmamam mı sorun?”

“Hayır! Sen onun süper-modellerinden daha da güzelsin.”

İşte buna güldü Autumn. “Doğru.”

“Gerçekten. Şimdiye kadar Sam'in kadınlar konusunda berbat bir zevki olduğunu düşünmüştüm, ama sen sürpriz çıktın.”

Bu düpedüz bir yalandı. Autumn bu şeye belki de yerlere yatarak gülebilirdi. Eliyle Julian'ın omzuna vurdu. Sanki karşısında Vince vardı. Hem doğruyu söylemek gerekirse, vücut

yapısı aynı Vince gibiydi.

Kulağına buz pistinden gelen *shh shh shh* sesleriyle bakışlarını çevirdi. Sam, ısıt ısıt parlayan kar banyosu içinde birkaç adım gidip durmuştu. Julian'a baktığında mavi gözleri buzlu bir haldeydi.

"Savage seni arıyordu, eşek herif."

Sam, buzdolabından donmuş bezelye aldı ve ardından kapıyı kapattı. Torbayı uzun kollu tişörtünün altına soktu ve omzunun üzerine doğru tuttu. Salondaki geniş pencereye doğru yürüdü ve dışarıya şehre ve ötedeki körfeze baktı. Autumn'ı, Julian'la beraber öyle gülerken, ona dokunurken, rahat ve kendinden memnun bir halde gördüğünde içinde bir şeylerin koptuğunu hissetmişti. Öyle ki Julian'a 'eşek herif' demişti. Hakaret etmekten hoşlanan biri olduğu için yapmamıştı bunu. Hatta hoşlandığı adamlara asla böyle yapmazdı. Evet, Julian'ı seviyordu ama ona neden hakaret ettiğinin de çok iyi farkındaydı.

Burası senin evin. Elbette istediğin kadınları getirebilirsin, daha geçen gün Autumn ona söylememiş miydi bunu? Nasıl ki ben istediğim kişileri evime davet edebiliyorsam O güne kadar, Autumn'ın herhangi bir kişiyi ne kendi evine ne de başka bir yere davet edebileceği hiç aklına gelmemişti. Muhtemelen bu, Conner'ın dayısı Vince dışında başka hiçbir adamdan habersiz olmamasıyla alakalıydı. Yani Sam, Autumn'ın hayatında

hiç kimsenin olmadığı düşüncesiyle yaşamıştı. Hatta bir erkek arkadaşı -herhangi bir çıkarının olduğu ya da günöbirlik takılma da olabilir- var mı onu bile merak etmemişti.

Ama şimdi bunu merak ediyordu. Onun herhangi biriyle olabileceği düşüncesinin kendisini neden rahatsız ettiğini de merak ediyordu. Bu duygunun sebebinin, oğlunu Autumn'ın herhangi bir erkek arkadaşının yanında görmeyi istemediğiyle alakalı olduğunu söyleyebilirdi kendisine. Vince zaten oğlunun yaşamındaki pek çok erkekten birisiydi.

İş bunun da ötesindeydi. Belki de Autumn'ın, yatağında başka biriyle uyuyabileceği, o pürüzsüz tenine başka birisinin dokunabileceği düşüncesi hoşuna gitmediği için bu fikirdeydi.

Hayır, o kadar basit değildi. Autumn'a oğluna baksın diye verdiği parayı umursadığı yoktu. Aynı şeyi onun tenine dokunan bir başkası için söyleyemezdi ama. Yeryüzündeki tüm erkeklerin arasında Sam, Autumn'a kimin dokunup dokunmayacağı konusunda söz söylemeye belki de en az hakkı olan kişiydi. Bunu biliyordu, ama yine de kendisini düşünmekten alıkoymadı.

Autumn ve Vegas'taki o hafta sonu, hafızasına sanki hiç uyanamayacağı bir rüya gibi girmişti. Kayıtsız arzu ve şiddetli istekle dolu sıcak, puslu bir rüya gibi.

Belki de bu şey, Conner'la daha fazla vakit geçirmesi ve Autumn'ı da bu sebepten biraz daha fazla görmesiyle alakalıydı. Belki de çok sık seyahat ediyordu ve geçen bu birkaç günde hafta geçen çok zamanı olmuştu. O da bu boşlukta dikkatini

Autumn'a vermişti. Ya da bir süredir Autumn dışında kimseyle ilgilenememişti.

Belki de sadece canı sıkılmıştı.

Sebep her ne olursa olsun, belki de artık bu işi çözmenin bir yolunu bulmanın zamanı gelmiş çatmıştı.

On İkinci Bölüm

Bulaşık Yıkar

Autumn, yemek odası masasının baş tarafında oturmuştu, başı öne eğilmişti. Sol eliyle Vince'in sağ eliyle ise Sam'in elini tutuyordu. Conner hemen babasının yanında gözleri kapalı bir şekilde oturuyordu. Vince ve Sam üzerine dantel masa örtüsü serilmiş masanın orta yerinde duran hindi dolmasının üzerinden birbirlerine ters ters bakarken Autumn, "Bizleri aç bırakma ve kalplerimizi de hoş tut Tanrım," diye dua etti. Kardeşinin elini sıkı ve ekledi, "Bizleri birbirimizden ayırma. Amin."

Sam elini alıp gülümsedi, "Amin. Harika bir duaydı."

"Özellikle de Rodney King'i açtığın o bölüm," diye ekledi Vince.

"Tık tık."

"Kim var orada?" diye üçü birden aynı anda sordu.

"Patates püresini uzat."

"Patates püresini uzatacağım, ama kime?"

Conner omuzlarını silkti. "Patates püresini bana uzalı yorsunuz. Açlıktan ölüyorum burada."

Sam başını salladı Conner'ın tabağına patates püresi koyarken. "Şaka yaparken biraz daha ciddi çalışmak gerekecek." Ardından kendi tabağına patates püresi koydu ve sonra da kâseyi Autumn'a uzattı. Parmaklarının uçları Sam'inkilere değdi.

Genelde tatil günlerinde Autumn rahat bir şeyler giymirdi üzerine, ama bugün sıradan bir tatil günü değildi. Üzerine beyaz bir bluz ile vücudunu saran siyah dar bir etek giymişti. Bu şekilde ellili yılların poster mankenlerine benzemişti adeta. Yemeğe Sam gelecek diye böyle bir tercih yapmıştı Autumn. Bir taraftan, eteğin içine sıkıca girme işini Sam'ın kendisi için yaptığını düşünmesini istemiyordu. Diğer taraftan da, kendisini o eski eşofmanları içinde görmesini de istemiyordu. Kapıyı açıp da Sam'le göz göze geldiklerinde kıyafet konusunda yaptığı bunca çabanın boşa gitmediği görünce içi rahatladı. Sam, hem şık hem de seksi görünüyordu. Üzerinde siyah pantolon ve gri V-yaka bir kazak vardı ve altına da beyaz bir tişört giymişti. Onu en son gördüğü zamanki gibi terli ve kirli değildi.

"Sen Kanadalı değil miydin?" diye sordu Vince, çatalıyla dilimlenmiş hindiye tabağına koyarken.

"Evet."

"Ee o zaman neden buradasın?"

Autumn masanın altından ayağına tekme atıp, "Kibar ol Vin," dedi.

Vince dönüp Autumn'a baktı. Gözleri kocaman açılmıştı.

ve masum masum bakıyordu. "Sadece soruyorum. Eminim Sam bu basit soruya cevap vermeden geçmeyecektir "

"Önemli değil." Başını kaldırıp Vince'e 'kıcımlı öp' masasında sırtıttı. "Autumn ve Conner beni buraya davet etmekle çok kibar bir davranışta bulundular."

Bu hiç de doğru değildi. Öyle ki Autumn Şükran Günü yemeği yapmayı bile planlamamıştı. Eldeki planlara göre Conner, babası Sam ile birlikte ve Vince de içinde olacaktı

"Senin paketlemeyle geçen sakın bir gün geçireceğini sanmıştım," diye hatırlatmada bulundu Vince kardeşine önündeki patatesi alırken.

Aslında Autumn bunu; ani bir şekilde Conner'in Şükran Günü için *evlerine* babasını getireceğini ve *kendisinin* yemek hazırlayacağını öğrendiği zaman birkaç gün önce bitirmişti. Yine de tüm bunların nasıl olduğu konusunda hâlâ kendinden emin değildi. Doğal olarak, Autumn yemek için bir saatlik de olsa -zamanı olur mu olmaz mı bilinmez- Vince'i davet etmişti. Bu bir saatte eve gelebilir, bir şeyler yiyip içtikten sonra tekrardan işe geri dönebilirdi. Bir saatten az da olsa Vince'in gelmesi kendisini memnun edebilirdi.

Sam, "Conner'la beraber yarın nereye gidiyorsunuz?" diye sordu ve ardından çatalına hindi batırıp hem kendisinin hem de Conner'in tabağına koydu.

"Moclips'te bir yazlık ev kiraladım." Autumn tabağına biraz yaban mersini koydu. "Seattle'dan yaklaşık iki saat sürüyor."

“Daha önce hiç duymadım bu yeri.”

“Belki de tatillerini Scores’un üst katlarında geçirdiğin içindir,” dedi Vince.

Sam kaşını kaldırdı. “Scores’un üst katları hakkında ne-
ler biliyorsun?”

“Okuduklarımdan biliyorum.”

“Gazetelerde gördüğün o büyük harflerle yazılmış *kucak*
ve *dans* kelimeleri mi dikkatini çekti?”

“Evet. Ayrıca *s* ve *i* gibi harfler de.”

“Biraz yavaş.” Autumn elini çatalından çekerek Conner’ı
işaret etti.

“Geçen yaz da aynı evi kiralamıştık. Ev çok hoşumuza
gitti. Ne var ki hava durumu haberleri yılın bu zamanında ha-
vanın fırtınalı olacağını söylüyor.” Ardından Autumn Conner’la
birlikte deniz kenarında yaptıkları kumdan kalelerden bahset-
ti. Conner’ın uçurtmasını uçurmasından ve Moclips’in o ufak
müzesinden bahsetti. Hayatı hakkında çok fazla şey anlatmadı.
Yanındaki iki adamın dalaşmayı bırakıp susmalarını bekledi

“Anlatmaya devam ediyor musun?” diye sordu Vince ve
ardından da kruvasanından bir ısırık aldı.

“Sen?”

“Çok değil.”

“Ardından Conner’ı o tık tık fıkrası ile kafanı şişirmesi
için üzerine salacağım merak etme.” Bir elini havaya kaldırıp,
“İnan ki bunu yaparım Vince,” dedi.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Şimdilik yenilmişti

Güldü Sam. Vince de 'daha savaş bitmedi' dercesine bir bakış attı Sam'e.

"Tık tık."

"Şimdi olmaz Conner. Önce yemeğini bitir lütfen."

"Güveçte yeşil fasulye nerede kaldı?" diye sordu Conner.

İşte, yapmadığı tek şey Conner'in sorduğu bu şeydi. Ertesi sabah erkenden yola çıkacağı için çok fazla şey yapmamıştı.

Sadece temel birkaç şey pişirmişti, dolayısıyla dolabında çürümeye kalacak fazla şeyi olmayacaktı. "Onu da Noel'de yeriz artık."

Vince, hindi ve patatesin üzerine biraz et suyu döktü ve ardından Sam'e baktı. "Omzun nasıl?"

"Yüzde 60 iyileşti." Dirseğini havaya kaldırıp sırttı. "Sorduğun için teşekkürler kurbağa suratı."

Güldü Conner. Vince'in gözleri küçülmüş ve Autumn da tansiyonun yükseldiğini duyumsamıştı. Autumn eliyle Sam'i işaret etti. "Vince'e ne dediğimi duydun mu?" Eliyle kapıya vurmuş gibi yaparak, "Kulakların kanayana kadar," dedi.

Sam başını arkaya eğip bir kahkaha attı. Sanki her şey olağanüstü harikaydı. Sonra yerine yerleşip yemek yemeye koyuldu. Sanki bir ölüm hücresindeydi ve önüne konan bu yemek de onun son yemeğiydi. Mutlu ve rahat görünüyordu, sanki Autumn'ın evinde her gün yemek yiyormuş gibi bir hali vardı. Sanki arkadaş gibilerdi, yani birkaç ay önce birbirlerini boğazlamaya çalışanlar onlar değil de başka birileriymiş gibiydi. Canını

sıkan hiçbir şey yoktu sanki. Ayrıca birkaç kere Autumn, Sam'i kendisine bakarken yakalamıştı. Fark edildiğinde ona bakmıyor da bir şeyler arıyormuş gibi yapıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Autumn.

"Bi'sey yok." Tabagına birkaç dilim hindi ve dolma almak için uzandı. "Sen harika bir aşçısın. Böyle olduğunu bilmiyordum."

Nereden bilecekti ki? "Teşekkürler."

"Hey, baba gelsene buraya." Conner bezelyelerini rulo köftesinin altına ittirdi; sanki annesi bunu görmeyecekti. "Alt katta bir yatak odamız var."

Autumn kaşlarını çatmıştı sertçe.

Sam, sanki bu konu üzerinde düşünüyormuş gibi ağzındaki yavaşça çiğneyip yuttu. "Bilmiyorum. Yapacak bir sürü işim var. Hem şu senin çok sevdiğin su duvarını nereye koyacağız?"

Vince kendi kendine homurdanmaya başladı. Sanki Sam'in söylediği bu şeyin imkânsız olduğunu söylemeye çalışıyor gibiydi. Yemek bittiğinde Autumn çok gerilmiş bir haldeydi.

Vince saatine baktı ve peçetesini tabağının kenarına yerleştirdi. "İşe gitsem iyi olacak."

Vince, onun hem kardeşi hem arkadaşı ve hem de koruyucusuydu. Conner'la beraber sahip olduğu tek ailesiydi. annesinden gidiyor olması Autumn'ı rahatlatmıştı.

"Vince dayı, ben sana bir resim yaptım. Sanat merkezinde duruyor." Conner zıpladı ve doğrudan odadan dışarı koştu.

Vince ayağa kalktı ve Titan Security gömleğini zırlılı ye-
leğinin içine soktu.

Sam kendini geriye çekip Vince'in kemerini işaret etti.
"Hey, tabancan nerede kovboy?" dedi.

"Dallama, tabancaya ihtiyacım yok benim. Birini öldür-
mek için yüzden fazla yol var." Güldü. "Ayrıca cesedi kimsele-
rin göremeyeceği yere saklamanın da birçok yolu var."

Autumn kardeşinin şaka yaptığını biliyordu. "Ee, ben
burada yokken gelip kalan hindiye yiyebilirsin. Ya da istersen
şimdi yanında da götürebilirsin. Pastaya ne dersin?"

Vince hiç oralı değildi. "En son Autumn'ı incittiğinde
ben ortalarda yoktum. Şimdi buradayım ve istersen bir daha
dene."

Sam kollarını göğsünde kavuşturdu ve sandalyesini ön
iki ayağı havaya kalkacak şekilde arkaya eğdi. "Seni ilk defa
duyuyorum."

İlk kez mi olmuştu? Autumn nerelerdeydi? Ayağa kalktı
ve salona doğru kardeşini takip etti. "Neler oluyor?"

Ona sıkıca sarıldı. Öyle sıkı ki, Autumn'ın kemikleri
neredeyse yerinden oynamıştı. Aslında Vince bununla kardeşini
ne kadar çok sevdiğini, sonsuza kadar devam edecek bir sev-
gi olduğunu ona göstermek istiyordu. Onu ne kadar delirttiği
çok önemli değildi. "Yarın yazlık evine vardığında beni aramayı
unutma."

Ona kendisi hakkında endişelenmemesini söylemedi,
zaten kardeşi hep böyleydi. "Ararım."

“İşte.” Conner odaya yürüyüp Vince dayısına yaptığı resmi uzattı. “Geçen yıl olduğu gibi golf oynuyoruz.”

“Evet. İşte buradasın.” Vince, resimdeki minik sarışın figürü gösterdi ve ardından kâğıdı kıvrıp göğsünün iç cebine koydu. “İş yerine vardığımda üzerinde biraz çalışacağım” Conner’a sarıldıktan sonra merdivenleri indi. “Siz yokken gelip evi kolaçan ederim. Dolaptaki yemekleri de yerim.”

“Teşekkürler.” Autumn, Vince çıkarken elini kaldırdı ve ardından da kapıyı kapattı.

Omzunun bir tarafından yarım ton kiremit kalkmış gibi rahatladığını hissetti. Ama diğer yarım ton hâlâ yemek odasında bekliyordu. “Bulaşıkları yıkamama yardım edecek misin?” diye sordu Conner’a.

Başını salladı Conner. “Babama resim yapacağım ama.” Holden geçip doğruca yatak odasına gitti. Tipik Conner işte. “Tatlı yiyeceğiniz zaman haber verin bana,” diye bağırды koşarken.

Autumn yemek odasına doğru yürüyordu, birden durdu. Sam, mutfakta lavabonun başındaydı. Lavabonun bir tarafında durulama yapıp temizlediği bardak ve tabakları bulaşık makinesine dizerken ısıklık çalışıyordu. Bu zamana kadar hiçbir erkeğin onun bulaşıklarını yıkamamıştı. Sam şimdi lavabosunun önünde durmuş, kirlilerin üzerine su fışkırtıyor ve sonrasında da eğilip sepete diziordu. Bu şey belki de hayatında karşılaştığı en seksi şeydi.

Başını kaldırıp omzunun üzerinden Autumn’a baktı.

“Eğlenceliydi.”

“Cehennemden gelen bir akşam yemeğiydi,” dedi kruvasanın sepetini tutarken, ardından da mutfığa yürüdü. Kırmızı ayakkabılarının topukları vinil zemin üzerinde pat pat diye ses çıkarıyordu. “Bulaşık makinesini yerleştirmekten anladığını bilmezdim.”

“Büyürken, mutfakta çok vakit geçirmiştım. Babam öldükten sonra annem full-time bir işte çalışmaya başlamıştı. Biz de kardeşim Ella ile beraber ev işlerini paylaşmak zorunda kalmıştık.”

Sam’i bir çocuk olarak hiç düşünmemişti, babasını kaybetmiş ya da evde babasının yerine geçmek zorunda kalmış hallerini de öyle. Aynı Vince gibi.

“Çoğu zaman Ella’ya benim işlerimi yapması için para verirdim,” diye kıkır kıkır güldü Sam. “Gerçi bu annemi çok sinirlendirirdi çünkü sonrasında ondan öğle yemeği parası almak zorunda kalırdım.”

Annesiyle birkaç kere, Sam ve Conner ile beraber Seattle’a vakit geçirmek için geldiklerinde karşılaşmıştı. “Annem nasıl?” diye sordu Autumn.

“İyi.” Sam’in gözleri önce Autumn’ın gözlerine kilitlenmişti, sonra da dudaklarına. Oradan yavaşça vücuduna, göğüslerine ve belinin kıvrımlarıyla o daracık eteğinde dışarı çıkmış kalçalarına ve son olarak da kırmızı topuklu ayakkabılarına kaydı bakışları. “Noel’de muhtemelen burada olacak.”

“Bu Conner için iyi olabilir.” Nabzındaki karıncalanma-

ya aldırış etmedi. Kalçasının sağ tarafıyla çekmeceyi açıp dışarı bir rulo alüminyum folyo kağıdı çıkardı. "Temizlemek zorunda değilsin."

"Kendimi kabul ettirmek için yapabileceğim çok basit bir şey bu." Gözlerini onunkine getirdi ve elini kurulama beziyle kuruladı.

Autumn yemeği yaparken zaten temizlenecekleri temizlemişti, dolayısıyla ortada yapılacak fazla bir şey yoktu. "Seni Conner'in çağırdığını sanmıştım."

"Conner daha beş yaşında." Dudaklarından birı hafifçe kalktı. Gözlerindeki çizgilerden tebessüm ettiği anlaşılıyordu. "Bu düşünceyi kafasına ben sokmuş olabilirim."

Autumn tam folyo kâğıdı kesiyordu ki durakladı. "Neden?" Neden böyle bir şey yapıyordu ki? Tabaklarını durulamak ya da bulaşık makinesini doldurmak için mi? Bakışlarını vücudunda yukarı aşağı gezdirip Autumn'ın midesinde fırtınalar koparmak için mi?

Kurulama bezini Autumn'ın omzuna koyduktan sonra yemek odasına yürüdü. Autumn'ın gözleri Sam'in gri kazağının sırtından siyah pantolonunun arka ceplerine doğru dalıp gitti. Herhalde yeryüzünde pantolonu bu kadar iyi oturan erkek sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ve Sam de bunlardan biriydi.

"Meraklı," dedi Sam, elinde hindi tabağı ile dönerken.

"Hayır." Merak etmemişti. Daha önce Sam'in poposunu görmüştü ve hatta bir anlık bile olsa bunun hiç olmadığı kadar sert olduğunu aklından geçirmişti. Belli ki bu sertliği elde etme

ıçın bir hayli egzersiz yapmıştı.

“Ne?”

“Ne?” Sam’in gözlerine baktı ve büyük bir parça folyo kâğıdı yırttı.

“Neden kendimi davet ettirdiğimi sormadın mı sen?”

Oh evet. Folyo rulosunu çekmeceye attı ve yine aynı şekilde kalçasıyla kapattı.

Hindi tabağını tezgâhın üzerine getirip koydu. “Ve ben de meraklı olduğumu söyledim.”

“Ne hakkında?”

“Sen ve Conner’in bu Şükran Günü’nde yapacaklarınız hakkında tabii.”

Doğru ya. Dikkati dağılmıştı bir an, ama kendi tarafında sinirleri biraz yıpranmış gibiydi. “Muhtemelen senin yaptığının bir benzeri, sadece farklı bir günde yapıyoruz bunu, tek fark bu.” Servis tabağını elindeki folyo kâğıdı ile kapattı ve yanlarına doğru kıvrarak kapatmaya çalıştı tabağı.

“Yıllardır böyle bir şey yapmamıştım.” Sam, bulaşık makinesini ayağıyla kapattı. “Ne burada ne de Kanada’da.”

“Bu üzücü.”

“Pek sayılmaz. O pazartesi ya da perşembe nereye gideceğim konusunda tam emin değilim.”

Galiba bu, neden orada olduğunu açıklıyordu. Çünkü yapacak daha iyi bir şeyi yoktu. “Emin ol, durup temizlik yapmak zorunda değilsin.”

“Bulaşıklar ne kadar çabuk yıkanırsa pastayı da o kadar

erken yeriz.”

“Sen ciddi misin?” Başından beri zaten sınırları gergindi –ki hâlâ öyleydi. Bu yüzden ağzına doğru düzgün iki lokma bir şey bile koyamamıştı, ama Sam hiç oralı değilmiş gibiydi ve üstelik masada herkesten çok yiyen de oydu. “Pasta ister misin?”

“Tatlım, biliyorsun ben pastaları çok severim.” Autumn’ın gözlerinin içine bakıp kurulama bezine doğru uzandı ve yavaşça omzunun üzerinden çekip aldı. “Ne zamandır güzel bir pasta yemiyorum.”

Nasıl olduysa şüpheye düştü Autumn. “Artık pasta şakası istemiyorum.” Elini havaya kaldırıp boynunun arkasını sıvazladı.

“Ben pasta hakkında şaka yapmam.” Elindeki bezi atıp Autumn’ın arkasına geldi. “Pasta ciddi bir iştir.”

“Ne yapıyorsun?”

“Çok gergin görünüyorsun.” Başparmaklarını Autumn’ın boynunun altına bastırıp ileri doğru ittirdi. “Yemek boyunca öyle gerilmiştin ki ortadan ikiye çatlayacağını sandım.”

O da çatlayacağını düşünmüştü. Şimdi Sam’in elleri çok iyi gelmişti. Öyle ki neredeyse inim inim inleyecekti. Gerçi hiç doğru olmayan bir hareket olurdu bu. Üzerinden bir dakika geçmeden durdurdu onu. “Bunun kardeşim ve senin aptal gibi hareket etmenizle bir ilişkisi olmuş olabilir.” Sam daha sonra parmaklarını kafatasının altına bastırarak, sert daireler çizerek sıvazladı. Autumn dengesini kaybetmemek için ellerini tezgâhın üzerine koydu.

“Daha beteri de olabilirdi.”

Autumn başını öne doğru düşürdü. Saçları yanakları üzerine doğru geldi. “Evet. Siz iki deli masanın üzerine çıkıp birbirinizi tereyağı bıçağıyla bıçaklayabilirdiniz mesela.”

Güldü Sam. Ardından başparmaklarını, bluzun yakasının hemen altına kaydırды. “Gömleğinin düğmelerini çöz.”

“Senin kafan mı güzel?”

“Bugün değil.” O büyük sıcak elleriyle Autumn’ın omuzlarını sıktı. “Bana güvenmiyor musun?”

“Tabii ki güvenmiyorum.”

“Belki de haklısın.” Güldü Sam. “Bluzunun yakası buna engel oluyor.”

“Tamamen değil. Şu yakayı bollaştırmak için belki sadece bir iki düğme.” Parmaklarını sertleşmiş omuz kasları üzerine bastırdı. Autumn gözlerini kapamıştı, rahatladığını hissediyordu. “Kıvrımlarımı her zaman çalıştırırım. Hiç boşta bırakmam. Bu konuda tam bir profesyonel sayılırım.”

İki düğme. Ellerini kaldırdı ve beyaz sutyenin orta yerindeki beyaz fiyonkun olduğu yere kadar gömleğinin düğmelerini çözdü.

Sam’in sesi biraz daha derinleşmişti. “Saçını da yana doğru kaydır,” dedi.

Sağ elini arkasına getirip saçını sağ omzunun üzerine çekti.

Sam yakasının arkasına bastırdı. “Bir tane daha, söz veriyorum bakmayacağım.”

Autumn bir düğmesini daha çözdü. Ve nasıl olduysa blu-

zunun üst tarafı omzunun aşağısına doğru kaydı.

“Nasıl, iyi mi?” Elleriyle Autumn’ın çıplak omuzlarına bastırdı.

“Evet.” Gerçi bu pek güvenli değildi ama... Şurası bir gerçek ki Sam’in ellerinde sihir vardı. Teni üzerinde hareket ediyor ve sertleşmiş kaslarını yumuşatıyordu. Parmak uçları köprücük kemiği üzerinde gidip geliyor, başparmakları da boyun ve omzunun birleştiği yerde çalışıyordu. Gerginliği yatışmış ve rahatlamıştı. Sam’in sıcak ellerinin sihirli hareketleri ile üzerindeki gerginliği azalmış ve vücudu ısınmıştı.

Avuççileri bu sefer dış yöne doğru çalışmaya başladı. Omuzlarının sivri kemiklerini sıkmak için duruyor ve kollarını aşağı doğru kaydırıyordu. Elleri bluzunun dışındaki kaburga kemiklerine doğru uzanıyor ve başparmaklarını da omurgasına doğru bastırıyordu. “Gömleğini çıkarmak istemediğinden emin misin?”

Hayır, artık emin değildi. Geriye doğru eğilip Sam’in o sert göğsüne yaslanmayı ve orada bir süre kalmayı istemediğinden de pek emin değildi artık. “Eminim.”

Ellerini Autumn’ın yanlarına, oradan beline ve kalçalarına doğru kaydırды. Arkadan kulaklarına Sam’in sıcak nefesi geliyordu. “Eteğini beğendim, güzelmiş.”

Autumn’in dili damağına yapışmıştı. Güçlükle konuşabiliyordu. “Klasik.”

“Çok dar,” diye fısıldadı boynunun duyarlı tarafına doğru. “Böylece o güzel popon daha bir ortaya çıkmış.” Avuççile-

ri göbeğine doğru kaydı ve ardından Autumn'ı tutup kendine doğru çekti. Kalçalarının kıvrımı penisine deymişti. "Aklıma kötü kötü şeyler getiriyor." Sam'in pantolon kumaşının içinden dikleşen penisi Autumn'ın kalçasına değiyordu. "Bunlardan bir kaçını duymak ister misin?"

Evet, isterdi tabii, ama bunun çok kötü bir fikir olduğunun da farkındaydı. Sesi, "Hayır," diye cevap verdiğinde cılız ve pek tatmin edici çıkmamıştı.

Autumn'ın boynunu öpmeye başladı Sam. "Bu şey o tatlı benlerinden biri mi?" Sıcak dudaklarının ıslak dokunuşu Autumn'ın ürpermesini engellemişti. "Mmm," diye mırıldandı Sam tenini öperken. Hafiften hafiften tatlı ürpertiler veriyor ve onu duyusal bir patlamanın içine itiyordu.

Autumn döndü ve durdurmak için ellerini Sam'in göğsüne koydu. Kazağının ince yünü ve göğsünün sert kasları üzerinden kalbinin attığını, üstelik her zamankinden daha da hızlı attığını hissedebiliyordu. "Bunu yapamayız."

Ellerinden birini çıplak omzunun üzerine oradan da yüzünün kenarına getirdi. "Seni düşünmediğim an yok Autumn." Dudakları onunkilere dokundu. Autumn'ın nefesi boğazında düğümlenmişti. "Seni düşünüyor ve merak ediyorum."

"Ne?" Parmakları Sam'in kazağı üzerinde oynuyordu.

"Altı yıl önce aklımı başımdan alan senle ilgili o şeyi merak edip duruyorum." Dudakları dudaklarına değdi ve o hafiften hafiften gelen sıcak ürpertiler tüylerini diken diken etti. Karşı koyamıyordu. İstemeyerek yapıyordu; şu an elleri Sam'in göğ-

sünde ve omuzlarında istemdişı geziniyordu. Sam, Autumn'ın yüzüne çok yaklaşmıştı, öyle ki burnu onunkine değiyordu Sam'in aklını kaybetmesini istemiyordu. Kendisinin de öyle.

“Acaba diyorum, seninle olmak şu an aklımı başımdan alır mı?” Ellerini Autumn'ın arkasına getirdi ve sıkıca kalçalarından tuttu. “Acaba diyorum, seninle o ilk sevişmemiz gibi olur mu?”

Autumn, acaba hatırlayabilecek mi diye kendine sormadan edemedi.

Tutup Autumn'ı kendisine, sertleşen penisine doğru bastırdı. “Hani şu hücum eder gibi başladığımızda yataktan yere düştüğümüz an. Hatta öyle sert başlamıştık ki diz ve dirseklerimiz haliya sürtünüp kızarmıştı.”

Evet. Hatırlamıştı.

“Bir kere daha yapar mıyız?”

Autumn'ın nefesi akciğerlerinde sıkışıp kalmıştı. Ardından yavaşça, “Evet,” diye inledi. Evet derken neyi kastettiğini bilemiyordu. Mantıklı bir şekilde düşünememişti. Sam onu öpmeye başladı ve o an Autumn kendini kaybetmişti. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Dudakları dudaklarının içine girdi. Diliyle onunkine dokunmuştu Sam. Sıcaklığı ve ıslaklığı duyumsuyordu. Sanki uzun zamandan beri ilk defa böyle bir cinsel deneyim yaşıyordu; yapmaktan çok hoşlandığı, o unutmaya yüz tutmuş şeydi sanki bu.

Ateşli bir adamla ateşli bir seks.

Kalbi daha bir hızlı çarpmaya başladı. Bedeninin her ta-

rafı o sıvı ateşle dolmuştu. Heyecanı, Sam'ın o uzun hafif hafif öpüşünün verdiği hisle giderek artıyor, vücudu onunkine yapışıyordu. Sertleşen meme uçlarında yanan o arzuyu yatıştırmasını istiyordu Sam'in.

Sam'in göğüs kasları, Autumn ellerini göğsüne, oradan da omuzlarına getirip ayak parmakları üzerine yükseldiğinde toparlandı. Bedeninin uzunluğunu onunkine bastırdı. Autumn, göğsünün dekolteden görünen çıplak kısmında Sam'in yün kazağının her bir dokusunu, ipliğini hissetti. Kasıklarında da Sam'in o kaya gibi sert penisini hissediyordu. Ağzını biraz daha açıp Sam'i arzuyla öpmeye, adeta yiyip bitirmeye başladı. O saf, su katılmamış cinsel arzusu midesini düğüm düğüm ediyordu. Uzun süreden beri ilk defa kendisini böyle capcanlı, böyle alev alev yanarken duyumsuyordu. Dokunma ve dokunulmanın karşı konulmaz şehvetini son tattığından bu yana çok zaman geçmişti. Onu yalayıp yutmak için dudaklarını her tarafında gezdiriyordu. Ellerini Sam'in omuzlarına ve oradan da sırtına getirip parmaklarını o çekici saçlarının arasına soktu. Onu fena halde istiyordu. Onunla delice sevişmek istiyordu.

Önceden olduğu gibi.

Tam çıldırmak üzereyken kendini geri çekip nefes aldı. Hayır, bunu yapamıyordu. Sam'le olmuyordu, hele hele oğlu Conner aynı dakikalarda yatak odasında resim yaparken.

Sam, Autumn'ın belini kavradı sıkıca ve onu bir kere daha kendine çekmeye çalıştı.

"Hayır, Sam."

Sam onun belini sıkmaya hâlâ devam ediyordu. Nefes alıp verışı, sanki bir saat süren bir hızlı koşu antrenmanı yapmış gibi hızlanmıştı. "Evet, Autumn."

"Hayır." Sam'e karşı koymak, hayır demes, öyle kolay olmuyordu, ama şu an Sam'le olması da mümkün değildi. Bunu en son yaptığında neye mal olduğunu biliyordu: Koca bir kırık kalp ve alt üst olan bir yaşam!

Zorlukla yutkunarak başını, "Hayır," diye salladı.

Sam, mavi gözlerinin içinden ona baktı. Arzularıyla için için yanıyordu. Autumn bu şeyi daha önce de görmüştü. Yıllar önce. O zamanlar bu şeye aldanmıştı. Ama şimdi biraz daha büyükümüş ve akıllanmıştı.

"Ne yapıyorsun Sam?"

"Senin yaptığının aynısını. Autumn, beni baştan çıkarıyorsun."

"Conner her an yanımıza gelebilir." Yine de bu, Autumn'ın onu durdurmasının birçok nedeninden sadece biriydi.

"Eminim bu evde kilidi olan bir odan vardır Autumn."

"Bu çok adice."

"Yetişkinler böyledir bilirsin."

Autumn kendini bir adım geriye çekti. Omuzları buzdolabının kapalı olan kapısına çarptı. "Sen evinde de mi böyle yaparsın? Yani, gidip kendini bir odaya o kız arkadaşlarından biriyle kilitletirsın, öyle mi?"

Sam'in ve bakışlarına bir sertlik geldi. "Conner olduğu

zaman hiçbir kız arkadaşım olmaz yanımda ”

Göğsünün üzerine inen bluzunu tutup omuzlarına getirdi. Hem ne fark ederdi ki? “Peki, neden buradasın? Neden Conner’ı kullanarak kendini buraya, Şükran Günü yemeği için davet ettirmeyi istedin? Ne yani, biz bir aile miyiz?”

Ellerini, o kısa sarı saçlarının içine sokup tekrardan yanlarına doğru attı. “Bilmiyorum. Sıkıldım belki de, bilmiyorum.”

Autumn da böyle düşünüyordu. “Gıt, eğlenmek için kendine başka birini bul o zaman.” Bakışlarını aşağı düşürüp gömleğini iliklemeye başladı. “Hatırla, senin o sıkıldığın zamanların sonuncusunda ben Vegas’ta bir otel odasında hamile ve yapayalnız başıma kalakalmışım ”

On Üçüncü Bölüm

Düğmelerime Basıyor

Yağmur Autumn'ın kiralık yazlık evinin pencerelerine bütün şiddetiyle vuruyordu. Bir taraftan da kuvvetli esen rüzgâr denizi kabartıyor ve yükselen dalgalar da sahili allak bullak ediyordu.

Kara bulutların çoğalması ile gökyüzünde şimşekler çakıyor, daha gürleme duyulmadan karanlık gökyüzü beyaz çatırtılar ile paramparça oluyordu. Autumn gürlemeyi çıplak ayaklarının altındaki parkeden hissedebiliyordu.

Üst katta bulunan iki yatak odasından birinde Conner tüm bu olanlardan habersiz mışıl mışıl uyuyordu. Ayaklarında lastik botlar ve üzerinde de yağmurluğu ile sahile vuran öteberiği toplamakla geçirdiği o yorucu günün ardından yaklaşık bir saat önce uykuya dalmıştı. Hava, üç saat önce fırtına çıkıp ortalığı perperişan etmeden önce bir hayli sakindi. Autumn güzel fırtınaları severdi ve bu seferki de adeta göz alıcı, çarpıcı olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

Kollarını, wiener köpeği desenli pijamalarının ince üst tarafında katlamış duruyordu. Eğer, böyle ölmüş gibi uyuyan beş yaşında bir çocukla bir başına olmasaydı, tutup Shiloh için aldığı Cabernet Sauvignon şarabının şişesini açıp içmek hoş olabilirdi. Şömineyi yakıp bir bardak şarap ve geniş omuzlarına yanağını dayadığı bir erkek ile gökyüzündeki gürlemeyi dinlemek de hoş olabilirdi.

Önceki gün, Sam'in eve geldiği ve evden ayrıldığı süre içerisinde gergin anlar yaşamıştı. O her zamanki gerginliğinin ötesinde kardeşi ve Sam az kalsın birbirlerine gireceklerdi. Ama dün, üzerindeki gerginliği azaltan birkaç kısa an da olmuştu. Sam'in, elleriyle sırtına masaj yaptığı zaman. Ardından biraz ileri gidip boynunu öpmüştü. O kısacık birkaç dakikada, Sam'in kendisini öptüğü ve Autumn'ın da buna gözü dönmüşçesine karşılık verdiği anlarda, Sam, Autumn'ın bedenindeki her bir hücreyi adeta uykusundan uyandırmıştı. Sam ona, otuz yaşında olduğunu yani dokunulmak ve ellerini bedeninde hissetmek istediğini hatırlatmıştı. Arzulamak istediğini hatırlatmıştı. O beş yaşındaki meraklı oğlundan uzakta, dolabının rafında bir kutu içerisinde saklamak zorunda kaldığı pille çalışan erkek arkadaşı'ndan daha fazlasını istediğini hatırlatmıştı. Dolabına sandalye sürükleyip o özel oyuncağını almanın gerçek bir erkek arkadaşın yerini dolduramayacağını hatırlatmıştı.

Ve Autumn da işte böyle gerçek bir erkek arkadaş istiyordu. Yani Sam gibi, seksi ve yakışıklı bir oyuncak erkek.

Şimşek çaktı ve gök gürlemesini ayaklarının altında his-

setti. Şimşek bulutların arasından aynı bir flaş gibi parlamıştı. Hayır. Sam değildi. Gerçek şu ki, adının aklına girmiş olması bile ürkütücüydü. Autumn sadece tenlerinin birbirine değdiği o âna ihtiyaç duymuştu. Öyle ki bir erkeğin yatağında çıplak kalmasının üzerinden *çooook* zaman geçmişti.

Gökyüzü bir daha gürlledi. Autumn şimşegin çakmasını bekliyordu, ama nedense olmadı. Sadece düzenli aralıklarla güm güm güm sesi geldi; ta ki bu şeyin, evin ön kapısına vurulma sesi olduğunu anlayana kadar.

Salondan geçip merdivenlere, oradan da kapıya yönelirken bir kaşını çatmıştı. Dışarıda tahliye gerektirecek kadar büyük bir fırtına yoktu. Kapıyı açmadan önce zincirin takılı olup olmadığına baktı. Işıkları açmak için düğmeye bastı. Sam, dışarıda yağan sağanak yağmurun altında öylece duruyordu. Saçı kafasına adeta yapışmıştı.

“Ne işin var burada?” diyerek yağmurun sesi üzerinden ona bağırdı.

“Bilmem.”

Yağmurun suyu alnına ve oradan da kirpiklerine süzülüyordu, ama yine de yerinden kıpırdamadı. Durmuş orada Autumn’a bakıp duruyordu, sanki bir yerlerde kaybolmuş gibiydi.

Hızla kolunu çevirip saatine baktı. “Saat şu an on, Sam.”

Bakışları Autumn’ın gözlerinden dudaklarına doğru inerken yanaklarından yağmur damlaları akıyordu. “Öyle mi?”

“Neden buradasın?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?”

Başını salladı Sam. “Bilmiyorum, neden Benihana’da bir dakika boyunca Ty, Darby ve birkaç izci arkadaş ile oturup daha sonra oradan çıkıp gittim, bilmiyorum.”

Kalın kapüşonlu uzun kollu tişörtünün omuzları su içindeydi ve bakışları Autumn’ın boynuna, oradan da soğuk, sert göğüslerine doğru indi. “Bilmiyorum, neden arabama atlayıp da bu berbat fırtına içinde iki saat seyahat ettimi.” Tekrardan Autumn’ın gözlerine baktı. “Bilmiyorum, neden şu lanet olası kapıyı çalmadan on dakikadır evin önünde beklediğimi.”

Bir daha sormayacaktı Autumn. Görüldüğü gibi Sam saçmalayıp duruyordu. Belki de hokey oynamaya ara vermesi onu delirtmişti. “Sam, kafam çok karışık.”

“Bu adil görünüyor.” Elini ona uzattı ve gömleğinin, göğüslerinin hemen altına denk gelen yerini yakaladı. “Benden dolayı kafan karışık, biliyorum.” Tutup kapının eşiğine, yağmurun altına çekti Autumn’ı.

Soğuk yağmur damlaları yüzüne ve ensesine çarpıyordu. Kafasını kaldırıp ona delirdiğini söyledi ama Sam tam o sırada Autumn’ın dudaklarına yapıştı. Sıcak, kaygan ve ısrarcıydı. Autumn, Sam kendisini öperken öylece durdu. hiç yerinden kıpırdamadı; durmasını, bu şeyi bitirmesini bekledi. Durup ellerini Sam’in göğsü üzerine getirdi yavaş yavaş. Böylece onu geriye itip kapıyı yüzüne kapatmayı planlıyordu. Ama Sam’in öpüşü öyle sıcak, öyle tatlıydı ki yapamadı bunu. Tersine ayak

parmakları üzerinde yükselip Sam'in öpüşüne öpüşüyle karşılık verdi.

Dili onunkine değdi, düğüm oldular adeta. Sam'in elinden ve dudaklarından sıcaklık yayılıyor ve Autumn'ın kasıkları nı ısıtıyordu. Soğuk yağmur saçını ve kollarını sırsıklam etmişti. Gökyüzünde bir şimşek daha çaktı ve yağmur birbirinin içine geçmiş dudaklarını yalayıp geçti. Autumn parmaklarını Sam'in ıslak saçları arasına getirdi ve ciğerlerindeki havayı içine çekti.

İlk, Sam kendini geri çekti. Gecenin karanlığı gözlerine ve burnuna bir gölge indirmişti. Autumn'ın kalbi aynı şimdi ki gökyüzü gibi gümbür gümbür çarpıyordu. Nefes almak için kendini zorladı; soğuk havayı, yağmuru ve tabii Sam'i içine çekti. Onu net göremiyordu, hem zaten gözlerinin arzusuyla yandığını bilmesi için onu görmesine gerek de yoktu. Öylesine bir arzusuyla yapışmışlardı ki birbirlerine bu arzuyu ancak ateş gibi yanan tenlerinin birbirine dokunması tatmin edebilirdi.

"İçeri gel, Sam." Bu şeyi daha önceleri bir kere daha hissetmişti. Yıllar önce. Kocaman. Güçlü. Baskın. Aynı Sam gibi.

"Conner nerede?"

"Uyuyor." Bu tehlikeliydi aslında Autumn için. Geçmişte oynayıp da kaybettiği tehlikeli bir oyundu, ama şimdi artık büyümüştü. İçindeki cinsel arzuyu, kendini duygusallığa kaptırmadan doyurabilecek yaşta ve akıldaydı.

"Ne istediğimi biliyorsun."

Evet. Biliyordu. Muhtemelen bu şeyden sabah uyandığında pişmanlık duyacağını da biliyordu. Ama sabaha saatler

vardı. Şimdi zamanımı, havadaki gök gürlemesi gibi çarpan içindeki o arzuyu doyurarak geçirmek istiyordum.

Sam'i elinden tuttu ve kapı eşiğinden içeri çekti. Kapıyı kapatıp geriye doğru eğildi. Tam bu sırada Sam de elini arkaya atmış, uzun kollu tişörtünü sıkıca kavrayıp başından çıkarıyordu. Göbek deliğinden kasıklarına inen tüyleri yukarı doğru düzleşmişti. Tişörtü çıkartıp yere doğru attı. Hemen ardından Autumn'ın arkasına geçti. Üzerinde ıslak bir pantolon vardı. Vücudu sıırıslık olmuştum ve kolunda da o sekiz şeklindeki askısı duruyordu. Başını aynı bir köpek gibi sallayarak, üzerindeki yağmur damlalarını sağa sola savurdu.

Autumn da bundan nasibini almıştı. Damlalar hem yanağına hem de dudaklarına sıçramıştı. Derin bir nefes alarak inanılmaz bir hızda atan nabzını az da olsa yatıştırmaya çalıştı "Omzun nasıl?"

"Omzun fena değil. Gömleğin ıslanmış."

Autumn gözlerini Sam'in o geniş göğsü üzerindeki kısa, sarı kıllardan ve hatları birbirinden keskin olarak ayrılmış baklava dilimi karın kaslarından çekip aldı.

"Muhtemelen daha da ileri gidip hepsini üzerinden çıkarıp atacaksın. Hava soğuk, üşütme sakın."

Autumn başını bir tarafa yatırdı ve tekrardan Sam'in köşeli çenesine, o hafif eğri burnuna ve oradan da mavi gözlerine baktı. O mavi gözlerde şehvet okunuyordu. "Benim için emdişelendin mi?"

"Bütün endişem, şu üzerindeki gömleği çıkarmaman."

“Al, sen yap.” Autumnın kollarını havaya, başının üzerine kaldırdı ve Sam ona yaklaştığındaysa kasıklarında bir gerginlik hissetti. Sam’ın parmakları tişörtünün alt tarafında daireler çiziyordu. Tutup ıslak gömleğini başından çekip çıkardı ve az önce çıkarıp attığı uzun kollu tişörtünün yanına attı.

Artık geri dönüş yoktu. Öne doğru eğildi ve dudaklarını boğazının çukur yerine doğru sıkıca bastırdı. Sam sıcaklık hissetti. Yağmurdan dolayı teni hâlâ ıslak bir haldeydi. Autumn’ın sertleşmiş meme uçları, Sam’in o sıcak çıplak göğsünü tırmıklıyordu adeta. İnemeye başladı Sam. Tam anlamıyla kendini kaybetmeden kulağına yaklaşp sordu Sam’e: “Sıkılmış mıydın dün?”

“Hayır, dün sıkılmamıştım. Sadece kendimi kaybettim, baştan çıktım.” Öteki elini yukarı doğru kaydırıp avucuyla Autumn’ın yumuşak memesini tuttu. “Ve seni istedim. Seni öyle kollarımın arasında bulmuşken tenini tenimde bir kez daha hissetmek istedim.”

Ellerini Sam’in yanlarından göğsüne doğru kaydırdı. “En çok neremi arzuladın peki?”

Sıcak nefesini teninde hissetti. “Bunları.” Başparmakları meme uçları üzerinde daireler çiziyor ve Autumn da buna dudaklarını ısırarak tepki veriyordu. “Bunları yalamayı, ağzıma içine almayı arzuladım. Hem sadece bu da değil, bir de benim favori yerim var,” dedi Autumn’ın bacak arasını işaret ederek.

Evet, Autumn da bunu çok istiyordu. Hem öyle fena istiyordu ki bunun için Sam’i yatırıp, üzerine çıkmak ve ondan istediği şeyi almak için yanıp tutuşuyordu. İçten içe güldü son-

ra. Hem bu öyle bir gülüştü ki sanki arzuyla yanan, Sam'ı gözü dönmüşçesine isteyen kendisi değil de başkasıydı.

Sam, elini Autumn'ın külotunun içine soktu "Bunu " Autumn, Sam o sıcak avucuyla vajinasını okşamaya başladığında kendini kaybeder gibi oldu, neredeyse yere düşecekti "İşte ıslak olan bu yerini, ıslaklığının nedeni yağmur olmayan bu yeri..." Parmaklarıyla o terli, ıslak etine hafif hafif bastırdı. O andan sonra her şey daha sıcak olmaya başladı. Bulanık ve hızlı. "Daha derinlerine inmek; eskiden yaptığın gibi adımı haykırana kadar penisimin başıyla o daracık yerine sürtünmek istiyorum."

Daha önce, Sam'in dediği gibi onun adını haykırmış mıydı, şimdi hatırlayamadı ama ne önemi vardı ki. Hiç umursamadı bile bunu. Sam'in elbiselerini yırtılması ve Autumn'ın da çamaşırının aşağı, dizlerine indirilmesi çok önemli değildi artık bu saatten sonra.

Autumn ikisini de çıkarıp attı ve Sam'in sertleşen penisine uzandı. Onu istiyordu ve artık beklemeye tahammülü kalmamıştı. Ağırdan almak istemiyordu.

Giriş ışığının altında Sam çınlçıplak soyunmuştu. Çok harika görünüyordu. Autumn tutup penisini aldı eline Çok büyük ve ateş gibi sıcaktı. Bu şey hatırında kaldığından daha da büyüktü. Şu kalın, şişkin damarlardaki nabız atışlarını avucunun içinde hissediyordu. Gökyüzünde şimşek Sam'in arkasında bir uçtan bir uca çakarak kararmış odayı aydınlattı. Peşinden gelen gök gürlemesi havayı sallamış ve onunla beraber şu an içinde bulundukları evi sarsmıştı. "Evet Sam, bunu da istiyorum"

Sam, Autumn'a baktı. Kızıl saçları geriye doğru yatmıştı. Yeşil gözleri, o şiddetli arzuyla ıslıl ıslıl, capcanlıydı. Sam'ın damarlarındaki kan akışı daha bir hızlanmıştı. Ciğerleri kasılıp şişiyor ve göbeğinin deliği gerginleşiyordu. Penis öyle sertleşmişti ki, gerginliği canını acıtıyordu. Autumn, eliyle penisi tutup yukarı aşağı oynatmaya başladı, bunu yaparken dudakları birbirinden ayrıldı. Sam, düşmemek için dizlerini kapattı ve başını eğdi. Yavaş yapmak istiyordu. Autumn yavaş, sert olmayan, tatlı bir seksi hak ediyordu; ama ne olduysa birden dudakları onunkine yapıştı ve artık mantıklı düşünmenin sınırlarının dışına çıkmıştı. Durumu ustalıkla idare edeyim, demek de yoktu artık. Şu an sadece, Autumn'u yere yatırıp üzerinde bir mağara adamı olmanın dışında başka bir şey düşünemiyordu.

Autumn, nefesini alıp içine çekti Sam'in. Artık Sam gitmişti. Bedenini kamçılayan ve hayalarını sıkıca kavrayan, ateş gibi yanan o şiddetli arzunun kollarına düşmüştü. Autumn dudaklarını araladı ve öptü onu. Tatlı, ılık bir öpücüktü. Aynı, Sam için bekleyen vücudundaki o sıcak sıvı gibiydi. Dilleri birbirine değdi. Sam, avucunun içiyle Autumn'ın göğüslerini, göbeğini ve kasıklarını okşadı. Bir kez daha elini bacakları arasına kaydırды. Vajinasındaki tüyleri çizgi şeklinde tıraşlamıştı. Hem yarı açık hem yarı tüylü; tam Sam'in istediği gibi. Autumn'ın sıcak ve ıslak yerini hissetti; sanki Sam'in içeri girmesini sabırsızca bekler gibiydi. Sertleşen penisini Autumn'ın elinde ileri geri hareket ettirdi. Penisinin baş tarafını başparmağıyla ovaladı. İşte o anda Sam acı içinde uzun uzun inleyerek Autumn'ı da yanına

alıp yere eğildi. Dudaklarını, göğüslerini öptü ve eliyle arka cebindeki cüzdana erişmeye çalıştı. Nasıl olduysa birden kendini yerde ve Autumn'ı da üzerinde buldu. Ardından cüzdanından çıkardığı kondomu alıp penisine geçirdi.

"Sana zarar vermek istemiyorum," dedi Autumn. Sesi çok hafif çıkmıştı.

"Şu an bana zarar verebileceğin tek şey tatlım, durmandır. Durmadığın sürece sorun yok."

Autumn, Sam'in üzerine çıkarken içten içe sessizce güldü; durdu sonra. Autumn'ın o ateş gibi yanan vücudunun içine girmişti artık Sam. Kendini yukarı doğru ittiriyor ve Autumn da başını arkaya iterek uzun uzun inliyordu. Girişteki ışık o yuvarlak, süt beyazı göğüslerine ve dikleşmiş pembe meme uçlarına vuruyor, oradan aşağıya göbeğine ve vajina çizgisine inliyordu. Kendini zevkin dalgaları arasında kaybettiği bir sırada Sam, "Bu çok harika Autumn," diye hırladı. Yükseldi ve Sam de kalçalarını kaldırıp Autumn'a doğru sertçe itti kendini. "Evet." Daha da derinlere ittirdi. Penisinin başı içeri bastırıyor, iyice Autumn'ın içine giriyordu. Kalçalarını kavradı. Autumn Sam'in üzerinde ata binmiş bir Calgary Stampede kraliçesi gibi duruyordu. Birkaç kısa, ileri geri gitmeden sonra Autumn'ın boşalmıştı. Boşalırken Sam'i sertçe sıkıştırmıştı; Sam ise boşalmamak için dişlerini sıkıca birbirine kenetlemişti.

"Aman Tanrım!" diye kısık bir inleme sesi çıktı dudakları arasından. Ardından ellerini Sam'in göğsünün üzerine koydu. Saçları yüzü üzerine dökülmüştü. "Durma. Lütfen devam et.

Öldürürüm seni durursan.”

Durmak için hiçbir neden yoktu ve son boşalması vücudunu kastığında Sam Autumn’ın omuzlarını tutup onu sırt üstü yere yatırmış ve üzerine çıkmıştı. Penisi hâlâ vücudunun derinliklerindeydi. Onun yeşil gözlerine bakıp, dışarı çıkardı ve ardından daha da derine soktu. “Bacaklarını belime dola.” Autumn’ın kasıklarını hissettiğinde yavaşladı, kalçalarını yavaş ritimde ileri geri itirmeye başladı. “Daha?”

“Evet.”

Vücut ağırlığının çoğunu sağ kolunun ön kısmına vermişti. Hızlanırken yüzünü avucunun içine aldı. Autumn’ın içinde o doğru yeri bulmuştu artık.

“Daha da sert,” diye inledi Autumn.

“Emin misin?”

Pembe dudakları açılmaya başlamıştı. İçine nefes çekip, “Evet,” diye inledi.

Sam, daha hızlı, daha sert hareket ediyor ve kendini derine girmek için daha da zorluyordu. Autumn’ın vücudunu penisinin kalın başı ve o sert gövdesi ile sarsıyordu. Buna bir süre daha devam etti. Peşinden Autumn’ın ikinci boşalması geldi. Öncesinde penisinin ısındığını hissetmiş ve bu sefer ki bir öncekine göre kendisini daha bir sıkıştırmıştı. Öyle ki boşalmamak için sıkıca dişlerini birbirine kenetlemişti.

Autumn bir kez daha çığlık atmış ve çığlığının arasında Sam’in adını haykırmıştı. Ardından Sam, o şiddetli orgazmın midesini düğüm düğüm etmesine ve etini boydan boya süpür-

mesine müsaade etti. Autumn, Sam'i sıkıca kavramıştı

Kasıklarından ve ruhundan, aynı dışarıdaki fırtına gibi şiddetli bir şekilde yırtılıp çıkan kendi orgazmını hissettiğinde kendi inlemesini duydu. Sanki köşe başında bir kavga ile son bulan üç dakikalık bir arbededen çıkmışçasına güçlkle nefes alıyordu. Başını hemen Autumn'ın kulağının yanına, yere doğru getirdi. Bu zamana kadar birçok kadınla yatmıştı ama bu seferki farklıydı. Daha büyük, daha güzel ve daha temeldi.

"Aman Tanrım," dedi Sam. Hâlâ zorlukla nefes alıp veriyordu.

Mutfakta duruyordu Autumn. Elinde tuttuğu bir kadeh kırmızı şarabı alıp dudaklarına getirdi. Midesinde farklı farklı hisler çalkalanıyor ve birbirine çarpıyordu. Bir taraftan şaşkınlık bir taraftan da utanç duygusu hissediyordu, ama daha fazlasını değil. Kontrolünü kaybettiği, kendine engel olamadığı için yüzü kızarmış bir haldeydi. Aslında bu türden bir utanç duygusunu Sam den beklemişti... Sam. Yerde yuvarlanarak seks yapmamıştı; en azından bugünlerde.

Evin arka tarafında, tuvaletin sifonu çekilmiş ve ardından da banyonun kapısı açılmıştı. Autumn üzerindeki bornozunun sıkıca bağlı olup olmadığını kontrol etti. Sam banyoya doğru girdikten sonra yerdeki kıyafetleri toplayıp doğruca üstüne çıkmış, kapıyı kapatıp kalın battaniyesinin altına saklanmıştı.

Ne yaptığının farkına varana ya da Sam evi terk edene kadar kalacaktı. Artık ilk hangisi olursa.

Ne yazık ki, ikisi de olmadı. Aklı başında biriydi ve yaptığı bu şeyle yüzleşmek zorundaydı. O nedenle çıkmıştı battaniyenin altından.

Sam yürüyerek mutfığa geldi. Üzerinde gömlek yoktu. O sert göğüs kasları kot pantolonunun bel kemerinden dışarı fışıyordu. Eline şarap şişesini alıp etiketine baktı. "Beni bilirsin genelde bira içerim." Mutfak dolabına uzanıp bir bardak aldı. "Ama telaşlanma, seni bu tek başına içme ayıbından kurtaracağım."

Sam'in kendisini, elini pantolonunun içine sokma ayıbından çekip kurtarmasını isterdi. Bardağını bitirip tekrardan doldurması için ona uzattı.

Sam başını, olur anlamında aşağıya eğdi. Mavi gözlen onunkilere baktı. "Söylediğim şey seni delirtti mi?"

Başını salladı Autumn. Gerçi beyninden kanın çekilmesi ile Sam'in adını haykırmaktan başka bir şey duymamıştı. Allah-tan Conner rahatsız olup da uyanmadı. "Ne demiştin?"

"Eğer hatırlamadıysan, boş ver, unut gitsin." Rahatlamış görünüyordu. Autumn'ın boş bardağını doldurdu. "Eğer delirmediysen neden yüzün böyle kızarık?"

Elini kızarmış yanağının üzerine koydu. "Şaraptan olsa gerek."

"Şarap seni böyle somurtkan yapar mı?" Kendi bardağını Cabernet doldurdu. "Özür dilememi ister misin?"

Eğer bunu sormak zorunda kalsaydı hiç bahsetmezdi bile. Dahası Sam'den gelecek bir özür son derece beklenmedik bir şeydi, öyle ki Autumn şimdi şuracıkta düşüp bayılabiliirdi! "Hayır. Öyle sandığın gibi delirmedim."

"Peki, neyin var?" elindeki şişeyi mutfak tezgâhının üzerine koyup kadehinden bir yudum aldı.

"Daha çok, tüm kontrolü elden bıraktığım, kendimi bütünüyle kaybettiğim için utanç duyuyorum."

Sam bardağını indirip gülümsedi. "Evet, kontrolünü kaybetmiştin."

Başını salladı Autumn ve suratının orta yerine bir yumruk atmamak için kendini zor tuttu. "Senin, yeryüzünde seks yapılacak tek kişi olduğunu kendime kaç kere söylediğimi biliyor musun?"

Sam'ın dudak kenarları aşağı doğru büzüldü. "En fazla birkaç kere düşünmüşsündür işte."

"Hayır, bu kadar değil. Ayrıca, bu şey hayatımı kurtarmak anlamına gelse bile seninle bir daha asla seks yapmayacağımı kendime kaç kere söylediğimi biliyor musun peki?"

Bardağından bir yudum aldı Autumn. "Bundan sadece bir ay önce, eğer bana seninle seks yapmak ile yolda kamyonu çarpmak gibi iki seçenek verilseydi, emin ol tercihim kamyonu çarpmaktan yana kullanırdım."

"Tabii. Yanlış hatırlamıyorsam, buna benzer bir şeyi sen bundan yaklaşık beş yıl önce de söylemiştin." Sam, kollarını açıp, "Hâl böyleyken sen, o baş döndürücü seks ile beni tercih

ettin,” dedi.

“Demek istediğim, kontrolümü kaybetmem dehşetti.”

“Hayır, dehşet olan seksti.” Elindeki bardaktan parmağı-
nı kaldırıp Autumn’ı işaret etti. “İki kere geldin ama.”

Omuzlarını silkip, yanakları tekrardan kızarmadan başı-
nı Sam’dan çevirdi. “Bu işler benim için geride kaldı.”

“Ne kadar geride?”

“Boş ver, unut gitsin.”

Ateş gibi yanan yanaklarına parmaklarını koyup yüzünü
kendisine doğru çevirdi. “Birkaç ay mı yani?”

“Boş ver, dedim ya.” İçkisinden bir yudum daha aldı.
Belki de kafayı bulunca tüm bu olan şeylerin eğlenceli olduğu-
nu düşünecekti. Ama bunun için dünyada böyle bir içki daha
herhalde yoktu ya da icat edilmemişti.

“Bir yıl?” Hiç konuşmuyordu Autumn. Sam kaşlarını
kaldırıp, “Yoksa bir buçuk yıl mı?” dedi.

“Ben bir anneyim. Çalışıp Conner’a bakmaya çalışıyo-
rum. Kendim için ayırdığım zamanlarımda da pedikür yaptırı-
yorum.”

“Ayak bakımı yaptırmak iyi bir seksle asla mukayese
edilmez ama.”

“Bu, ayak bakımının nasıl yapıldığına, kalitesine bağlı.
Kimileri bunda işinin ehli, ama diğerleri bu işten anlamıyor.”

“Ben nereden bileceğim bunları,” diye kıkır kıkır gül-
dü Sam. “Peki, ayağına bakım yaptırdığından bu yana ne kadar
geçti?”

"Çok oluyor." Salona doğru yürümeye başladı Autumn. Yürürken arkadan, "Bir oğlum var benim. Senin de oğlun Hatırladın mı?" dedi.

Sam de onun peşinden gitti ve pencerelerin önüne gelip yanında durdu. Dalgalar bir çayır gibi uzanan denizin üzerinde çarpışıyordu. Sam, bardağını kaldırıp dudaklarına getirdi

"Fırtına dinmişe benziyor," dedi Autumn eliyle işaret ederek.

"İki yıl?"

"Hâlâ orada mıyız?"

"Evet, çünkü sen sorularıma daha cevap vermedin."

Yağmur sağanak halde yağmasına rağmen şimşek uzak mesafelerde çakıyordu. "Beş yıldan fazla, altı yıldan az."

Hesabı yapmak birkaç saniyesini almıştı Sam'in. Birkaç saniye içinde durumu anlamış ve içkisi boğazına dizilmişti. "Bu saçmalık. Kimse bu kadar bekleyemez "

"Nedenmiş? İnanması neden bu kadar güç geliyor?" parmaklarını kaldırıp bunun nedenlerini saymaya başladı. "Hamileliğim dokuz ay sürdü. Ardından bir yıl boyunca bebeğin yemesi, kusmasıyla ilgilen; sonrasında gözüme bir damla uyku girmeden iş kurmaya çalış... Conner'ın ilk üç yılı için kendimi tam anlamıyla heba ettim. İstedğim son şey yaşamımdaki bir başka kişinin zamanımdan çalmasıdır. Çalışan bir anne olmak, çok ama çok zor."

"Yaklaşık altı yıldır hiç seks yapmadın mı?" Her şeyi bir kenara bırakıp, Conner'ın bu konuda kendisine engel oluşturdu-

ğunu söyleyebilirdi belki. “Aman Tanrım. Bu ne pintilik, bu ne eli sıkılık böyle!”

“Eli sıkı değilim ben.” İçkisinden bir yudum aldı. Bortozunun kolu Sam’in çıplak koluna sürttü. “Sadece inanması sana zor geliyor, seks yapmadan altı gün dahi duramayacağını düşünürsek, durum anlaşılır.”

“Ama bu şey altı günden çok daha uzun. Bazen iki hafta boyunca yollarda olduğum oluyor.”

“Ooo.”

“Ama sana şunu söyleyebilirim ki,” dedi ve devam etti, “eğer ben altı yıl seks yapmadan kalsaydım şimdiye kadar çoktan kör olmuştum. Peki, sonrasında ne olurdu? Ben bir hokey oyuncusuyum. Gözlerim görmezse hokey oynayamam. Öyle değil mi?”

Autumn, Sam’in kendi saçmalıklarına inanıp inanmadığını bilmek isterdi doğrusu. Üzülerek söylemek gerekirse biliyordu. “Bazen çalışmıyorum ve Conner da senin yanında oluyor. Söylesene sence ne yapmalıyım o zamanlarda? Barlara gidip erkeklerle mi takılayım?” Bir dakika! Bu benzer konuşmayı daha bugünlerde Shiloh ve Vince ile yapmamış mıydı?

Sam’in sesi karanlıkta uğultuyla çıkıyordu. “Bazı kadınların yaptığı gibi değil mi?”

“Ee, ben o kadınlardan değilim ama. Belki seninle Vegas’ta tesadüf eseri tanıştık, doğru ama, hakkımda ne düşünürsen düşün yine de böyle bir kadın asla olmadım.”

“Öyle olduğunu düşünmemiştim zaten.”

Tabii. "Babalık testi yaptırdığını nasıl oldu da unuttun?" Tam kendini savunmak için ağzını açmışken Autumn araya girip eliyle onu susturdu. "Bunu neden yaptığını anlıyorum. O zaman bu şey beni delirtmişti ama neden böyle yaptığını anlamıştım."

"Eğer Conner'ı ilk başta görmüş olsaydım, hiç sormazdım bunu."

"Hiç fark etmez. Demek istediğim, Vegas'ta barda tanıştığım bir adamla yaptığım bu son kaçamak bana öyle hiç de başarı getirmedi."

"Evet." Sam hiç konuşmadan uzun bir süre bekledi. Ardından, "Ama şimdi bir oğlumuz var. Belki ona iyi bir baba olmadım ama onu her zaman sevdim. Conner hayatımda olduğu için bundan hiç ama hiçbir şekilde pişmanlık duymadım," dedi.

Konuşma uzadıkça uzuyordu.

"Buraya gelirken hiç aramak aklına gelmedi mi?"

"Tabii ki geldi, ama sen bana karşı çıkabilir, buraya gelmemi istemeyebilirdin."

"İşte burada haklısın. Conner'ı göreceğim diye kimseye sormadan buraya gelemezsin. Cadılar Bayramı ve Şükran Günü'nde olduğu gibi."

"Ama bu seferki Conner'la ilgili değildi."

Başını arkaya çevirip omzu üzerinden Sam'e baktı.

"Peki, neyle ilgili?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum ya. Sanırım bu şey, bizim arasındaki o sonucuna vardinlamamış işle ilgili olabilir."

"Bu iş uzun zaman önce bitmişti zaten." Yani Sam on-

dan boşandığı zaman.

Elini Autumn'ın yanağına koydu ve saçını kulağının arkasına getirdi. "Seni Pure'da gördüğüm o ilk gecede bana, on ya da on bir yaşlarındayken annemin beni ve kardeşim Ella'yı alıp da Washington, D.C.'ye götürdüğü o ânı hatırlatmıştın." Bakışları yüzü ve saçları üzerinde gidip geldi. "O gece biz Vietnam Memorial'da bekliyorduk. Ben pencereden dışarı bakıp karanlıkta yanıp sönen parlak ışıkları görmüştüm. Annem bana onların ateşböcekleri olduğunu söylemişti. Kafam çok karışmıştı. Peşlerinden koşup içlerinden birini yakalamaya çalıştım."

Sam'in ensesini okşayan parmaklarına aldırış etmemeye çalışıyordu. "Ne yani beni böceklerle mi karşılaştırdın?"

"Hayır, böceklerle değil, onların etrafa saçtıkları ışıklarla. Yakalamak ve ellerime almak istediğim o yanıp sönen ışıklarla."

Sam böyle şeylerden bahsettiğinde hemen aklına on nasıl ve niçin bu kadar âşık olduğu gelmişti. Eğer onu tanımasaydı, Sam'e bir kere daha âşık olmak gibi bir tehlikenin içinde bulabilirdi kendini. "Seninle bir daha yatmayı düşünmüyorum Sam."

Güldü ve elini yere düşürdü. "Öyle olsun."

Açık olan bir şey var ki Sam, Autumn'a inanmamıştı. Şu an Autumn için yapılacak en akıllıca şey Sam'i eve göndermek olurdu, ya da dışarı otel odasına. Eliyle kanepeyi işaret ederek.

"Bu şey aynı çekyat gibi açılıyor," dedi.

Sam'in buna tepki göstermesini bekledi. Onu etkileme-

ye çalışmasını; Autumn teslim olana ve yatağını onunla paylaşana kadar onu öpmesini bekledi. Ama onun yerine Sam, sanki istediğini elde etmiş gibi, "Sabaha görüşürüz," dedi sırtarak.

On Dördüncü Bölüm

Hızlanması Gerekliğini Fark Ediyor

Sam mutfak tezgâhının önüne geldi ve tost makinesinin içine krep akıttı. Önceki gece olan fırtına yerini sakinliğe bırakmıştı. Sabahın parlak güneşi evin pencerelerinden içeri akıyordu.

“Annem kalplere benzeyen krepler yapar.” Conner, hemen yanındaki sandalyesine çökerek kreplerin pişmesini beklemeye başladı.

“Bana anlattın, ama bunu başkasına anlatma sakın.”

“Neden?”

“Çünkü okuldaki kimi arkadaşlar krepin ne olduğunu bilemeyebilirler ve senin bir hanım evladı olduğunu düşünebilirler. Kışının tekmelenmesini istemezsin, değil mi?” Elini Conner'ın başının üzerine koyup saçlarıyla oynadı. Sam, sabah güneşin ilk ışıkları camdan eve girerken uyanmış ve sahilde de beş mil sabah koşusunu yapmıştı. Kafasını toparlamaya ihtiyacı vardı. Geçen son iki gün -Şükran Günü ve dün gece- üzerinde

biraz düşünmeye ihtiyacı vardı. Sıkılmış mıydı acaba?

Evet. Chinooks tura çıkmışlardı ve oyuna geri dönmek için yerinde duramıyor, sıkıntıdan patlıyordu Sam. Ama sıkıntısının asıl nedeni bu değildi. Kendisine bu şeyin Conner hakkında olduğunu söyleyebilirdi. Yani, oğluyla daha fazla zaman geçirmek istemesi, onunla daha fazla birlikte olmak istemesi vs. Hem bu doğrudu da. İyileşip takımına geri dönmenden önce oğlu Conner ile beraber olabildiğinde fazla vakit -hatta kimi zaman aralıksız bir hafta- geçirmek istiyordu. Ama işin doğrusu Conner da Sam'in sıkıntısının gerçek nedeni değildi. Dürüst olmak gerekirse, dün gece aracına atlayıp, o fırtınalı havada buralara kadar gelmesinin nedeninin Conner olmadığını söyleyebilirdi. Bunun nedeni Autumn'dı. Her ne zaman yanındayken hissettiği o arzu. Vegas'ta yaşanan birkaç günlük o unutulmaz ve asla aklından çıkmayan anlar.

Evinin önüne gece gelmişti. Yağmur omuzlarına vuruyor ve yüzünden aşağıya akıyordu. Öylece ön kapıya doğru bakıp durmuştu. Midesi, arzu ve aklından çıkarıp atamadığı o anılar ile çalkalanıyordu. Kapıya öylece bakıp duruyordu. Aklının bir tarafına istek, bir tarafındaysa karmaşa hâkimdi. Çok uzun bir süreden beri ilk defa bir kadın hakkında kafasının bu kadar karıştığını hissetti. Acaba şimdi Autumn kendisini içeri alacak mıydı yoksa kapıyı yüzüne mi çarpacaktı, emin değildi. Acaba Autumn, kendisine, hem elleri hem de dudaklarıyla dokunması için müsaade edecek miydi? Acaba Autumn soyunacak ve bir gece öncesinde kendisine izin verdiği o şeyin daha da ılerı gıt-

mesine müsaade edecek miydi?

Sam hayatı boyunca sayısız kadınla yatağa girmişti. Birbirinden farklı sayısız kadınla sayısız seks, ama dürüst olmak gerekirse daha önce böylesi bir şey yaşamamıştı. Autumn alev alev yanıyordu. Öyle yabanî bir haldeydi ki, bunun ne kırbaçla ne kelepçeyle ve ne de kıyafetlerle bir ilgisi vardı. Ama bu şey Sam'i ne kadar çok istediğiyle ilgiliydi. Bunu saklamıyordu zaten. Sam'i etkilemek ya da oyun oynamak gibi bir niyeti de yoktu. Sadece onu istiyordu. Bu belki de, Autumn'ın beş yıldan fazla bir süredir hiç cinsel ilişki yaşamaması ile ilgili de olabilirdi. Kim bilir belki de değildi. Sebep her ne olursa olsun Sam daha da fazlasını istiyordu.

Hem de çok!

Sabah, sahilde yaptığı günlük koşusundan geri döndüğünde Conner'ı kanepenin orta yerinde durmuş televizyonda çizgi film izlerden gördü.

"Baba?" Conner'ın ağzının bir ucundan ne olduğu belli olmayan uzun, mavi, meyveli bir şey sallanıyordu. "Sen de mi tatildesin?"

Sam, uzun kollu tişörtünün koluyla terli alnını sildi. "Hı hı. Annen kalktı mı?"

Ağzındaki o mavi şeyi çiğnemeye devam ediyordu Conner. "Henüz değil."

"Ağzındaki ne öyle senin?" diye sordu.

"Meyve pastili. İster misin?"

"Hayır." Dolaplara baktı ve etrafta doğru düzgün bir şey

yecek göremeyince şaşkınlığa düştü. Olan sadece kahve, bira/ süt ve çocuklar için abur cubur şeylerdi. "Hadı üzerini giyin. Dışarı doğru düzgün bir şeyler almaya gidiyoruz"

Arabayla yolculukları yaklaşık yirmi dakika sürdü. Bu- runlarına patlamış mısır ile balık hamburgeri kokusu gelen ga- rıp bir bakkaldan yaptılar alışverişlerini.

Eve döndüklerinde "Hadı bakalım, birkaç tane tabak in- dir aşağıya," dedi Sam elini Conner'in sırtına vurarak

Conner hemen tezgâhın üzerine çıkıp dolabın kapağını açtı. "Dün burada bir sümüklü böcek gördüm. Öğğğhh. Sümük- lü böceklerden nefret ederim."

"Burnuma krep kokuları geliyor," dedi Autumn merdi- venlerin aşağısından. "Burada yemek pek verilmez. Nereden aldınız bu kahvaltılık şeyleri böyle?"

Sam başını çevirip omzu üzerinden Autumn'a baktı. Üzerinde o wiener köpeği pijamaları vardı ve tezgâhın ucuna doğru yürüyordu. Güçlkle yutkunmaya çalıştı Sam. Hayatında sayısız gecelik görmüştü. Ama nedense bu wiener köpeği gözü- ne çok seksi görünmüştü. Belki de bu, geçen gecedan Autumn'ın aklında kalan o serin ıslak göğüsleriyle ilgiliydi.

Conner dolabın kapağından bakarak, "Anne, babam gel- miş," dedi, sanki annesinin hiç haberi yokmuş gibi. Sanki gece Sam'in üzerinde tepinen başka biriydi.

"Görebiliyorum."

"Sen uyurken gidip bakkaldan alışveriş yaptık." Sam, eliyle tost makinesini göstererek, "Krep ister misin?" dedi.

Parmaklarını saçının arasına geçirip kulaklarının arkasına itti. "Önce kahve alacağım." Çıplak ayaklarıyla mutfak zeminini üzerinde yürümeye başladı. Kahve makinesinin yanına gelip üzerindeki bardağı aldı. Sabahın ısı ısı parlayan güneşi pencerelerden içeri giriyor ve o kızıl saç tellerini aydınlatıyordu.

"Evet, bugün için ne planlamıştık?"

Bardağına kahvesini doldururken Sam'e baktı. "Ee, *biz* *iki* *miz* bu sabah Fireman's Kahvaltı Kafe'ye gidecektik, değil mi?"

"Oh." Krepler pişmişti.

Hızla davranıp Conner'ın daha önceden tezgâha koyduğu tabaklara yerleştirdi. "Şansınız varmış. Artık gitmek zorunda değilsiniz." Kreplerin üzerine az biraz tereyağı sürüp şurup döktü. "Başka?" tabağı Autumn'a uzattı, ama almak istemediğini söyledi Autumn. Kızıl saçları omuzları üzerine düşmüştü.

"Uçurtmalar." Elindeki kahve bardağının içine doğru üfledi.

Sam, kendisinin ve Conner'ın tabağını getirip mutfaktaki küçük masanın üzerine koydu. Autumn'ın böyle her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamasına çok şaşırmamıştı doğrusu. Vegas'tayken de böyle uzun bir listesi vardı elinde. Ki zaten -Sam sağolsun- çoğu üzerini çizip listeden çıkarmaya fırsat bulamadığı şeylerdi. Hatırına gelenlere bakıp güldü geçti. "Peki, sahilde kumdan kale yapmaya ne dersin?"

"Elimizde bunun için malzeme yok."

Tabağındaki krepini kesti. "Artık var." Autumn'ın bakışları iyice küçülmüştü. Sam bir elini kaldırıp, "Biliyorum, her şey illa benim istediklerime göre olacak diye bir şey yok, ama

kumdan kale yapmak fikri Conner'dan çıktı ”

“Yani aynı Conner’ın seni Şükran Günü yemeğine davetmesi gibi mi?”

Tabağındaki krepi alıp ağzına atıp çiğnemeye başladı. Evet, böyle de denebilir, ama kumdan kale yapmak uçurtma uçurmaktan bin kat daha iyidir.

Elindeki kahve bardağını dudaklarına getirdi, ardından yavaşça indirdi. “O kıyafetleri nereden buldun?”

Sam üzerindeki Chinooks tişörtü ile kot pantolonuna baktı. “Kendime silindir bir spor çanta almıştım.” Geçen gece hiç düşünmeden, anlık bir karar sonucu yola çıkmıştı. evet, ama kalmak için de hazırlamıştı kendini. Autumn’da tam olarak ne olduğunu anlamak, ortaya çıkarmak için hazırlamıştı kendini. Şimdi ve beş yıl önce kendisini böyle çocuk gibi davranmaya iten şey neydi böyle? Sanki on üçünde bir çocuğu ve motosikletiyle sokağından geçtiği kıza bir görüşte âşık olmuş gibiydi. Şimdi artık koca bir adam olmuştu. Kadınlarla kimi yeteneklerini geliştirdiğini düşünmekten hoşlanıyordu. Biraz beceri, belki de çekicilikti kendisinde olan. Öyle ki hiçbir kadının peşinde koşmak zorunda kalmıyordu.

Evet, düşünmek istediği buydu, ama şimdi burada. Moclips’te Autumn’la beraberdi ve o çocuksu duyguları tekrar-dan depreşmeye başlamıştı.

“Benihana’dan kalkıp buraya geldiğini düşünmüştüm,” dedi Autumn.

Dudaklarını büzüp bardağına üflemeğe başladı. Sam’in

aklı Autumn'ın o dudaklarıyla kendisine neler yaptırmak istediği düşünceleriyle allak bullak oldu bir anda. Sabahın bu erken saatinde düşünmemesi gereken şeylerdi bunlar belki ama yine de engel olamıyordu kendisine. "Belki olması gerektiği gibi bir izci olmayabilirim, ama böyle şeylere her zaman hazırlıklıyım."

Autumn'a baktı ve gülümsedi. Geçen gece Autumn'ın nasıl oldu da elinden o kondom poşetini alıp, açmak için dişleriyle yırttığını anımsadı. "Kamyonumda her zaman kamp malzemesi bulundururum."

"Ee, Bay Acemi İzci, bu soğuk ıslak kumda kale yapmak gibi bir niyetim yok benim." Kahvesinden bir yudum aldı. "Oturup uzaktan izleyeceğim sizi."

"Anne, biraz meyve suyu alabilir miyim?"

Buzdolabına gidip kapağını açtı. Sam'in gözleri Autumn'ın sırtından kalçalarına, oradan da poposuna kaydı. "Sen istiyor musun Sam?"

İstemez mi! "Evet, lütfen."

Autumn meyve suyunu bardağa doldurdu. Kendilerine doğru yürürken Sam bilinçli bir şekilde gözlerini Autumn'ın üzerindeki o wiener köpeği deseninden kaçırdı. Gelip bardağı masaya koydu. Çaktırmadan eliyle Autumn'ın baldırına dokundu.

Gözleri kızgınlıkla açılmıştı. "N'apıyorsun?" dedi.

"Krep yiyorum," diye cevap verdi Conner.

Ne olduğunu anlamadı Sam ve hemen indirdi elini. Ona dokunmak gibi bir niyeti hiç yoktu. Değmişti öyle işte, sanki kendisi için normal bir şeydi bu. Hem zaten Autumn'la beraber

değiller miydi? Bir aileydi onlar. evet. ama elbette normal bir aile değillerdi. Aslında işin aslı bu kadar iyi değildi. Autumn oğlunun annesi olabilirdi ama yine de aile olduklarını söylemek pek doğru olmazdı.

Autumn belki çok seksi ve insanı baştan çıkartacak kadar çekici ve üstelik Sam'ı deli ediyor olabilirdi ama şurası bir gerçektir ki, birbirlerini sevmiyorlardı.

Peki, Autumn neydi onun için?

Esen rüzgâr saçlarını yüzüne getirmişti Autumn'ın. Üzerinde kalın bir kazak, kot pantolon ve Ugg botları vardı. Kumsalın hemen üzerinde bir şezlonga uzanmış duruyordu. Islak kumda diz çöküp plastik küreklerle kumlarla oynamadığı için mutlu görünüyordu. Uçurtma uçurmak bu şeyden bin kat daha mantıklı bir şeydi ama itiraf etmeliydi ki, şimdi sahile inip uçurtma uçurmadığı için de sevinmiyor değildi hani. Eve yaklaştıkça rüzgâr biraz dinginleşmişti.

Elinde tuttuğu *Bride* dergisini indirip yattığı yerden doğrularak Conner ve Sam'e baktı. Birkaç saatten beri kumsaldaydılar. Aslında bu beklediğinden de uzun bir zamandı. Oturduğu yerden kale, yanında bir hendeği olan bir kum yığını olarak gözüküyordu. Okyanusun ve deniz kuşlarının sesi, aşağıda Sam ve Conner'ın seslerine karışarak kulaklarına geliyordu rüzgârla beraber. Conner'ın çocukça gülüşleri, Sam'in o kalın sesiyle

içe geçiyordu. Onları böyle, ıslak bir kum yığını üzerine beraber eğilirken görünce yüreğinin bir kenarının sızladığını hissetti. Hayır, Sam'e tekrardan âşık olmak gibi bir tehlike içinde hissetmiyordu kendisini. Daha önce bunu yapmış, sonucunu görmüş ve bedeli ağır da olsa hayattan bir ders çıkarmıştı. Ama ondan hoşlanmak gibi bir tehlikenin içinde bulabilirdi kendini ve Sam'den hoşlanmak da ürkütücü bir şeydi.

Savage'ın evliliği ve Sam'in Conner'ı eve geç bıraktığı o öğle üzerinden bu yana iki ay süre geçmişti. Sam'in, Conner'ın hayatında bu kadar yoğun yer almasının üzerinden iki ay geçmişti. Öyle ya da böyle bu şey, Sam'in yaşamında daha fazla yer alması demekti. Hatta o kadar ki, Autumn beş yıldan fazla bir süredir ara verdiği o seks yaşamına geçen gece evin girişinde bir son vermişti.

Elbette kendiyle övünmüyordu. Ona geçen gece söylediği gibi bundan daha çok utanç duyuyordu. Ayrıca nasıl olmuştu da yeryüzünde kendisine bir daha dokunmasına asla müsaade etmeyeceği bir erkekle böyle bir şey yapabilmişti, doğrusu aklı almıyordu. Dün gece Sam'in kalkıp evinin önüne gelmesine de hâlâ bir anlam verebilmiş değildi. Ayrıca onu neden içeri almıştı ve Sam neden hâlâ orada Conner'la oynuyordu?

"Hey, anne," diye bağırdı Conner, Autumn'a doğru koşarken. "Gel, yaptığımız kaleyi gör."

Elindeki dergiyi kenara bıraktı. Bu şeyin, daha Conner kendisini çağırmadan önce er ya da geç olacağını biliyordu. Ayağa kalktı ve merdivenlerden inerek ona doğru yürüdü

Annesiyle yolun orta yerinde karşılaşılar. Ellerini Conner'ın kızarmış kulaklarına getirip sordu. "Donmuşsun. İçen girmek istemez misin?"

Başını salladı Conner. "Babam bir ejderha yaptı. Gel, bak hadi."

Conner'ın soğuktan donmuş minik ellerini ellerine aldı ve beraber yürümeye başladılar. Sam, elleri belinde "kalenin" önünde duruyordu. Pantolonunun dizleri aynı Conner'ınki gibi ıslak ve kumluydu, dahası kulakları da kıpkırmızı olmuştu. Esen soğuk rüzgâr saçlarını dağıtmıştı ve yanına da kir bulaşmıştı. "Evet, ne düşünüyorsun?"

Autumn, başını bir kenara yatırıp kaleyi incelemeye başladı. Yakından bakıldığında öyle hiç de kum yığını gibi durmuyordu. Dört kulesi ve bir hendeği olan kare şeklinde bir yapıydı, ama tüm bunlardan daha da etkileyici olanı boyutuydu. Sam'in yaptığı her şey gibi yine büyük ve abartılıydı. "Avrupa'nın kalelerini gezip görmek hep hayalimde olmuştur. Bunu Moclips'te göreceğim kimin aklına gelirdi ki."

"Sen eski ve taş yapıları gezip görme hayali mi kuruyorsun?"

"Ah evet. Almanya'nın en güzel ve en lanetli kalelere sahip olduğunu duymuştum."

"Ejderhayı gördün mü?" diye eliyle işaret etti Conner. Kum boyunca kaleye doğru sürünerek ilerleyen ve koca bir baş olan bir yılanı benziyordu ejderha. "Ejderha kalenin içindeki çocuğu koruyor."

"Neyden koruyor?"

Başını babasına doğru çevirdi Conner. Güneş gözlerine geliyordu. Eliyle gözlerini kapatarak, "Hangi şeyden baba?" diye sordu.

"Kızlardan."

Güldü Autumn ve eliyle Sam'in karnına vurdu hafiften. Tam elini çekecekti ki, Sam elini yakaladı. Autumn, "Donmuşsun," dedi.

"Önceki gün Key'deyken ateş gibi yandığımı söylemiştin."

Autumn, boşta kalan eliyle rüzgârın uçurduğu ve yüzüne gelen kızıl saçlarının tellerini kenara doğru sıyırdı. "Bugün de üstün başın pislik içinde."

Sam, kollarını Autumn'ın beline dolayıp onu ayakları üzerine kaldırdı. Üzerindeki pis uzun kollu tişörtünü ona bastırıp güldü. "Şimdi artık sen de öylesin. Hem ben, böyle kirliyen senden daha çok hoşlanıyorum."

"Sam!" Omuzlarına bastırarak kucağında kımıldamaya çalıştı, ama nafile. Sam daha büyük ve uzundu. Hâl böyleyken debelenmenin bir anlamı yoktu.

Sam kollarını daha bir sıkı ve Autumn'ı ayaklarını yerden kesene kadar yükseğe kaldırdı. Sıcak nefesi Autumn'ın buz gibi donmuş yanağına değiyordu. "Daha da kirlenmek istiyor musun?"

Sam'in omuzlarına tutundu sıkıca. Acaba Sam, her tarafı ısınana, terleyene kadar bu şeye devam edecek miydi, Autumn korkuyordu doğrusu. Ki bu şey, yani güçlü biri tarafından -Sam örneğin- böylesine sıkıca kavranmak *hoşlandığı* şeylerden biri-

siydi. "Conner'in önünde yapmayalım!"

Dudakları, Autumn'in dudaklarının kenarına dokundu.
"Çok kirlenmedi ama, değil mi?"

"Dur Sam, çocuğun kafasını karıştıracaksın " Şu an mi-
desini allak bullak eden o kafa karıştırıcı, ateşli isyan gibi yani
Kafasını kaldırıp Autumn'in gözlerine bakarak, "Kafan
karıştı mı Conner?" dedi.

"Evet."

Autumn'in omzu üzerinden baktı, ama gitmesine asla
müsaade etmedi. "Hayrola, neden karıştı?"

"Kalenin kapısı yoksa içerdeki çocuk nasıl olacak da dı-
şarı çıkıp ejderhasına binecek?"

Güldü Sam ve Autumn'ı indirdi. Yavaşça, ayakları yere
değene kadar vücuduna onu aşağı doğru kaydırды. "İçeride, sa-
dece içeride yaşayanların bilebildiği gizli bir kapı var."

"Oh." Conner, sanki bu söylenen şey aklına yatmışçası-
na başını salladı. "Üşüdüm artık."

Autumn, omzu üzerinden Conner'a baktı. "Duş almak
ister misin?"

"Evet."

Sam'in sıcak kollarından çıktı. Beraber, üçü birden
eve doğru yürümeye koyuldular. Sanki bir aile gibiydiler.
Autumn'in, karnında Conner'ı taşıırken özlemini çektiği bir aile.
Kendi çocuğu için aşırı derecede istediği bir aile, ama ne vazık
kı bu gerçekleşmedi. Sam ve Autumn, hayır, aile değillerdi ve
de asla olmayacaklardı. Sam, yine o her zamanki Sam'di. İste-

diği her şeyi -ne zaman ve nasıl istediği çok önemli değil- elde etmeye alışmış şımarık bir sporcu; öyle ki bu zamana kadar hep belirli sınırları olmadan yaşamıştı.

Autumn ise tersine, sınırları kesin olarak çizilmiş çalışan bir anneydi. Ya da en azından Sam etrafında değilken ve kulağı- na eğilip fısıldamıyorken böyleydi.

Geçmişte olduğu gibi.

“Paddie’ye gidecek miyiz?” diye sordu Conner eve girerlerken.

Autumn kayan cam kapıyı arkasından kapattı. “Babanın aklında muhtemelen yapılacak daha akıllıca şeyler vardır.”

Sam, açık mavi gözleri içinden Autumn’a doğru baktı.

“Kendi evinde ama.”

Sam kaşlarını aşağı indirdi ve Autumn’a uzun uzun baktı. “Evet. Ben gitsem iyi olacak.”

Conner, “Hayır baba,” diyerek ıslak bacağına sarıldı Sam’in. “Yatağımda uyuyabilirsin.”

“Teşekkürler.” Elini Conner’ın başı üzerine koydu. “Ama yapmam gereken işler var.”

“Hadi bakalım, babaya güle güle de. Ben de gidip banyo musluğunu açayım.”

Evin arka tarafına geçip banyoya doğru yürüdü. Sam için sınırlar çizerek aslında doğru bir şey yapıyordu. Kendisi ve Sam arasına koruyucu bir bariyer yerleştiriyordu -ve tabii Conner için de. Kafasının karışmaması en doğrusuydu, her ne kadar kafasının karışmadığını söylese de, ileride hiç karışma-

yacağı anlamına gelmiyordu bu. Autumn küvete biraz sıcak su akıttıktan sonra muslukları kapattı.

“Hadi gel bakalım, şu üzerindeki kumları güzelce temizleyelim,” dedi Conner’a evin oturma odasına doğru yürüyerek.

“Tamam. Görüşürüz baba.”

“Görüşürüz evlat.” Sam üzerindeki kirli kıyafetleri değiştirmişti. Üzerine temiz bir pantolon ve siyah bir polo giymiş, kanepenin önünde durarak silindır spor çantasını dolduruyordu. Conner odadan koşarken başını kaldırıp baktı. “Şu ana kadar tanıdığım herhangi bir kadından daha hızlı fikir değiştiriyorsun.”

“Sen de şu ana kadar tanıdığım herhangi bir erkekten daha yapışkan ve daha aşırıydın. Ama ikimiz de biliyoruz ki bu şey seninle bitmeyecek Sam.”

“Neden bahsediyorsun bilmiyorum.”

“Korkum hakkında, yani Conner’ın bir sabah uyanıp da seni ortalarda göremeyeceği korkusu hakkında konuşuyoruz.”

“Bu konuya geri mi döndük?”

Her zaman böyle geriye dönerlerdi. Hem kim bilir belki de bu şey biraz da Autumn’la alakalıydı.

“Conner benim oğlum ve hiçbir yere de gitmiyorum. Ona çok iyi bir baba olmadığımı biliyorum ama şurası bir gerçek ki, ben öyle senin betimlediğin derecede kötü bir baba da olmadım.” Uzun kollu tişörtünü çantasına koydu. “Ama bu şey Conner hakkında değil, biliyorum; dün gece hakkında.”

Bir ölçüde doğrudu. “Bu bir daha olamaz.”

Başını kaldırıp baktı. Kaşları mavi gözlerinin üzerine

doğru düştü. “Neden olmasın? Ben çok keyif aldım ve sanırım sen de aynısını düşünüyorsun.”

Nedense bu şeyi inkâr edemedi ama... “Ama bu türden bir ‘eğlencenin’ sonuçları var.”

“Vegas’ı sürekli kendine kalkan olarak kullanamazsın Autumn.”

“Kullanmıyorum zaten.”

Bakışlarını çantasına doğru çevirdi. “Kullanıyorsun ve bu şey sıkmaya başladı artık.”

“Ama bu öyle üzerinden kolayca geçip gidilecek bir şey değil, biliyorsun.”

“Evet, senin üzerinden geçip gidebileceğin bir şey değil çünkü bunu istemiyorsun. Sürekli geçmişi muhafaza etmek, canlı tutmak istiyorsun. Benim hep böyle kötü bir adam olarak kalmamı istiyorsun.” Çantasının fermuarını çektikten sonra Autumn’a doğru baktı. “Evet, kimi kötü şeyler yaptığımı kabul ediyorum, ama ben tüm bu şeyleri geride bırakacağımızı düşünmüştüm.”

Nasıl olur da Autumn tüm bu yaşanmışlıkları geride bırakabilirdi? Her tarafı yama içindeydi. Her ne kadar onarmaya çalışsa da durduğu yerde öylece duruyordu. Acıtmıyordu belki ama hiç yaşanmamış gibi de unutulmuyordu. Şu küvette duran çocuk, Conner, bu şeyi sürekli canlı tutuyordu zaten.

“Ama şimdi görüyorum ki sen, Vegas’ta yaşanan o şeyleri yaşamımın geri kalan diğer yarısında bana ödetmek istiyorsun.” Silindir spor çantasını eline aldı. “Conner’a söyle, onu

birkaç güne kadar arayacağım.” Sonra çekip gitti. Autumn kapalı kapıya doğru uzun uzun bakıp durdu. Haklı mıydı Sam? Autumn ona geçmişin hesabını ödetmek istemiş miydi? Hem de sonsuza kadar?

Hayır. Öyle bir kadın değildi, ama aynı zamanda öyle her şeyi unutup kolay yumuşayan türden bir kadın da değildi.

Salı günü Moclips’ten sonra Natalie, Conner’ı gidip kreşinden aldı ve Key Arena’ya babasının yanına getirdi. Baba oğul birlikte paten yapacaklardı. Saat beş civarı Natalie Conner’ı alıp eve bıraktı tekrar. Birkaç gün sonra, Natalie, Conner’ı ve o minik sırt çantasını alıp hafta sonunu birlikte geçirmesi için babasına getirdi.

O aynı cuma gecesi Autumn şehir merkezindeki gelinlik mağazasında Ross ikizleriyle karşılaştı. Düğün öncesi Bo kendine göre gelinlik bakıyordu. Chelsea, göğüslerine yaptıracağı estetik ameliyatını beklediğinden şimdilik kendine gelinlik bakmıyordu. Onun yerine kardeşine kafasındaki binlerce öneriyi aktarmakla meşguldü. Baktıkları bir gelinlik çok prenses havasındaydı, diğeri de çok düz. Neye baksalar habire tartışma çıkıyordu aralarında. Bo, nereden baksan en azından on değişik gelinlik denemişti. Sonra ardından üzerine kolsuz, göğüs hizasında kuşağı olan bir gelinlik giydi.

“Oh Bo,” diye şaşkınlığını belirtti Chelsea. “Bu şey sana

çok yakıştı.”

Evet yakışmıştı. Vücuduna tam oturmuştu.

O gece, Autumn ev telefonuna bakıp Conner’ın arayıp aramadığına baktı. Aramamıştı. Conner’ın özlemiyle uyumaya çekildi.

Ertesi gün bayileri arayıp, Medina’da bir konakta düzenlenecek kişiye özel bir Noel etkinliği konusunda teslimatlar ve telefon görüşmeleri yaptı. Ev sahibesi yarım saat sürecektir akşam yemeği öncesinde sıcak ve soğuk mezelerin ikram edileceği tepsilerin olmasını istiyordu.

Normalde standart dört garson planlamışlardı ama Autumn altı kişi ayarladı. Geçmişte, anlaştığı halde gelmeyen garsonlar durumuyla karşılaştığı anlar olmuştu ve riske girmek her zaman en iyisiydi.

Her zaman.

Natalie’nin pazar günü öğleden sonra Conner’ı bıraktığı an, Sam’in kendisinden kaçıyor olduğu bir açıklık kazanmıştı. Aralarındaki şeyler Savage’in düğününden önceki şekline dönmüştü; yani ne Autumn’ın ne de Sam’in birbiriyle konuştuğu o eski günlere... Bundan hoşlandığı söylenemezdi Autumn’ın belki. O, tekrardan arkadaş olabilmelerini umuyordu. Hem arkadaşlık daha kolaydı, ama yine de Sam’le ilişki halinde olmak, görüşmemek en iyisiydi. Çünkü biliyordu ki Sam’le arkadaş olmanın sonu yatağa kadar gidebiliyordu ve bu iyi bir şey değildi. Ya da aksine iyiydi, hem de çok. Bir başka Hound Dog düğünü ve isim dövmesi tehlikesi altında olmadığından aklını

kaybedebilir, evet *kaybedebilir* ve ondan hoşlanabilirdi. *Sam* de hiç olmadığı kadar. İşte olan şey hayat için de geçerliydi. Onun için riske girmemek her zaman en iyisiydi.

Her zaman.

Nihayet Sam'den aralığın on dördünden önce haber almıştı. Günlerden pazartesi ve öğleden biraz önceydi. Onu aramış ve sakatlığının geçtiğini ayrıca bir haftalığına şehirden ayrılacağını söylemişti. Sam'in sesini duymak Autumn'ı biraz etkilemişti, onu özlediğini hissetmişti. Hem de çok.

"Ne zaman?"

"Yarın sabah."

Sam, hokey oynayan bir sporcuydu. Onun işiydi bu. Buna rağmen yine de az da olsa bir kırgınlık hissetmişti Autumn. Conner'ın hatırına tabii ki. "Oh."

"O zaman Conner'a, Natalie'nin kendisini." durakladı Sam, sanki programına bakıyor gibiydi, "okuldan hemen sonra alacağını söylersin."

Tam telefonu kapatıyordu ki, "Sam?" dedi.

"Evet."

Eline bir kalem alıp başparmağıyla çıtlatmaya başladı "Neden bu yere geri döndük?"

"Ne yeri?"

"Conner'ı asistanınla eve göndereceğini söylediğin yer. Ben arkadaş kalacağımızı düşünüyordum."

"Arkadaş kalmak mı?"

Bu çok mu imkânsızdı? Yoksa Sam birden yine

Autumn'dan nefret etmeye mi başlamıştı da onunla bir araya gelmek istemiyordu? "Evet."

"Arkadaş, eskiden olduğu gibi ya da seninle yerde seviştiğimizden sonra olduğu gibi mi yanı?"

Parmağını oynatmayı durdurdu. "Önceden olduğu gibi."

"Hiç çekici gelmiyor."

"Neden?"

"Çünkü ben senin arkadaşın olmak istemiyorum."

"Oh." Hiç bozuntuya vermedi Autumn. Belki de bu en iyisi olacaktı. Ama ne olduysa aniden değiştirmişti kararını. Sam'den nefret etmek ya da Sam'in kendisinden nefret etmesini istemiyordu. Peki, başka şansı var mıydı? "Tamam."

"Daha fazlasını istemiyormuşum gibi davranamam. Seninle olmak istiyorum Autumn. Seni soymak ve bacaklarını omzumun üzerine atmak istiyorum tabii ki."

Elindeki kalem masaya düştü.

"Evet, kasıklarının iç tarafına iz bırakmak da istiyorum."

"Şunu kes çünkü müşterimin gelmesine iki saat var, ayrıca içime bir şey giymedim," dedi Autumn.

Sam'in yutkunduğunu duyabiliyordu. Ardından kısık, ham bir sesle şunu sordu: "Evde misin?"

"Ofisimdeyim." Ona adresini verdi ve yirmi dakika geçmeden Sam kapıya gelmişti. Sam'i beklerken benekli elbisesinin altına uzanıp iç çamaşırını çıkarmış, raptiye ve ataşların yanındaki çekmecesine koymuştu.

Ofisinden içeri giren Sam'e, "Kapıyı arkandan kilitle,"

dedi. Ardından telefonu eline alıp Shiloh'u aradı. "Yanımda müşteri var," dedi. "Gelen mesajları almayı unutma "

"Az önce içeri giren Conner'ın babası mıydı?"

"Neden bahsediyorsun bilmiyorum Shiloh." Telefonu kapattı. Bu sırada Sam de kapıyı kilitlemiş ve sırtını yaslayıp bakıyordu. İlk hareketi Autumn'ın yapmasını bekliyordu.

Sam belindeki kemerinin tokasını çözdü.

"Buraya rekor bir sürede geldin Sam."

İlk adımı Autumn'ın atmasını bekleyebilirdi, ama bir saniye bile dayanamayacaktı artık. Ona doğru yürürken üzerindeki gömleği çekip çıkardı. "Işık hızıyla. Biraz da koştum."

Autumn'ın elbisesi, kollarından ve kalçasından ayak parmaklarına kadar indi. Üzerinde beyaz sutyeni ve ipeksi iç atleti dışında hiçbir şey yoktu. Elleriyle Sam'in pantolonunun önündeki düğmelere uzandı. Ama Sam ellerini tutup durdurdu onu.

"Bana ne istediğini söyle Autumn. Seninleyken hiç net olamıyorum."

"Seni istiyorum." Başını kaldırıp o alev alev yanan gözlerine baktı; yüreğini ağzına getiren, tüylerini ürperten o gözlerine. "Geçen seferki gibi işte."

"Üst üste iki kere boşalmak yanı?"

"Evet."

"Peki, sonra?"

"Seninle dost kalmak istiyorum."

"Ne kadar süre?" Elini aşağı düşürdü Autumn'ın. "Fikrini değiştirip beni kapının önüne koyana kadar mı?"

“Seni bir daha böyle kapı dışarı etmek istemiyorum.”

Hiç hem de.

Düğmesini bir seferde açtı. Ardından elini boxer şortundan içeri doğru kaydırды. Geçmişî tekrarlayabilecekleri endişesine kapılabilir düşüncesiyle şunu ekledi: “Sana tekrardan âşık olacağımı konusunda endişelenmene de gerek yok Sam.” Penisini avucunun içine aldığı o vakit, Sam kendinden geçmeye başlamıştı.

Göz kapakları düştü ve parmaklarının ucuyla Autumn’ın yanaklarına dokundu. “Peki, ya ben sana tekrardan âşık olur sam?”

Autumn başını kaldırıp Sam’e baktı ve “Olmayacaksın,” dedi.

On Beşinci Bölüm

Sabahları Seksi Olduğumu Düşünür

“İş yerinde günün nasıl geçti?”

Autumn, Take ‘n’ Bake pizzasından bir ısırık alıp yavaşça tabağın içine koydu. Masada Sam ve onun hemen yanında duran Conner’a bir bakış attı. Eve beş buçuk civarında geldiğinde Sam ve Conner aşağı katta birlikte Conner’ın plastik golf takımıyla oynayıp televizyonda *SüngerBob*’u izliyorlardı. Sam, akşam yemeği “yapmayı” teklif etmiş ve taze domates, keçi peyniri ve ıspanaklı bir organik pizza bulmuştu.

“Enteresandı.” Ağzının kenarını bir kâğıt peçete ile sil-di. Deddiği doğrudu. Sam, bacaklarını omzuna atmış ve ona iki kere orgazm yaşatmıştı. “Öğle yemeğin nasıldı peki?”

“Çok güzel, tatlı için de aynı şeyi mi alıyorum?”

Pizzasını ısırırken gülümsedi Conner. “Dondurma.”

“Evet.”

Akşam yemeğinden sonra baba oğul schpanın etrafında

televizyondaki Chinooks-Bruins maçını seyretmeye koyuldular Sam, Conner'a konuşmasında, kelimeleri düzgün söylemesinde yardımcı oluyordu. Yere oturmuşlardı. Autumn ise hemen arkalarındaki kanepenin üzerine uzanmıştı. Evde yapacağı birkaç iş vardı, ama burada kalıp Sam'in oğlunun, insanı bazen çileden çıkarak konuşma sorununa nasıl yardımcı olduğunu görmeyi yeğledi.

Bır yerde Sam ayağa kalkıp televizyona doğru. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun şerefsiz herif," diye bağırdı.

"Sözlerine biraz..." diye hatırlatmada bulundu Autumn

"Ne?" başını arkaya çevirip omzu üzerinden Autumn'a doğru baktı. "Şerefsiz dedim, ne var."

"Şerefsiz, ne demek baba?"

Kaşını kaldırdı Autumn.

Sam, bakışlarını Conner'a çevirdi ve ardından yerine oturdu. "Kötü şey demek, ama sen yine de kimsenin yanında söyleme sakın."

Birkaç kere Autumn'ın pantolonu üzerinden bacağına arkasına dokundu yahut da açık olan ayak bileğini ovuşturdu.

"Ne zaman gidiyorsun baba?" diye sordu Conner yazı yazdığı elini esnetirken.

"Sabahleyin."

"Oh." Conner kaşlarını düşürdü ve parmak kemiklerini çıtırdattı. "Ne zaman geri geleceksin peki?"

"Cumartesi, ama sonra salı günü yine yokum."

"Parmaklarını çıtlatma ögle canım." diye uyardı annesi

Durdu ve eline kalemini aldı. "Okul tatil programımı çıkaracaksın."

"Nocl'de evde olacağım ama. Hem annen benim için programını videocya alabilir."

Dışarıdan bakıldığında güzel bir aile resmi veriyorlardı. Moclips'te olduğu gibi. Anne, baba ve çocuk. Sanki hiç bitmeyecek mutlu bir aile resmi gibi. Öyle ki, belli bir yerde Autumn'ın ayakları altında ufalanıp parçalanacaktı.

Artık Sam'in kötüye sapması ve kendisi partilerde orada burada mankenlerle gününü geçirirken oğlunu telefonda bekletmesinden, onu ekmesinden korkmuyordu. Az da olsa törpülenmişti Sam ve artık ciddi ciddi Conner'ın istediği türden bir baba olmak istiyordu. Ama yine de bu istek onları bir aile yapmıyordu ve yapmayacaktı da. İşte Autumn bu yüzden Conner'ın yanlış bir fikre kapılmasından endişe ediyordu. Yani olmayacak duaya âmin diyebilirdi.

Şimdiye kadar, bir sorun yok gibiydi. Sam'in bir süreliğine evde kalmasına hiç ses etmemişti.

Sam, "Saçın arkaya doğru yatmış," dedi Conner'ı işaret ederek, ardından televizyona döndü. Havaya tekrardan zıplayarak, "Doğru sür şu boktan diski Logan. Kendine gel ve doğru sür şu boktan diski. Hadi pas ver!"

"Biraz yavaş baba."

Conner'a dönüp, "Ne dedim ben şimdi?" dedi.

"Bok, dedin."

"Oh. Bok demenin ayıp olduğunu bilmiyordum doğrusu."

Saat dokuz olduğuunda Sam, Conner'ı alıp yatağına yatırdı. Autumn da hemen buzdolabının yanında duvara monte edilmiş telefona cevap vermek için mutfağına gitti.

"Selam."

Cam kapının önüne telefonun kablusunu çekerek yürüdü. "Merhaba, Vince."

"Meşgul müsün?"

Ziyaret için, doğruyu söylemek gerekirse, hiç uygun bir zaman değildi şimdi. "Evet. Conner'ı yatağına yatırıyordum," diye yalan söyledi. "Peşinden de ben yatağına gireceğim." Sam'le.

"Bu saatte mi?" Saat daha dokuzdu.

"Evet. Yorucu bir gün geçirdim." Gözlerini dışarıdaki karanlık döşemenin üzerine, oradan da bahçeye doğru çevirdi. "Hayrola, ne oldu?"

"Şu an mola verdim de, telefon açıp Conner Noel'de ne istiyor bir sorayım dedim."

Gülümsedi Autumn. "Ee, bana, Noel Baba'nın kendisine aynı seninkisi gibi bir Harley getirmesini istediğini söylemişti."

Güldü Vince. Bu gülüş, şey Autumn'ın pek sık karşılaşmadığı bir şeydi.

"Gerçi ona henüz daha küçük olduğunu söyledim. O da bana motosikletin arka tarafına binebileceğini söyledi."

"Belki bir gün yaparız. Peki, istediği başka bir şey var mı?"

Bunu kendisine hiç söylemese de Vince aslında yalnız biriydi. Yoksa neden, günün bu saatinde, dokuzda, otuz beş ya-

şında bir adam kardeşini arardı ki? Yeğenin Noel’de ne istediğini sormak için mı? “Lego yarış arabalarına merak saldı biraz.”

“Bu güzel olur. Bu sene Conner’ı o beyinsizle paylaşacak mısın?”

Tam o sırada “beyinsiz” mutfağa gelmişti. Autumn arkasını döndü ve parmağını dudaklarına getirerek sus işareti yaptı Sam’e. “Evet. Galiba Sam bu yıl Conner’ı sabahtan gelip alacak.”

“Şu adamı gebertmek acaba bana neye mal olur, merak ediyorum.”

“Vince, bu şekilde konuşma bir daha.” Sam’e baktı. Kollarını uzun kollu tişörtünün üzerinde bağlamış, kavgaya hazır ve nazır bir şekilde orada ayakta bekliyordu. “Şimdi gidip Conner’ın pijamalarını ters giyip giymediğine bir bakayım.”

“Ona, onu sevdiğimi söylemeyi unutma.”

“Unutmam.” Telefonun asılı olduğu yere geldi. “Güle güle,” dedi ve telefonu kapattı.

“Kardeşin miydi?”

“Hı hı.”

“Burada olduğumu söylemedin umarım.”

“Söylemedim, merak etme,” diyerek başını salladı ve sonra Sam’e baktı. “Vince senden nefret ediyor, bunu bil. Telefonu biraz da bu şeyleri daha fazla dinlemek istemediğim için kapattım.”

“Benim de bir zamanlar bir kız kardeşim vardı, üstelik hayatında benim hiç hoşlanmadığımı, nefret ettiğim bir adam

vardı.” Autumn’a doğru yürüyüp elini tuttu. “Ağabeyinin neden böyle davrandığını biliyorum. Belki ondan hoşlanmıyorum ama onu anlıyorum.”

Bazen *Autumn* kardeşini hiç anlamıyordu.

“Neden beni senin hayatında görmek istemediğini anlayabiliyorum. Bu şeyin olmasına müsaade etmeyeceğini söylediğinde inanıyorum ona.”

Dudakları aralandı Autumn’ın. “Neyin? Vince bunu mu söyledi? Ne zaman?”

“Neyse boş ver,” diyerek başını salladı. Yüzünde bir kararlılık ifadesi belirmişti. “Önemli olan, kardeşinin ben ve ailem arasına girmesine müsaade etmeyeceğimdir, buna inana bilirsin.”

Autumn bir adım geri çekilip, “Sen ve Conner yani,” dedi.

“Ne?”

“Yani sen ve Conner’ın arasına girmesini söylüyorsun herhalde.”

“Evet. Söylediğim buydu.”

Hayır. Söylediği şey bu değildi. Aslında aile hakkında değildi bu şey. Daha çok kendisinin Conner’la vakit geçirmesi ve Autumn’la yatağa girmesi ile ilgiliydi. Ona yeniden âşık olmak ve olmayacak duaya âmin demekle de ilgili değildi. Hatta bu şey göz alıcı bir düğünün bir parçası olup da ‘sonsuz kadar mutluluk kalmak’la da ilgili değildi.

Oturma odasına doğru geçti. Kafasının içi allak bullak

olmuştı. Evet, bu şey akşam yemeği yemek ve Conner'in baba-
sıyla ev ödevi yapmasıyla ilgili değildi. Ne yapıyordu böyle Au-
tumn? Ya kardeşi Vince kendisinin Sam'le uyuduğunu öğrenir-
se? Böyle bir şey karşısında deliye dönebilirdi kardeşi. İşin aslı
bu haldeyken neler yapacağını tahmin bile edemiyordu. Kafa-
sı karışmıştı. Bu şeyi düşünmek bile istemiyordu; en azından
şimdilik. Belki ertesi gün Sam gittiğinde düşünebilirdi bunu.
"Neden kız kardeşinin hayatındaki adamdan nefret ediyordun?"
diye sordu Autumn.

"Çünkü o kardeşimi kontrolü altında tutan aşağılık heri-
fin tekiydi."

Geniş pencerenin önüne doğru ilerledi ve garaj yolu üze-
rinde duran Sam'in arabasına baktı. Eğer gerçek bir aile olsalar-
dı, araba belki şimdi garajda hemen Autumn'ın Subaru'sunun
yanında olurdu. "Ne oldu?"

Uzun süre sessiz kaldı, öyle ki Autumn hiç cevap verme-
yeceğini düşündü. Gözlerini odanın orta yerinde duran Sam'e
çevirdi. Uzun boylu güçlü bir adam olan Sam'in mavi gözleri
üzerindeki kaşlarını birbirine bağlayan kalın bir çizgisi vardı.
"Onun canına kıydı." Yüzünü yana çevirdi. "Sonunda kendinde
ondan ayrılacak gücü bulduğunda, o aşağılık herif kız kardeşimi
takip etmiş ve bulduğunda da canına kıymıştı."

Autumn'ın yüreği incinmişti. Dönüp Sam'e baktı. Bir
anda aklındaki tüm o düşünceleri kaybolmuştu. "Sam."

"O zamanlar ben günümü gün ediyordum. Toronto da
yaşıyordum, sonra..." omuzlarını silkti ve Autumn'a baktı.

“Sonra hayatım durdu.”

Hiç düşünmeden Sam’e doğru yürüdü. “Ne zaman öldü?”

“13 Haziran’da.”

Tarih Autumn’a çok yabancı gelmiyordu. Vegas’ta yıllar önce Sam’in, kız kardeşinin ölümü hakkında kendisine böyle bir şeyden bahsettiğini hatırlamıştı.

“O genç, akıllı ve güzel bir kızdı, üstelik kendisi için planladığı imrenilecek bir hayatı vardı. Küçük çocuklara öğretmenlik yapmak isterdi hep.” Durdu Sam ve omzunu silkti. “Ama onun yerine, biz onun cenaze törenini planlamak ve geride bıraktığı şeylerini kutulara koymak zorunda kaldık.”

Yine hiç düşünmeden kollarını Sam’in beline doladı ve yanağını kalbine yasladı. “Bir kişinin hayatını böyle kutucukların içine koymanın ne demek olduğunu biliyorum. Senin adına üzuldüm.”

Sam’in göğsü çok sertti, adeta üzeri sıcak deriyle kaplı bir kaya gibi. “O benim biricik kardeşimdi, üstelik onu koruyacağıma da söz vermiştim. Babamız, daha Ella on yaşındayken ölmüştü. Benim elime bakıyordu. Ona ev ödevlerinde yardım ettim ve ona ilk balo kıyafetini de ben aldım. Kendime, onu koruyup kollayacağıma söz vermiştim, ama olmadı işte.”

Autumn bu hikâyeyi hiç dinlememişti Sam’dan. Elbette kardeşinin öldüğünü biliyordu ama böyle detaylı bir şekilde ilk defa şimdi dinlemişti. “Ama bu senin suçun değildi, Sam.”

“Bunu şimdi anlıyorum, ama suçluluk duygusunu içim-

de hep hissettim ve uzun süre bu şeyin öfkesiyle yaşadım." Eli-
ni başının üzerine kaldırıp parmaklarını saçının gerisine doğ-
ru kaydır-
ru kaydır-
Sam'in. "Ella'nın yokluğunu içimde hâlâ hissediyorum. Daha
hâlâ kızgınlığım geçmiş değil, ama bu günlerde eskiden olduğu
gibi bu şeyi çok kafama takmıyorum artık."

Sam'in hızlı kalp atışlarına kulak verdi. Ardından yüzü-
nü çevirip dudaklarını göğsüne bastırdı. Sam'in göz kamaştır-
cı biri olduğunu düşünmüştü hep. Anlık zevklerden hoşlanan o
mavi gözlerinin ardında bir yerlerde başka bir şey daha vardı;
sanki gizli kalmasını istediği türden bir şey. Babası öldükten
sonra onun yerini alan bir çocuk ve o göz kamaştırıcı gülüm-
semesinin ardında yatan, hedeflerine erişmek için sıkı çalışan
disiplinli bir adam vardı.

"Bu olaydan yıllar sonra," diye devam etti Sam. "bazı
acımasız, evet acımasız işler yaptım. Ve evet, bu yaptığım aci-
masız şeylerin arasında sen de varsın."

Başını kaldırıp ona, onun o güçlü çenesine baktı. Çok
gergin duruyordu.

"Hayatımda pişmanlık duyduğum, yapılmasının bana
utanç verdiği şeyler oldu. Muhtemelen çok lazla değil." Ağzını
utanç verdiği şeyler oldu. Muhtemelen çok lazla değil." Ağzını
bir tarafa eğerek tebessüm etti Sam. "Ama şurası bir gerçek ki
Vegas'ta olanlardan pişmanlık duyuyorum. Yanlış anlama se-
ninle karşılaştığım için değil. Bundan elbette pişmanlık duy-
muyorum, yoksa ortada Conner'im olmazdı. Pişmanlık duydu-
ğum şey hakkında neredeyse hiçbir şey hatırlayamadığım bir

törende seninle evlenmekti. Sana zarar verdiğim için pişmanım. Erkekçe davranmadığım, yani seni otel odasında tek kelime dahi etmeden öylece bırakıp gittiğim için pişmanım. Seni otel odasında bir tek evlilik cüzdanı ve pelüş bir oyuncak köpekle yapayalnız bıraktığım için pişmanım. Evet, bunlardan ötürü çok pişmanım Autumn. Bu şey bende hem yüz kızarıklığına hem de suçluluk duygusuna yol açacak hep.” Alnını getirip Autumn’ın kine yasladı. “Üzgünüm Autumn. Seni Caesars’ta öyle bir başına bıraktığım için çok üzgünüm.”

Sam’le tanıştığından beri ilk kez ağzından ‘üzgünüm’ lafı çıkmıştı. Dağılan kalbinin parçalarını bir araya getirdikten sonra ilk kez tellerinden birinde hafif bir gerilme hissediyordu. Ellerini yanına indirip bir adım geri çekildi. İştmeyi beklediği tek bir kelime, yeniden özenle inşa ettiği yaşamını alt üst edebilirdi. O kelime “sakın”dı. *Sakin bana unutturma. Sakin daha iyisini yapma. Sakin beni, seni bir daha sevmeye zorlama.* “Senden o kadar hoşlanmak istemiyorum.”

“Zaten benden o kadar hoşlandın.” Dudaklarının bir kenarında hafif bir tebessüm belirdi. “Sanırım bugün ofisindeki o öğle yemeği benden ne kadar hoşlandığını gösterdi.”

“Bu sadece seksti, hepsi o kadar.” Başını sallayıp, Sam’i durdurmaya çalışırcasına elini kaldırdı. “Tamam, daha fazla iletir gitmeyelim.”

Başını aşağı eğip Autumn’ın gözlerine baktı. Yüzündeki gülümseme gitmişti. “Vegas’ta tüm o yaşananların üzerine bir sünger çekebileceğini düşünmüyorsun, değil mi?”

Çekebilir miydi? "Bilmiyorum. Bu tür 'bağışla ve unut' tavırlarıyla aram pek ıyı değildir." Bağışlayıp ve unutsaydı, aynı şeyin bir daha yaşanması durumunda halı ne olurdu? Bir daha ne zaman olurdu? Sam, gözde bir hokey oyuncusuydu. Yaşamı Autumn'inkinden kat be kat daha görkemliydi. "Bu şey benim hayatımda pek düşünmek istemediğim bir şey." Kimi zaman olduğu gibi imkânsız da

"Anlatsana bana."

"Neden?"

"Çünkü kendine hâkım olamıyor, düşünüp duruyorsun Ben de bunu en az senin anlatmak istediğin kadar dinlemek istiyorum." Elini ona uzattı. "Çünkü bunu hep merak ettim."

Autumn kendini geriye çekti ve Sam'in elleri iki yanına düştü. Merak mı etmişti? Merak etmişti ve bir kerecik olsun eline telefonu alıp sormak aklına gelmemiști öyle mi? "Korkmuştum Sam." Saçını kulağının arkasına itti. "Korkmuştum ve adını dahi bilmediğim biri tarafından hamile bırakılmıştım. Aslında bu benim hayatımın en mutlu anlarından biri olmalıydı ama olmadı. İler çocuk mutlu bir anne babası olsun ister, bunu hak eder; ama Conner bu haktan mahrum kaldı.

"Diğer kadınlar kocalarıyla beraber bebek sınıflarına gidiyorlarken ben boşanıyordum. Bundan daha öte söylenecek bir şey var mı?" Aslına bakılırsa çok şey vardı, devamı geliyordu. "Birkaç ay öncesinde annem vefat etmişti ve Vince de ya Irak ya Afganistan ya da Güney Kore'de olacak -ya da başka bir yerde- askerdeydi. Yaklaşık on yıldır babamı gördüğüm yoktu ve

kendimi yapayalnız hissediyordum. Yapayalnız bir halde yatak döşek yatmaktaydım. Yanımda kimsecikler yoktu. Kendime ya da bebeğime nasıl bakacaktım, bilmiyordum. Sen bir erkeksin ve bu korkunun nasıl bir şey olduğunu asla bilemezsin.” Sehpa-ya doğru yürüdü ve Conner’in kâğıtlarını düzleştirdi. “Neden tüm bu şeyler üst üste geldi anlamıyorum. Nasıl oldu da böyle aptalca bir pozisyona düştüm, anlamıyorum.” Conner’in kalemleriyle oynamaya başladı. “Ayrıca neden benimle evlenip hemen peşinden terk ettin, bunu da anlayabilmiş değilim. Bu şey, hayatımdaki belki de en kötü anlardan biriydi ve ben” -boya kalemlerini almak için eğildi- “çok korkmuştum.”

Autumn’ın, Conner’in okul malzemeleriyle oynamasını izledi Sam. O pürüzsüz beyaz yanakları ve kırış kırış olmuş alnında bir şeyler okunuyordu. Evet, ona zarar vermişti Sam. Elbette bunu biliyordu. Bilmediği, buna dair ne yapabileceğiydi.

“Ben de anlayabilmiş değilim.” Ama artık anlamaya başlıyordu. Belki de kalabalık bir barda bir kıza âşık olduğunu anlamaya başlıyordu. Çılgınca karmaşa ve kaoslarla dolu yaşamındaki bir anda tanımadığı bir kıza hem de. Kim bilir belki de âşık olmak için yanlış bir zamandı o zaman.

Takımındaki antrenörleri olsun, birlikte oynadığı kaptan arkadaşları olsun hepsi de kendisine aynı şeyi söylemişlerdi -“İlk seferde asla öğrenemezsin. Kimi şeyler vardır ki ders almak için düşmeyi ve bir kere daha düşmeyi gerektirir.” Şimdi anlayabiliyordu Pure’daki o ilk gecede ne gördüğünü; ellerine alıp sonsuza dek tutmak istediği -eğer Autumn buna müsaade

etseydi- o göz alıcı parlak ışığı.

“Ee, eğer bu bir avuntuysa,” dedi Sam, “sen benim her zaman ödümü kopardın.”

Başını kaldırıp yeşil gözleriyle Sam’e baktı Autumn.
“Haklısın.”

“Bu doğru. Kendinden çok eminsin, üstelik kendine de hiç laf söylettirmiyorsun. Buna, nereden baksan göz korkutuculuk derler.” Sam ellerini ona tekrardan uzattığında Autumn buna müsaade etti. Ellerini tutmasına izin verdi. “Sen iyi bir annesin ve kendine ait bir işin var. Arkana yaslanıp Conner için aldığın parayla yaşayabilirdin. Bunu başka kadınlar yapardı eminim ama sen yapmadın. Sen işinden hiç kopmadın.” Autumn’ın bu huyu karşısında hayranlığını hiç gizlememişti. “Kendinle gurur duymalısın, bence.”

“Ne yani, benim iyi bir anne olduğumu mu söylüyorsun?”

“Elbette. Oğlum için bundan daha iyisini hayal edemiyorum.” Gülümsedi. “Sakın yanlış anlama, seninle yatağa girmek için söylemiyorum bunu.”

Alt dudağını ısırdı Autumn. “Teşekkürler.”

“Ben teşekkür ederim.” Ardından Sam ona, o bildiği yoldan teşekkür etti. Alıp Autumn’ı odasına götürdü. Onu soydu. Yatağa atıp vücudunu öpücüklere boğdu. Seviştiler. İçine girdiğinde, hissettiği şey, haftalarca yollarda olup da eve gelmek gibi bir şeydi. Sanki sonsuza dek orada kalmak istiyordu.

Ellerini başının yanlarına koyup kulağına fısıldadı: “Bırak seni seveyim Autumn.”

“Evet,” dedi Autumn, Sam’ın gidip gelmeleri ile aynı anda. “Durma Sam, devam et.”

Farklı şeylerden bahsediyorlardı ve Sam hayatında ilk kez harika bir seks ile sevişme arasındaki farkı anlıyordu. Hayatında ilk kez bir kadından, onun kendisinden istediğinden daha fazla şey istiyordu.

Ardından, kendini Sam’in kollarına bıraktı. Sam de elini Autumn’ın o pürüzsüz kolundan bileğine kaydırdı.

“Adımın üzerine kanat çizdirmişsin.” Elini dudaklarına getirip nabzını öptü. “Yani bu şey benim melek olduğum anlamına mı geliyor?”

Güldü Autumn. “Evet, cehennemden gelen kara bir melek.”

“Bu şeyi adımın üzerine ne zaman yaptırdın?”

“Conner’ı doğurduktan birkaç hafta sonra.”

“Ooo.” İrkildi biraz. “O kadar kısa mı? Ben beklemiştim.”

Autumn başını çevirip omzu üzerinden Sam’e baktı. “Ne kadar?”

“Biraz ay sonra çıkarmıştım ben.”

Arkasını dönüp Sam’e baktı. Odadaki hafif ışık ile o güzel yeşil gözleri onunkilerle buluştu. “Vücuduna bir başkasının ismini dövme yaptıran kimi tanıdıysam hep bu yaptıklarından pişmanlık duymuşlardı.”

“Ama o benim en iyi içkili olduğum bir anda aklıma gelen bu şey değildi.” Gülümsedi ve elini Autumn’ın çıplak gö-

beği üzerine koydu. "Hound Dog evliliği olsun Cher konseri olsun, oradaydı."

Güldü Autumn. Sesi çok canlı, çok içtendi. "Cher can sıkıcı değildi ama."

"Bu senin düşüncen."

"Nereden bilebilirdin ki? Konser boyunca uyudun durdun, dahası erken çıkmak zorunda kaldık."

Belki de bu yüzden konseri anımsayamamıştı. Bunun için hep içtiği içkiyi ve bilinçaltındaki kendini bu konserden koruma refleksini sorumlu tutmuştu. "Ee, iyi haber şu ki Cher, o konserden sonra yaklaşık bir beş 'veda' turnesine daha çıktı. Barbra da."

Sırıttı Autumn. "Gönüllü olarak Barbra Streisand konserine mi gidiyorsun?"

Oh, tabii ki hayır. Bunun yerine taşaklarına vurdururdu daha iyi. "Bana ne veriyordun?"

"A ONE NIGHT WITH BABS tişörtü. Bunu çekmeceye, evlendiğimiz zaman üzerinde olan Cher BELIEVE tişörtünün yanına koyabilirsin." Dönüp Sam'e baktı. Sevinçten gözleri parlıyordu. "Ya da istersen arkadaşlarınla dışarı çıktığın zaman üzerine giyebilirsin."

Pek sık yaptığı bir şey değildi bu, hiç hem de. Dahası yapmamakla kaçıracağı bir şey de yoktu. Orada ailesiyle, Autumn'ın o kötü duvar kâğıtları ve eski halılarla döşeli evindeki yatağında birlikte olmak daha güzeldi.

Ailesi. Onları ailesi olarak görmeye ne zaman başlamıştı

bundan tam emin değildi. Belki Moclips'teyken, ama yine de bu bakış açısı Sam'e doğru görünüyordu.

"Çocuklar muhtemelen takılıp, kıcıımı tekmeleyeceklerdir. Ama bunun yerine, belki bu yaz sen, ben ve Conner Almanya'daki kaleleri gezmeye gidebiliriz."

Kaşları düştü Autumn'ın. "Eski taş binalardan mı söz ediyorsun?"

"Tabii." Aslında beyaz kumlu plajlarda olmayı ve Autumn'ı da bikini içinde görmeyi tercih ederdi ama... "Eğer bu, sen ve Conner'ın çok istediği bir şeyse."

"Yazlarını arkadaşlarıyla Cancun'da geçirmez misin?"

"Ben zamanımı, öyle teknede bikinili kızlarla geçirmek yerine sen ve Conner'la geçirmeyi tercih ederim." Bu ne zaman olmuştu? "Hem kim bikinili kız ister ki?"

"Sen."

Elini alıp Autumn'ın kalçasına getirdi. "Ben sadece seni bikinili istiyorum. Ayrıca üzerime güneş losyonu sürmeni de."

"Ama hatırla, bu şey ikimizin de başını belaya sokmuştu Vegas'ta."

"Hatırlıyorum. Bana o güzel bakışlarını hiç unutamıyorum." Omzunu ısıtır gibi yapıp dilini tenine değdirdi. "Şimdi daha da güzelsin, hele sabahları daha bir başka."

"Sabahları nasıl görüldüğümü biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Moclips'teyken o wiener köpeği pijamalarının içinde gerçekten baş döndürücü görünüyordun."

Kahkaha attı Autumn. Sanki şaka yapıyordu Sam. "İşte

yine başa dönüyoruz. Beni etkileyip kendine âşık etmeye çalışıyorsun, değil mi?”

“Peki, ya ben sana âşık olursam?” Elini yukarı kaydırıp göğsünü avucunun içine aldı. Gözleri gözleriyle buluştu. “Olmayacaksın.”

Autumn’ın bunu söyleyiş şekli hoşuna gitmemişti. Sanki hiç olmayacakmış gibiydi bu şey. Sanki Sam bir kadına âşık olamazdı. Sanki Sam onu sevmeydi.

On Altıncı Bölüm

İtaatkârdır

Daha gözlerini açmadan Sam'in gittiğini biliyordu. Tabii ki gitmişti. New Jersey'de bir maçı vardı ve beş gün boyunca evden uzakta kalacaktı. Sam'in yastığında bıraktığı o çukura dokundu.

Peki, ya ben sana âşık olursam? Geçen gece, aşktan söz açtığı ilk gece değildi. Bunu daha önce ofisindeyken de söylemişti. Autumn'a göre Sam bunu söylemişti çünkü elini Sam'in boxer şortundan içeri sokmuştu. Bu şeyi geçen gece bir kez daha yinelemesi de benzer şekilde o an Autumn'ın göğüslerini avucunun içine almasıyla ilgiliydi.

Erkekler seks esnasında hiç güven olmazdı, çünkü ağızlarından doğru ya da yanlış her şey çıkabilirdi.

Yattığı yerden doğrulup bacaklarını yatağın kenarından aşağı doğru sallandırdı. Conner kendisini yatakta çıplak bir halde yakalamasın diye hemen üzerine eşofmanını ve tişörtünü giydi.

Beş yıl önce Sam kendisiyle evlenmiş ve aşktan hiç bahsetmemişti. Hatta ima edecek şeyler de söylememişti. Sam'in

kendisini sevdiğini farz etmekten başka bir şey gelmiyordu aklına.

Yatağının yanındaki komodinin üzerindeki saate baktı, sonra da kalkıp Conner'ın odasına giden holü yürümeye başladı. Yatakta doğrulmuş, kollarını iki yana açmış esniyordu Conner. Çoktan uyanmıştı yani. "Kalk bakalım, tembel tenekc." Gelecek hafta Conner Noel tatiline girecekti. Yatakta uyuyarak geçirmeyi düşünmüyordu tatilini tabii ki. Bu aynı zaman da Autumn'ın da uyumayacağı anlamına geliyordu.

Yeni gemici yatağında üzerinde Handy Manny pijamalarıyla doğruldu. Manny'yi ne kadar süre sevecekti mcrak ediyordu doğrusu. "Bana o kalp şeklindeki kreplerinden yapar mısın anne?" diye sordu.

"Tabii," diye tebessüm ederek cevap verdi Autumn. Conner onun hâlâ minik erkeği idi. Bir süre daha tabii. "Yaparam tabii."

Sonraki beş gün boyunca Autumn rutin yaşamına geri döndü. Sadece pek normal geçmemişti. Sam'siz olmuyordu. Her şeyin bu kadar hızlı değişmesi onu rahatsız ediyordu. Gün boyunca onu düşünmemeye çalıştı. Gece aradığındaysa o tenini ısıtan sıcak sesine aldırış etmemeyi denedi. Onu dinlerken gülmek için kendini zor tutmuştu.

Cuma gecesi Sam eve geri döndü. Autumn'ın evine. Bir aile gibiydiler. "Günün nasıl geçti tatlım?" diye sordu Sam yatağa doğru girerken. Autumn da ona Ross ikizlerinden, temmuzdaki düğünleri için istedikleri son istek ve ihtiyaçlarından bahsetti. Ona Chelsea'nin bir hafta sonra olacak estetik ameliyatından bahsetti.

“Ah. Sanırım Mark bu yüzden birkaç haftalığına izne ayrılıyor.” Autumn’ın elini kaldırıp parmaklarına baktı. “Bir kadının neden böyle bir şey yapmak ister ki?”

“Muhtemelen sırt ağrılarından dolayı.”

“Hiç böyle düşünmemiştim.” Ona baktı. Mavi gözlerinde bir ciddiyet vardı. “Sen asla böyle bir şey yapmazsın, değil mi?”

Chelsea’ninki gibi öyle kocaman göğüsleri yoktu, dolayısıyla neden böyle bir şeyi sorun etsindi ki? “Hayır.”

“Güzel. Ben seni, böyle olduğun halinle seviyorum.” Sam böyle tatlı şeyler söylemeye başladığında Autumn, onun böyle zevkine düşkün, zamanının çoğunu soyunma odasında geçiren bir ‘sporcu’ olduğu gerçeğini unutuyordu.

“Görünüşü tuhaf minik bir ayak parmağım var,” diyerek ayağını işaret etti. Sanki kendini bunu yapmak zorunda hissetmişti.

“Sorun değil tatlım. Göğüslerin bunu telafi ediyor. Ohh, harika göğüslerin var Autumn. Bunlar beni sadece delirtmiyor, itaatkâr da ediyor.”

Güldü Autumn, çünkü Sam çok ciddi söylemişti bunları.

İki gece sonra Autumn ve Conner, Sam ve takımının Carolina Hurricanes’e karşı oynayacakları maçını izlemeye gittiler. Üstlerinde Chinooks tişörtleri vardı. Sosisli sandviç ile kola almışlardı. Sam darbe yediğinde ya da birinc okkalı bir yumruk indirdiğinde aşırı tepki göstermemeye çalıştılar. Sam, buz üzerinde öylesine hızlı hareket ediyor, pas atıp diske vuruyordu ki Autumn takip edemiyordu. Sam’in sahadayken çok fazla konuştuğuna dikkat etti. Tanrıya şükür ne söylediğini duymuyor,

duymak da istemiyordu özellikle de dört dakika boyunca ceza sahasının dışına çıktığı zaman.

“O oyuncu şurada” -Conner, Carolina'dan bir oyuncuyu işaret ediyordu- “baksana, yanlış yere giriyor. Babamın hoşuna gitmeyecek bu.”

Autumn'ın, oğlu Conner'ın neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikri yoktu, ta ki Sam'in gelip söz konusu oyuncuya vurduğu ve plastik camı sarstığı ana kadar. Elindeki sopasıyla yerdeki diske baltayla vurur gibi vurup buzun üzerine fırlatıp attığında nefes nefese kalmıştı Autumn. Sam başını kaldırdığında burnundan ter akıyordu. Birkaç saniyelik de olsa gözleri Autumn'ın kollarıyla buluştu. Ona bakıp gülümsedi Sam.

Aklına bir anda Carolina oyuncusunun ne durumda olduğu geldi. Sanki kendine vurulmuş gibiydi. Sanki Sam ona, istediği türden ağır bir darbe indiriyormuş da Autumn da buna doymuyormuş gibiydi.

Göğsü kasıldı ve panikledi. Geri çekilmeliydi. Sam'e güvenmiyordu. Kendine de güvenmiyordu. Önceden olduğu gibi, her şey çok hızlı akıp gidiyordu. Bittiğinde ya da biterse bundan zarar görecekti sadece kendisi olmayacaktı.

Hâl böyle iken, o gece Sam sanki oraya aitmiş gibi Autumn'ın evine gelmişti tekrardan. Conner'a iyi geceler dedikten sonra mutfığa yöneldi. “Donmuş bezelyen var mı?” diye sordu dondurucunun kapağını açarken.

Siyah bir eşofman ve mavi bir Chinooks tişörtü giymişti üzerine; yanağında da kocaman kırmızı bir iz vardı. “Vejetaryen çeşnili.”

“Tamam,” Torbayı alıp dışarı çıkardı ve ardından eşof-

manının altından içine soktu. “Kulüp daha geçenlerde Rusya’dan yeni bir forvet oyuncusu aldı.”

Tebessümle karşılık verdi buna Autumn. Geçirdiği gününe dair şeylerden bahsetmesi ve kendisinin neler yaptığını sorması hoşuna gidiyordu.

“Genç birisi ama,” diye devam etti Sam. “Sorumsuz, bencil ve düşüncesiz birine benziyor.”

Tam bir hokey oyuncusu, diye düşündü Autumn ve kaşınını kaldırıp Sam’e baktı.

İçten içten gülüyordu Sam. “Bugünlerde o kadar düşüncesiz değilim, farkındaysan.”

“Ee, galiba bu üç şeyden biri...” Durakladı. Sanki doğru kelimeyi arıyor gibiydi. “...gelişmeye işaret ediyorsun.”

Sırttı Sam aynı aklını başına toplamış bir günahkâr gibi. “Şimdi de diğer ikisi üzerinde çalışıyorum.”

Sırtını tezgâha doğru yasladı. “Bu şey biraz sıkı çalışmayı gerektirebilir.”

“Zaten bir süredir sıkı çalışıyorum ben. Bunu fark ettiğini sanmıştım.”

“Belki biraz.”

“Belki de beni biraz takdir etmelisin.” Autumn’ın kollarını tutup kendi belinin etrafına doladı. “Hadi bana biraz cesaret göster.”

Autumn da ona gece boyunca cesaretini gösterdi, ama ertesi sabah Sam yine ortarlardan kaybolmuştu. Birlikte verdikleri karara göre sabah Conner uyandığında Sam evde olmayacaktı. Daha doğrusu kuralı Autumn koymuş Sam de *istemeye* *istemeye* kabul etmişti. Sam, Conner’in anne babasını bu kadar

çok beraber görmesinde bir yanlışlık görmüyordu, ama Sam'in bu konuda geleceği net bir şekilde görebildiğini söylemek de pek doğru sayılmazdı.

Sam'in gelmediği günlerde bunu düşünmüştü Autumn, hem de çok. Düşündükçe yerinde durup baltanın boğazına ineceği hissine kapılıyordu.

Ertesi sabah kahvaltı ederlerken Conner annesine, "Ben bir resim yaptım," dedi. Cheerios'una sütünü dökerken Conner koşup resimlerini yaptığı odasına gitti. Okuldan sonra Noel için resmi tatile girecekti. Autumn da bu öğleden sonra Four Seasons'da yerel bir yardım derneği için etkinlik ayarlamıştı. Normalde Conner'ı kreşine kendisi götürcekti ama Sam o geceden sonra Chicago için yola çıkılmadan önce oğluyla vakit geçirmek istemişti. Autumn'ın tahminine göre Sam, sabah sporunu yaptıktan sonra saat on bir gibi gelecekti.

Conner, yemek masasına yine koşu koşu geri döndü. Masaya beyaz bir defter sayfası koydu. "Bak, anne."

Kendisine bir fincan kahve doldurduktan sonra Conner'ın yanına oturdu. Kâğıt üzerinde mısır gevreği kâsesinin hemen yanına Conner, anne ve babasının resmini çizmişti, kendisi de tam ortalarında duruyordu. Resimde birbirlerinin ellerini tutmuş gülümsüyorlardı. Conner ilk defa kendilerini böyle aile olarak çizmişti. "Bu sensin, bu ben ve bu da babam."

Kahvesini içerken midesi fenalaşmıştı. "Çok güzel bir resim. Pembe eteğimi güzel çizmişsin." Kendini zorlayarak yudumladı kahvesini. "Ama biliyorsun canım, baban her zaman gelmiyor seni görmek için. Öğle değil mi? Baban bizle burada yaşamıyor."

Omuzlarını silkti Conner. "İsterse yaşayabilir ama."

"Babanın şehir merkezinde kendine ait bir dairesi var."

"Ama buraya taşınabilir. Josh F'nin babası onlarla birlikte yaşıyor ama."

"Conner, şunu bilmen gerekir ki her baba aynı evin içinde çocuklarıyla beraber yaşar, diye bir kural yok. Bütün aileler Josh F'nin ailesi gibi olacak diye bir kural da yok. Kimi ailelerin iki babası vardır," dedi Autumn oğlunun kafasındaki şeyleri dağıtmak için ve devam etti: "Ya da iki annesi."

Cheerios'unu kaşıklayıp ağzına getirdi Conner. "Babam isterse buraya, yanımıza taşınabilir anne. Hem onun kocaman bir arabası var." Sanki bütün mesele Sam'in eşyalarını toplayıp buraya yerleşmesiymiş gibi... "Sonra da bana küçük bir kardeş yaparsınız."

Şaşırdı Autumn. "Ne? Kardeş mi istiyorsun sen?"

Başını salladı Conner. "Josh F'nin bir kardeşi var. Yani, babam buraya taşınıns ki benim de bir kardeşim olsun, demek istiyorum."

"Bunu aklından çıkar Conner." Ne yani Conner şimdi bir anda anne babasını aynı çatı altında isteyip *bir de* kardeşi olsun diye mi tutturuyordu?

"Lütfen anne?"

"Ağzında yemek varken konuşma Conner," dedi Autumn.

Şimdi midesi gibi aklı da allak bullak olmuştu. Conner için bir kardeş mi? Hayır bu olmayacaktı.

Kahvesini kenara itti. Göğsünde bir yanma hissediyordu. Şimdi Conner'in istediği şeyden zamanında kendisi de

istemişti. Vegas'tayken istemişti; bir de boşanma evrakını imzalarken. Bunu hamile olduğunu fark ettiği gece istemişti; bir de oğlu Conner'ı dünyaya getirdiği o sabah. Sevmişti Sam'i. Öyle ki ondan vazgeçmesi, onu unutması zamanını almıştı. Ve şimdi nasıl olduysa ona bir kez daha âşık olmuştu, ama bu seferki daha bir kötüydü. Bu seferki daha derindendi. Sanki hem arkadaş hem sevgililerdi. Aslına bakılırsa Sam'i şimdi daha iyi tanıyordu ve işler ilkinden daha da kötüydü. İlkinde Autumn göz kamaştırıcı, etkileyici bir yabancıya âşık olmuştu, şimdi ise yine göz kamaştırıcı, etkileyici bir adama âşık olmuştu ve bu kişi gerçektir.

Masadan kalkıp yatak odasına doğru yürüdü. Duş aldı. Sanki sinirleri hiç bozulmamış gibiydi. Sanki akli karışmamış, kalbi de çarpmıyormuş gibiydi. Duştan çıktıktan sonra hazırlanmaya başladı. Üzerine siyah bir yün pantolon ve yakasında incileri olan kaşmir kazağını giydi. Saçını toplayıp arkasında atkuyruğu yaparken elleri titriyordu.

Evet, onu sevmiştir. O saf yüreğinde Sam'in belki kendisini bu sefer seveceğine dair az da olsa beslediği bir umut vardı. Sam üst üste iki kere bunun şakasını yapmıştı, hepsi bu. Şaka. Eskiden olduğu gibi.

Bu sefer Autumn, yirmi beşinde ürkek bir kadın değildi. Bu sefer sonucun ne olacağını bilebiliyordu.

Sam, Autumn'ın zemin kattaki ofisine doğru yürürken televizyondan Conner'ın son favori filminin sesi geliyordu. Noel ve

Noel'i bu yıl birlikte geçirip geçiremeyecekleri hakkında konuşmak istiyordu.

Kapının ağzında durup, birkaç dakikalığına da olsa Autumn'ın profiline baktı. Kızıl saçındaki atkuyruğu omzundan aşağı kaymış boynuna değiyordu. Güçlkle yutkunmaya çalıştı. Ona ilk baktığı ânı hatırladı. O zamanlar Autumn'ın güzel olup olmadığını hiç düşünmemişti. Hatta düşünmek de *istememişti*. Autumn'dan sonra bilinçli bir tercihle hep Autumn'ın tersi olan kadınlarla çıkmıştı. Böylece onu anımsatan her şeyden kaçmış olacaktı.

“Ne zaman evde olursun?” diye sordu Sam.

Başını kaldırdı Autumn ve sonra hemen yine işine döndü, “Geç giderim. Kendi evinde kalsan iyi olur.”

Yanlışı giden bir şeyler vardı. Ve bu şey orada kaşıla göz arasında çevreleyivermişti Autumn'ı. “Sekiz gün buralarda olmayacağım,” diye hatırlattı Sam.

Autumn döndü ve masanın üzerindeki kalemi eline aldı. “Conner gece aramalarını sabırsızlıkla bekleyecektir.”

Yine güçlkle yutkunmaya çalıştı. “Peki ya sen bekleyecek misin aramalarımı?”

Masanın çekmecesini açtı ama soruya cevap vermedi.

Sam odaya girip masaya yaklaştı ve Autumn'ın kolunu tuttu. “Neler oluyor, Autumn?”

Başını kaldırıp Sam'e baktı. Evet, gördü onu. Yeşil gözlerindeki o şeyi. Öyle bir bakıştı ki belki bir daha bakmayı istemeyeceği türden... Sade, belirsiz ve vazgeçmişlik anlatan o gözler... Conner'ı kollarına bıraktığı o ilk andaki gibi. “Conner'ın kafası karışık,” dedi ve kendini bir adım geriye çek-

ti, Sam'le arasındaki mesafeyi açmak istercesine. "Sanırım en doğrusu birlikte fazla vakit geçirmemek, Sam."

Bu şeyin Conner'la çok az ilgisi vardı. Hayal kırıklığı kafatasını sarıp sıkıştırmıştı. Tutup Autumn'ı silkelemek istiyordu. Bilinçli bir şekilde elini gevşetip Autumn'ın kolunu bıraktı. "Böyle sürekli fikir değiştirip duramazsın. Bir taraftan beni kendine çekerken aynı zamanda kenara itemezsin."

Gelebilecek bir darbeye karşı bir adım geri çekti kendini Sam. "Bana, sanki kalbini kıracağımı beklermiş gibi her seferinde bakıp duramazsın öyle. Ve bunu yapmamı bekleyemezsin benden."

Evet, bir şeyler olmuştu, Sam'in geçen gece evden gittiği an ile şimdi arasında. Ne olduğu çok önemli değildi. "Sana zarar vermeyeceğim, seni incitmeyeceğim Autumn. Söz veriyorum."

"Verdiğin sözlerde duruyor musun?"

Elini tutup, "Tatlım, güven bana, sadece güven."

Olmaz anlamında başını salladı Autumn. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Bu şey Vegas'la ilgili, değil mi?" Elini indirdi. "Hâlâ mı?"

"Olmamış gibi davranamazsın Sam."

"Evet, haklısın. Davranmıyorum zaten. Ama o zamanlar farklıydık, hatırla." Eliyle kendisini işaret etti. "Ben farklıydım. Sana olan şeyleri unut, demiyorum. Hem zaten böyle bir şeyi istesek ikimiz de unutamayız. Ama eğer geçmişe bir sünger çekemeyeceksek hayatlarımıza nasıl devam edeceğiz?" Bir araya nasıl gelebilirlerdi? Bu şey Stanley Kupası'nı kazanmaktan da öte bir şeydi. Kolay değil, ailesini kazanmak istiyordu Sam.

“Bilmiyorum.” Çantasını aldı ve kapıya yöneldi Autumn. “Gitmem gerek.”

Arkasından bakarak Autumn’ın gidişini izledi Sam. Bu şey, kendisini yapmaya zorlayacağı en ağır, en sert şeylerden biriydi. Conner’in filminin sesi üzerine garaj kapısının kapanması sesini duydu. Sam sevmiştii Autumn’ı. Onunla bir hayatı olsun istemişti. Ama bu olur muydu, işte orasını bilmiyordu ve ne yapacağını da.

Sam merdivenleri çıktı ve Conner’in önünden geçti. Elinde kumandası ile kanepeye uzanmış televizyon izliyordu. “Televizyonun sesini kısabilir misin?” diye sordu mutfığa geçerken.

Ses kısılmıştı. Mutfığa girip buzdolabının kapısını açtı. “Teşekkür ederim.” Yaşamı boyunca her şey için sıkı mücadele vermişti. Savaşmış ve çoğu zaman da kazanmıştı. Bu konuda kararlıydı, ne var ki Autumn’ı kazanabilir miydi, işte bunu bilmiyordu. O, yerinden oynatılamaz bir güçtü. Keçi gibi inatçıydı. Sam, Autumn’ın düşüncesini değiştirebilecek güce sahipti, bilmiyordu.

Dolaptan bir şişe su aldı ve kapağını döndürerek çıkardı. O sırada duvardaki telefon çaldı. Açan olmayınca sesli mesaj moduna geçti. Belki de çekip gitmeliydi. Evet, Autumn’la beraber bir gelecek arzuluyordu, ancak anlaşılan tamir edilemeyecek kadar çok zarar vermişti ona. Belki de şimdi daha da batağa saplanmadan çıkıp gitmeliydi.

Telefon bir kere daha çaldı. Sınırlenmişti. Kavgacı biriydi. Gidip sinirini bir başkasından çıkartabilirdi şimdi. Eğer sakatlığından daha yeni kurtulmamış olsaydı kafasını duvara vurabilirdi. Telefon hâlâ çalıyordu. İnsanın başının etini yiyen bu sınır bozucu şey asabını bozuyordu. Duvara doğru yürüyüp arayan kişi kimmiş diye bakmaya çalıştı. Normalde telefonun almacını kaldırıp çat diye yerine vurabilirdi.

Ama onun yerine, “Alo?” diye cevap verdi.

Sekreterin sesi, “Ödemeli bir çağrınız var,” dedi, “... Vince'den... Clark Şchir Hapishanesi'nden bir mahkûm Ödemeyi kabul ediyor musunuz?”

On Yedinci Bölüm

Gelişigüzel Kibarlıklarıyla Şaşırtır

“Kefaletimi ödemekle kız kardeşimin gönlünü kazanacağını sanıyor musun?”

Sam, yanındaki Vince’e baktı. Bir gözü morarmıştı ve alnında da dikiş vardı. Ortada Autumn’ın gönlünü kazanacak bir şeyin olduğunu düşünmemiştir. “Bunu Autumn’a anlatmaya-
cağım. Senin için endişelenmesine lüzum yok.”

“Sana borcumu ödeyeceğim.”

Sam yavaşladı ve durdu. Kırmızı ışık yanmıştı. “Ödersin, biliyorum.”

Vince birine saldırdığı için hapse atılmıştı. Anlaşılan barda yine hır gür çıkarıp birinin kıcını tekmelemişti. “Bardaki herkesle kavgaya girişmek pek akıllıca bir davranış olmamış ”

Homurdandı Vince. “Şuna bakın, sahada kavga çıkarmadığı bir tek maçı bile olmayan biri söylüyor bunu bana.”

“O başka. Bu, işim benim. Ben öyle herkese pata küte

dalmam.” Artık yapmıyordu. Kırmızı ışık değişti ve tekrardan gaza bastı. “Tanıdığım çok iyi bir avukat var. Sana onun kartını vereceğim.”

“Yardımları istemiyorum.”

“Biliyorum, ama alacaksın.” Yorulmuştu. Geçmişle savaşmaktan yorulmuştu artık. Autumn’ı kazanmanın hiçbir yolu yoktu. Bu şeyi önceden bilmesi daha sonra bilmesinden muhtemelen daha iyiydi. Büyük bir yüzük alıp da kendini rezil etmek de vardı. “Senin bu saçmalıklarınla gidip onu üzmeni istemiyorum.”

“Ben? Oh, çok komiksin! Onu otel odasında bir başına bırakıp da terk eden sen değil misin?”

Yanında duran bu eski donanma askerine baktı; insanların kahraman olduğunu düşündüğü adama. “Artık hepimiz altı yıl önce nelerin yaşandığını biliyoruz. Autumn ve ben bunu unutmayla çalışıyoruz,” diye gerçek olmayan bir şey söyledi Sam.

Güldü Vince. “Bu şeyi Autumn’ın unutmaya çalıştığından emin misin? Ben kardeşimi tanırım. O, Autumn Haven’dır. Bağışlamak ve unutmak kelimeleri bizim kitabımızda yer almaz.”

Tabii. Sam bunu kendi başına tecrübe ederek bulmuştu. Alınan mesaj son derece açıktı. “Anlat bana balık adam. Hayatında çok pişman olduğun, suçluluk duygusunun yıllarca -belki de geri kalan yaşamın boyunca- peşini bırakmadığı bir şey yaptın mı hiç?”

Vince, birkaç dakika boyunca suskun kaldı, soruya cevap vermedi. Sonra, “Bir ya da iki kere,” dedi.

Her ne kadar kabul etmesi zor olsa da hatta bundan nefret etse de kendini bir ara Vince’in yerine koydu. “Mesela ben Autumn’a yaptıklarından dolayı pişmanlık duyuyorum, üstelik

kendimi ona affettirmek için yapmadığım şey kalmadı.” Biraz yavaşladı ve ardından Kent’e yöneldi.

“Hah.” Vince gömleğinin cebinden pilot gözlüğünü çıkarıp şişmiş yüzüne taktı. “Şimdiye kadar işe yaradı mı bari?”

Pek sayılmaz. O sabahtan sonra, işe yarayıp yaramayacağı konusunda şüpheleri vardı. Ona kendisinin bir daha asla zarar vermeyeceğini söylemişti. Söylemişti ama Autumn buna pek inanmamış; Sam’e güvenmemişti. Dahası Sam üzerinde ne kadar düşünse bu şeyden o kadar uzaklaşıyor, gerçekleşmeyeceği inancı aklına yerleşiyordu.

“Sanırım kefaletimi ödediğin için sana teşekkür etmeliyim,” dedi Vince. Sanki bu anahtar kelimeler yarasına tuz basmıştı.

Homurdanma sırası bu sefer Sam’deydi. “Kendine zarar verme.”

Vince kollarını göğsü üzerinde bağladı. “Sakin bununla aramızdaki hesabın bittiğini falan sanma. Günü geldiğinde kıcını tekmeleyeceğim. Hâlâ vazgeçmiş değilim bundan.”

Güldü Sam. “Evet, günü geldiğinde kıcımı tekmelemeye *çalışacaksın*. Adam öldürmenin yüz farklı yolunu bilebilirsin belki, ama ben de adama ‘keşke ölmüş olsaydım’ dedirtecek yüz farklı yol biliyorum.”

Kendini tutamayıp güldü Vince. “Eğer böyle ona buna zarar veren bir dallama olmasaydın belki seninle daha iyi anlaşabilirdik.”

Telefon etmedi Sam. Ne yola çıkmadan önceki gece aradı ne de sonraki iki gün. Ama üçüncü günde arayıp Conner’ı sordu.

Autumn'ın telefondaki sesi sadece yüreğini değil midelerini de yerinden oynattı. Nefes alıp verişinde zorluk çekiyordu. Oğluy-la konuştuktan sonra telefonu kapattı Sam. Açık bir şekilde o gün Autumn'la konuşmak istememişti. Sonraki gün arayıp oğ-luyla konuştuğunda da öyle.

Bu en iyisiydi belki de, dedi Autumn kendine. Hem Con-ner hem de kendisi için en iyisiydi bu. Gözleri dolmuş ve göz-yaşlarının yanaklarına süzülmesine engel olamamıştı. Parçala-rını özenle bir araya getirdiği kalbinin, öncekinden daha feci bir şekilde dağılabileceği hiç aklına gelmemişti. Ne yapacağını bilmez çaresiz bir haldeydi.

Öğleden sonra Vince, kardeşini görmek için büyük siyah kamyonuyla gelip ofisinin önündeki park yerine çekti. Gerçi Vince'i görecektir havada değildi Autumn ama belki kardeşi onu alıp öğle yemeğine götürür ve az da olsa kafasını dağıtmasına yardımcı olabilirdi. Kim bilir belki de kız kardeşine, onu neşe-lendirecek bir Noel hediyesi almıştı.

"Oohh! Çok kötü görünüyorsun," dedi Vince ofisine adım atar atmaz.

Burnunu siliyordu Autumn. "Teşekkürler." Eliyle Vince'in morarmış gözünü işaret etti. "Sen de öyle. Ne oldu?"

Tabii ki Vince buna cevap vermedi. "Niçin ağlıyorsun?"

Başını iki yana salladı Autumn. Eğer sır tutacak biri ol-saydı, anlatırdı. "Konuşmak istemiyorum şimdi."

Normalde ne yapar ne eder Autumn'ı konuştururdu, ama onun yerine, "Sam şehirde mi?" diye sordu.

Sam mi? Autumn. Vince'in Sam'e "hıyar" ya da baş-ka bir şey dışında seslendiğini hatırlamıyordu. Bir şeyler belli

ki kötüye gidiyordu. Belki de Vince ona rastlamış ve Sam de Vince'in kafasına sert bir darbe indirmişti. Dahası gözünü morartmakla kalmamış beynine kalıcı bir hasar vermiş de olabilir. "Sam şu an Los Angeles'da. Niye sordun ki?"

"Onunla konuşmak istiyorum da. Ne zaman döner?"

"Yarın gece bir ara gelir."

"Çok geç. Daha erken olmaz mı? Burada olmayacağım da."

"Neden?" Oturduğu masadan kalktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Kenti terk ediyorum."

"Hayır!" Bu şey karşısında epey bir şaşırmıştı. "Neden ki?" Yaşamında neden her şey böyle bir anda üst üste geliyordu?

"Yapmam gereken şeyler var."

"Ne?" Masanın arkasından çıkıp kardeşine doğru yürüdü.

"Üzerime gelme lütfen, konuşmak istemiyorum."

"Kanundan mı kaçıyorsun yoksa?"

"Hayır."

"Canını yaktığın bir kız mı oldu?"

"Hayır "

"Erkek arkadaş?"

"HAYIR!"

Elini kalbine koydu. Tüm o sıkıntılarını bir kenara itip kardeşi için endişelenmeye başladı. "Kardeşinim ben senin. Anlatabilirsin bana her şeyini. Unutma sakın, ne olursa olsun hep seveceğim seni."

"Ben de seni tabii ki; ancak kimi şeyler var ki bilmemen en iyisi." Bir elini kaldırıp, "Neden böyle olduğunu anlatmaya-
cağım, onun için hiç sorma," dedi.

Bazen Vince'in böyle ketum olduğu zamanlar olurdu ve

bu şey deli ederdi Autumn'ı. "Ne zaman geri döneceksin peki?"

"Çok yakında." Cebinden kalın bir zarf çıkarıp, "Bunu Sam'e ver," dedi.

Zarfin içinde para vardı. Autumn şoke olmuşçasına sordu. "Sam ne zaman bu kadar borç verdi sana?"

"Ona teşekkür ettiğimi söyle, yeter."

"Ne yaptın?" Elindeki zarfa baktı ve kardeşinin neden bu kadar çok paraya ihtiyacı olmuş olabileceğini düşünmeye başladı. Oturduğu dairesinden mi atılmıştı yoksa ya da kumar mı oynamıştı? Yoksa dergilerinden birinin arka kapağındaki şu paralı askerlerden mi kiralamıştı? Yoo, Vince kendi kirli işlerini yaptırmak için öyle adam kiralamazdı.

"Sam, pazartesi günü hapisneden çıkmam için kefalet bedelimi ödedi."

"Ne?" Hapishane olasılığı hiç ama hiç gelmemişti aklına. Hem zaten Sam, Vince'den nefret etmiyor muydu? Neden böyle bir şey yapsındı ki? "N'oldu? Sen iyi misin?" dedi Autumn. Afallamış bir haldeydi. İnanması güç geliyordu gerçekten de. Sonra Vince kardeşine başından geçen olayları anlattı. Bardaki kavgayı ve tutuklanıp nasıl içeri girdiğini anlattı.

"Neden kaçmadın ki?"

Kaşlarını çattı Vince. "Kaçmam ben."

"Ama bu üç gün önceydi. Peki, neden bana şimdi anlatıyorsun?" Anlaşıldı, demek Sam olaydan bahsetmemişti. "Evet, cevap bekliyorum, neden bana söylemedin?"

"Sam senin bilmeni istemedi. Galiba seni seviyor ve bu yüzden, benim için üzülmeni istemedi. Ben de senin benim için üzülmeni istemem."

Karşısında duran o büyük, hiçbir şeyden ödün vermez kardeşine baktı. Boğazında bir acı hissetti, ardından gözleri yaşardı. Yine. Yaşamını kendisi için zorlaştırmamanın –zaten yeterince zorken- bir anlamı yoktu. “Peki, yanımda sen olmadan ne yapacağım ben?”

“Sakin ağlama.” Tutup kolları arasına aldı kız kardeşini. “Geri dönmemek üzere gidiyorum demedim.” Geri çekilip kardeşinin yüzüne baktı. “Belki de Sam artık düzelmiştir.” Başparmaklarıyla yanağına inen gözyaşlarını sildi. “O sana ve Conner’a göz kulak olacaktır.”

Kafası karışmış ve kardeşi Vince için korkmaya başlamıştı. “Ne yani, şimdi Sam’den hoşlandığını mı söylüyorsun?”

“Oo, tabii ki hayır! Ama bence daha önemli olan, sen ondan hoşlanıyor musun?”

Elbette hoşlanıyordu Sam’dan. Onu seviyordu da. Evet, onun o hoş sesini ve yastığında bıraktığı o kokusunu seviyordu. Kendini onun kaslı kolları arasında hissetmeyi seviyordu.

Başını salladı Autumn.

“O zaman onu bağışlamayı düşünmek zorundasın. Çünkü bazen insanlar kendilerinin bağışlandığını duymak isterler. Böylece kendilerini de bağışlamaya başlarlar.”

Kardeşi Vince’in o bulanık gözlerine baktı ve acaba kendisi mi yoksa Sam hakkında mı konuşuyordu, merak etti.

Dairesine adım attı Sam. Daha ışıkları açmadan değişen bir şeylerin olduğunun farkındaydı. Saat sabaha karşı 3.00’tü. Uzun

taburenin üzerinde Conner'ın ceketi duruyordu ve kapısı da hafiften aralık bırakılmıştı. Başını uzatıp içeri baktı. Conner yatağında kıvrılmış uyuyordu.

Bitkin bir haldeydi Sam; aynı zamanda kederliydi de. Birbirinin peşi sıra kariyerinin en berbat oyunlarını oynamıştı. Bunun nedeni Autumn'la ilgili kafasını hâlâ toparlayamamış olmasıydı. Gri bir toz bulutu içinde yaşasa da, Conner'ı alma sırasının bu gece kendisinde olmadığını gayet iyi biliyordu, eğer tersi bir durum olup da Autumn eve gelip çocuğu bırakmadıysa tabii. Natalie'nin kapısı kapalıydı. Odasına geçip ışığı açtı. Lacivert yorganının orta yerinde kıvrılıp yatan biri vardı: Autumn! O kızıl saçları yastığı üzerine serpilmiş bir halde duruyordu. Eğer elinde silindir spor çantasıyla öylece ayakta durmamış olsaydı rüya görmüş olduğunu sanabilirdi.

“Autumn?”

İrkilmiş ve gözlerini açmıştı. Dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm belirmişti Sam'e bakarken.

Elindeki spor çantası yere düştü. “Ne yapıyorsun burada böyle?”

“Seni bekliyorum.”

“Neden? Ters giden bir şey mi var?”

“Hayır, hayır. Ters giden bir şey yok. Baktım ki benden kaçırıyorsun, gelip görmek istedim seni.”

Etrafına bakındı Sam. “Buraya nasıl geldin peki?”

“Herkesin kendine özgü bazı yolları vardır.” Kollarını açıp esnedi. Sanki üzerinde beyaz bir hokey forması varmış gibiydi. “Eve, kadınlarla değil de yalnız başına geldiğin için mutlu değil misin?”

“Hayatımda başka bir kadın yok benim.”

“Biliyorum.” Yattığı yerden doğruldu. Yorgan dizine düşmüştü. Yine üzerinde Sam’in o sevmediği Pittsburgh forması vardı. “Vince şehri terk etti.”

Omuzlarını silkti. “Neden?”

“Yapması gereken işleri olduğunu söyledi. Onun için çok endişeleniyorum, Sam.”

“O artık koca bir adam.” Ne yani şimdi Vince hakkında mı konuşuyorlardı? “Endişelenme, hiçbir şey olmayacak.”

“Neden onun kefaletini ödedin?” Çıplak bacaklarını yatağın kenarından aşağıya sarkıttı. “Sen Vince’den nefret ederdin.”

“Çünkü seni sevdiğim için.”

“Ben de seni seviyorum, Sam.”

Sanki göğsünde birkaç kemiği kırılmış gibi hissetti. Öyle bir acıydı ki bu sanki biri onu alıp köşeye sıkıştırmış ve üzerine yumruk darbeleri indiriyordu. Eliyle Autumn’ı gösterdi. “O zaman neden üzerinde Crosby’nin forması var?”

“Çünkü bunu son giydiğimde beni, eğer bunu üzerime bir daha giyersem formayı alıp parçalayacağını söylemekle tehdit etmiştin.”

Güldü Sam. “Ne yani, bunu mu istiyorsun?”

Başını salladı Autumn. Ardından kollarını Sam’in boynuna doladı.

“Başka ne istiyorsun Autumn?”

“Ben, sen ve Conner. Ben, bizlerin bir aile olmasını istiyorum Sam.”

Sam’in nefes alıp verisi hızlanmıştı, çünkü tam o sırada Autumn gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. “Sen eve

geldiğinde ben hep burada olmak istiyorum. Başından geçenleri dinlemek istiyorum ve bunu tüm yaşamım boyunca istiyorum.” Sam’in boğazındaki o minik çukurluğu öptü.

“Eğer sen de istiyorsan...” Elini tuttu ve bileğinin iç tarafını dudaklarına yaklaştırıp öptü. “Eve geldiğimde ben de seni hep burada görmek istiyorum. Ben de başından geçenleri dinlemek istiyorum. Seni seviyorum ve bundan sonra da sevmeye devam edeceğim.” Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Tıkanıp nutkunun tutulmasını istemedi. Sevdği kadının kendini öyle kız gibi ağlarken görmesini istemedi. “Sen ve Conner; işte benim ihtiyacım olan şey.”

“Hayır, sadece bunlar değil.” Sam’in saçını alıp alından geriye doğru ittirdi yavaşça. “Seni seviyorum Sam. Beş yıl önce âşık olmuştum sana, ama sen beni terk ettin, yapayalnız bırakıp gittin. Uzun bir süre bunu kabullenemedim. Ve şimdi sana tekrar âşık oldum; ama bu seferki daha güçlü, daha derinden ve daha yoğun. Geçmiş için benim affıma ihtiyacın yok. Senin de dediğin gibi, o zamanlar ikimiz de farklıydık. Ama eğer buy- sa istediğin ve buy- sa ihtiyacın olan o zaman seni affediyorum Sam.”

Yüzünü Autumn’ın boynuna yasladı ve onun o sıcak teninin kokusunu içine çekti. Bu şeyleri duymak için ne kadar beklemişti acaba? Şimdi Autumn kendisine bu sözleri söyleyene kadar bunları duymayı ne kadar istemişti? Ellerini formasının arkasına doğru getirip Autumn’ın kalçalarına doğru indirdi. “İç çamaşırını yine kaybetmişe benziyorsun.”

“Bahse girerim aynı sahne başka kadınlarla defalarca yaşanmıştır.”

“Artık olmayacak.” Ellerini o pürüzsüz sırtına kaydırđı. “Sen, benim yanımda görmek istediğim tek kadınsın. Çamaşı-
rının yere düştüğünü görmek istediğim tek kadınsın. İstediğim,
evet gerçekten istediğim tek kadınsın.”

Arkasına yaslanıp Sam’e baktı. Gözleri mutluluktan gü-
lüyordu adeta. “Birkaç ay öncesine kadar, ben öyle senin flört
edeceğin türden bir kadın değildim.”

“Hayır.” Alnını onunkine dayadı ve ağzını dudakları
üzerinde gezdirdi. “Ama sen benim evlenmek istediğim türden
bir kadınsın. Eğer gerçekten şanlıysam, sen, benimle ikinci kez
evlenecek türden bir kadınsın Autumn.”

Son Söz

İkinci Evlilik

Gün batımı vakti. Güneş, Maui'de Lahaina Plajı'ndaki beyaz kumların hemen üzerinde asılıydı. Autumn'ın saçının buklelelerinde turuncu ve kırmızı boncuklar takılıydı ve bunlar Sam'in çenesinin kenarına dekiyordu. Basit bir istiridye ipek kılıfın içinde Autumn'ın üzerinde beyaz orkidelerle süslü bir çiçek kolyesi vardı. Bunu o gün Sam hediye etmişti ona. Saçında da güller vardı. Hafif esen rüzgâr başının hemen arkasına bağıladığı tülü dalgalandırılmıştı. Sam ve Conner'in üzerinde, yakalarında beyaz orkide olan siyah smokinler vardı; boyunlarında da beyaz birer papyon.

İş dönüp dolaşıp kendi düğününü organize etmeye gelince Autumn, küçük ve kendilerine özgü bir şey olsun istedi. Düğün yerinde gelinin hemen yanında sağ tarafında Sam'in annesi ile Vince duruyordu. Ross ikizleri ve eşleri balayından yeni dönmüşlerdi —iki kardeş de farklı farklı yere gitmişti. Ty ve Faith Savage -yeni doğmuş kızları babasının o geniş omzuna yatmış uyuyordu- Sam'in Autumn'ın elini alıp dudaklarına getirişini izlediler. Sam, Autumn'ın parmaklarının üzerini öptü ve öperken de ona bakarak tebessüm etti. Sonra kâğıda yazdığı evlilik yeminini çıkarıp okudu.

“Ben bir hokey oyuncusuyum,” diye başladı. “Roman-tik sayılmam, bu yüzden bugün sana ne söylemem gerektiğini

Conner'a sordum. Gerçi o bana birkaç tık-tık fıkrası anlatmamı önerdi." Güldü. "Daha çok da senin yeryüzündeki en iyi anne olduğunu söylememi istedi. Evet, bu doğru, ancak bu benim seni böylesine çok sevmemdeki nedenlerden yalnızca biri. Ben senin odaya ayak bastığın o anda içimi kıpır kıpır edişini seviyorum. Sen, yaşamımı aydınlatan bir ışıksın." Durdu ve Autumn'ın yüzüne baktı. "Autumn, seviyorum seni çünkü sensiz bir yaşam hayal edemiyorum. Böyle bir şeyi düşünmek bile istemiyorum "

Sam'in gözlerine baktı Autumn. Batan güneş, turuncu ve eflatun çizgileriyle yanaklarını boyuyordu. "Seni seviyorum Sam. Yaralı yüreğime derman oldun ve bana affetmenin, bağışlamanın sevgi demek, aşk demek olduğunu öğrettin. Hayatıma girecek herhangi bir erkeğin kendi isteklerime göre davranması, beklentilerime karşılık vermesi gerektiğini düşünürdüm." Başını iki yana salladı. "Yanılmışım. Meğer aşk bu kuralın dışındaymış." Küçük bir gözyaşı aktı yanaklarına. "Seni yüreğimin içinde hissediyorum. Midemi alt üst ediyorsun heyecandan. Geceleri sana bakmak için uyanık kalıyorum bazen. Biliyorum ki aslında ben sana sonsuza kadar bakmak istiyorum."

Sam, Autumn'ın akan gözyaşlarını başparmaklarıyla sil-di yavaşça, sonra öpmek için dudaklarını onunkine yaklaştırdı.

"Daha o bölüme gelmedik," diye araya girdi nikâh me-muru.

Autumn'ın gözlerine bakarak güldü Sam. "Hızlanalım biraz. Biliyorsun pek sabırlı biri değilim. Hem Conner da ne zamandır bir erkek kardeş isteyip duruyor."

SON

Aşk Ateşi

Chinooks Hokey Takımı serisi
Aşk Ateşi ile bu kez buzları eritiyor.

Vegas'ta yaşanan Vegas'ta kalır.

Autumn, üst üste yaşadığı kötü olaylardan sonra biraz uzaklaşmak için hep merak ettiği Las Vegas'a gider. Hep yapmayı istediği ama ertelemek zorunda kaldığı şeylerin bir listesini yapmıştır ve Las Vegas'ta bu listedeki her şeyi gerçekleştirmek üzere kendisine söz vermiştir.

Ancak beklenmedik bir şekilde karşısına çıkan ünlü hokey oyuncusu Sam LeClaire, Autumn'ın listesini alt üst edecek ve onu dönülmesi neredeyse imkânsız bir yola sokacaktır.

Heyecan, eğlence,
buz ve hokeye hazır olun!

nemesis
K İ T A P

ISBN 978-605-5395-94-0

918